Erosop
Roman
José DONOSO
MISTERIOASA DISPARIȚIE
A TINEREI MARCHIZE DE LORIA
3
TREI

José Donoso (1924-1996) s-a născut în Chile. A fost unul dintre autorii care au impus curentul realismului magic în literatură.
Ca reprezentant al boom-ului literaturii latino-americane contemporane, opera sa a avut o rezonanță internațională, fiind tradusă în 17 limbi. Câteva din romanele și nuvelele sale au fost ecranizate.

Eroscop

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU
&
PASCAL BRUCKNER

José

DONOSO

MISTERIOASA DISPARIŢIE A TINEREI MARCHIZE DE LORIA

Traducere din limba spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

3
TREI

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

REDACTOR
Andreea Răsuceanu

DTP
Eugenia Ursu

CORECTURĂ
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DONOSO, JOSÉ
Misterioasa dispariție a tinerei marchize de Loria / José Donoso ; trad.: Cornelia Rădulescu - București : Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-177-4

I. Rădulescu, Cornelia (trad.)

821.134.2-31=135.1

Această ediție a fost tradusă după José Donoso, LA MISTERIOSA DESAPARICION DE LA MARQUESITA DE LORIA, Alfaguara, Aguilar Chilena de Ediciones, Ltda., Santiago de Chile, 1997.

© Heirs of JOSÉ DONOSO, 1980

© Copyright: Lev Dolgachov, iStock photo, pentru foto copertă
© Editura Trei, 2008 — pentru prezenta ediție în limba română
C.P. 27–0490, București
Tel./Fax: +40 21 300 60 90
e-mail: office@edituratrei. ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-177-4

Once again to Zelda

1

Tânăra marchiză văduvă de Loria, născută Blanca Arias în Managua, Nicaragua, era tipica fiică de diplomaţi latino-americani, din aceia care, după un mandat pe cât de scurt, pe atât de nesemnificativ la Madrid, nu lasă ca urmă a trecerii lor prin urbe şi pe la Curte decât o fată drăguţă, măritată cu un titlu. După căderea exoticului regim care-l exportase, Arias s-a văzut silit să se întoarcă în patria care-l înălţase vremelnic şi să-şi îndeplinească acolo un alt capitol al obscurului său destin.

Blanca şi-a şters lacrimile vărsate din belşug în clipa despărţirii de ai săi, pentru că era foarte răsfăţată, fiind fata cea mai mare şi mai frumuşică. Cu toate astea, la scurt timp după plecarea părinţilor, a devenit o europeană în toată regula, şi-a înlocuit afectele ingenue cu altele, dând uitării atât savurosul accent neaoş, cât şi licenţele feminine curente din continentul cel tânăr, pentru a se învălui în somptuoasa mantie de prejudecăţi, ritualuri şi dicţie a noului său rang. Iar acestea, şi Blanca o ştia, în ciuda celor nouăsprezece ani ai ei abia împliniţi,

reprezentau doar un veşmânt în plus — în definitiv, totul fusese la fel de lesne ca şi cum ai lepăda o cămăşoaie indiană în favoarea unei rochii create de Paul Poiret —, veşmânt sub care era liberă să exercite alte libertăţi la care, cu condiţia să păstreze anumite reguli, precum o doamnă civilizată aşa cum devenise acum, avea tot dreptul.

Blanca se pregătea să le exercite sub pavăza doliului elegant, dar strict, care, deocamdată, nu-i dădea voie să poarte nici măcar o panglică de atlaz, nici măcar un bie de mătase. Şi asta îi dădea un fel de răgaz pentru ca, din citadela splendidei sale văduvii, protejată de grilajele geamurilor micului ei palat, să scruteze orizontul cu scopul de a alege exact ceea ce i-ar fi făcut mai multă plăcere. Era tânără, era bogată, era frumoasă: avea tot timpul pentru a face lucrurile temeinic. Şi, în timp ce langoarea-i se pregătea în acest scop, nici un ochi străin, fie el chiar şi al marchizei-mamă, n-avea acces în dormitorul ei de culoarea *fraise écrasée* ca să-i spioneze vagile reverii şi atingeri pe care le practica încă din copilărie ca exerciţii ale propriei sale libertăţi, ca autoafirmare şi autodelectare. Zbenguieli care se prelungiseră, rămânând de fapt cam ceea ce fuseseră întotdeauna, şi de-a lungul celor cinci luni de căsnicie cu opulentul, dar inexpertul june marchiz de Loria, al cărui regretabil sfârşit se datorase unei anghine difterice cu care se căptuşise ieşind în ploaie de la un bal mascat, unde se costumase total nepotrivit în Icar.

Blanca nu mai cunoscuse alt bărbat. După absolvirea şcolii de maici unde-şi făcuse educaţia, ajunsese aproape

imediat în fața altarului. Însă n-ar fi corect să spunem că cele cinci luni conjugale îi revelaseră — așa cum era de presupus în urma educației grijulii pe care i-o dăduseră atât negresele de la tropice, cât și măicuțele din Spania — apetituri necunoscute: ca să fim riguroși, trebuie să spunem că Blanca se jucase cu aceste apetituri dintotdeauna, cu verișoarele și prietenele, mai ales în timpul toridelor sieste din vacanțele petrecute în casele mari de pe moșiile rudelor din Caraibe. Totuși, nu se înșelase, pricepea că era vorba doar de niște exerciții pregătitoare pentru lucrul cel adevărat; neîndoielnic, viitorul avea să-i rezerve această plenitudine, mai ales că nu se îndoise nicicând de propria-i frumusețe și, știindu-se frumoasă, avea dreptul să aibă parte de ce e mai bun în toate cele. Până la căsătorie, fusese o fetiță. Cele cinci luni o transformaseră, de bine-de rău, în femeie. Dar nu pentru că Paquito Loria ar fi fost un amant priceput: slab, palid, străveziu la față și încercănat, avea totuși o fantezie păcătoasă, rezultat al autoepuizării nocturne repetate din singurătatea patului său de la internatul condus de călugări.

Când se cunoscuseră, la un bal, într-un moment poate special prost ales al *cake-walk*-ului, Blanca își dăduse seama brusc de atributele atât bine proporționate, cât și tari ca piatra ale până atunci extrem de plicticosului marchiz. Desigur, brațele ei mătăsoase de creolă și subțirimea taliei nesugrumate de balene, pe care mâinile băiatului o pipăiseră prin mătasea alunecoasă, îi evidențiaseră lui Paquito calitățile ei. Iar la al doilea *fox-trot*, când Blanca a

constatat că atributele marchizului crescuseră peste măsură, fata şi-a spus:

— Asta visez de o viaţă.

Iar la următorul dans, cu gura căscată de admiraţie ca în faţa unui monument, pofticioasă ca în preajma unei opere de artă, Blanca a conchis:

— Îl vreau pentru mine.

Nu i-a fost greu să-l dobândească. Paquito, la fel ca Blanca, tocmai terminase şcoala, iar talia acestei flori exotice şi înmiresmate era, dacă stăm să ne gândim bine, primul lucru diferit de propria-i persoană pe care-şi punea mâinile pline de dorinţă. Maică-sa, marchiză văduvă, era o cucoană impunătoare de vreo patruzeci de ani. Îşi petrecea iernile la Paris şi vorbea franceza cu accent sevillan şi, desigur, spaniola cu accent franţuzesc. Firește, încercase să se opună acestei nunţi nesemnificative a molâului de fiu-său, care acum intrase în posesia titlului şi-ar fi putut, când se aştepta mai puţin, să priceapă că avea dreptul să dispună de averea consistentă a Casei de Loria. Cât despre ea, soţul îi lăsase — încă una din răzbunările sale laşe — o pensie care, ca s-o spunem drept, era o porcărie.

În timpul vizitelor tânărului marchiz la apartamentul primitorilor diplomaţi, care nu-şi dădeau seama că riscau să-şi piardă o fiică — sau se resemnau s-o piardă, dat fiind că mai aveau alte patru frumoase pe care trebuiau să le aşeze la casa lor —, Blanca dădea bătălia elementară în colţul turcesc al reşedinţei, pe o canapea plină de perne, lângă o căţuie care răspândea parfum de mosc.

Împiedicați de corsajul care oprima niște sâni doritori, de cămașa scrobită care crăpa sub presiunea efuziunilor incomode, de vesta de pichet zgâriată în clipele de pasiune, de năsturașii îmbrăcați în dantelă de care li se împiedicau dinții atunci când își cercetau anatomia, prost ascunși în spatele paginilor ultimului număr din *La Esfera* sau ale unui volum de povestiri de Hoyos y Vinent pe care se prefăceau că-l citesc ca să-și păcălească părinții sau surorile invidioase și băgărețe, și-au cunoscut centimetru cu centimetru și reciproc topografiile nădușite de teamă și dorință, aburul cald al culmilor crescute, crăpăturile și protuberanțele umflate de amor, în timp ce gurile lor lacome se înfruptau, fără să se satură, de carnea parfumată a celuilalt. Se consolau spunându-și că împrejurările îi împiedicau să meargă mai departe, că totul era un splendid simulacru pentru clipa în care aveau să trăiască amorul total, pe care aceste simulări aveau să-l transforme într-o răsplată uimitoare.

Apropiindu-se ziua de naștere a iubitei, Paquito a rugat-o pe maică-sa să-i facă o atenție prietenei sale Blanca Arias. Ce atenție, dragă, pentru ce? a invocat cerul marchiza văduvă. Nici nu-i cunoștea pe oamenii ăia. Le întinsese mâna o singură dată, când Paquito îi prezentase toată familia — Casilda Loria nu ezitase în a-i califica drept *insuportabili* atunci când, mai târziu, fiul îi ceruse opinia — cu ocazia unei cine filantropice cu jazz la „Palace". Ce voia de la ea? Nu era suficient să-i trimită un buchet de flori, o cutie cu bomboane? Ce putea să mai facă dacă n-avea chef să se încurce cu oamenii ăia?

aibă grijă ca, la momentul oportun, să li se aducă şampanie rosé, din cea mai dulce. Deocamdată, va fi de ajuns. Mai târziu avea să vină amăreala organizării nunţii. De acord, nu era uşor să-i neutralizezi pe oamenii ăştia, care păreau abia coborâţi din copac. Dar de ce să se grăbească?

— De unde-o fi ieşit aşa frumoasă fata asta...?, a mormăit contele de Almanza, apoi, aruncând un pled din blană peste genunchii săi şi ai marchizei, a bătut în geamul despărţitor pentru ca şoferul să pornească maşina.

— Maică-sa e fără doar şi poate o oarecare, deşi terminată de-acum. Fata trebuie că e progenitura unui marinar nord-american beat, care a făcut o escală într-un port din Caraibe...

În seara invitaţiei la teatru, marchiza de Loria i-a primit pe diplomat, pe nevastă-sa şi pe fiică-sa în spaţiul din afara lojei, unde nu-i vedea nimeni. Într-adevăr, şi-a spus Casilda, fata era superbă şi-avea să treacă orice examen, cu ochii ăştia negri, rotunzi şi vioi ca de maimuţică, buzele ca un fruct copt, dinţii puternici, albi şi umezi. Braţele, strunjite ca de dalta unui maestru, porneau din perfecţiunea unor axile secrete abia ghicite prin rochia decoltată şi fără mâneci. Doar picioarele erau parcă puţin prea scurte. Oricum, era un animăluţ proaspăt şi înmiresmat, care avea să-i dea de lucru fiului, cu toate că silueta oarecum *potelée* — pe care timpul şi lenea aveau s-o sporească — n-avea să ajungă niciodată cu adevărat *chic*. Da, avea gusturi bune băieţelul. Moştenite, firește, de la maică-sa: ajungea să te uiţi la Almanza.

Cum s-au stins luminile şi a început Preludiul la actul întâi, Casilda i-a invitat pe cei doi Arias adulţi în loja ei, în primul rând. În spatele mămicii s-a aşezat Blanca, iar în spatele ei, trăgându-şi scaunul şi aplecându-se peste antebraţul sprijinit de spătarul scaunului iubitei, Paquito îi atrăgea atenţia asupra unor amănunte din program. În colţul cel mai întunecat al lojei s-a aşezat contele de Almanza, pregătit să tragă un pui de somn: îl detesta pe Wagner, prea ţipau cu toţii, şi în germană pe deasupra.

Când s-a ridicat cortina peste o poiană de munte lângă un râu din Brabant, Paquito s-a aplecat la urechea Blancăi pentru a-i explica în şoaptă ce se petrecea pe scenă: Ortrud şi Telramundus erau foarte răi, lucru demonstrat de la bun început, deşi Ortrud nu deschidea deloc gura în actul întâi, iar Elsa, pentru că era foarte drăguţă şi se îmbrăca în alb, era foarte bună şi spera ca, în urma acuzelor perverşilor ei unchi, să apară un cavaler care să-i apere onoarea la Judecata de Apoi. Lângă buzele junelui marchiz, urechea iubitei era albă ca zăpada, uşor trandafirie precum bobocul cel mai fraged, şi, tot vorbind, Paquito nu s-a mai putut stăpâni şi i-a sărutat lobul. Ortrud s-a ridicat cu un gest furios, dar cum furia nu-i era produsă de ceea ce-i făcuse el Blancăi, nevăzut de nimeni — Casilda era prea ocupată să-şi ascundă chipul în spatele evantaiului; nevasta de diplomat era mult prea entuziasmată de briliantele Elsei, care, după cum o informase Almanza, erau cadoul unui faimos politician conservator; ambasadorul era mult prea mândru de strălucirea propriilor decoraţii —, Paquito a explorat cu limba labirintul

— Să-i inviţi în loja noastră de la Teatrul Regal.

Casilda Loria, enervată de faptul că fiu-său folosea pentru prima dată posesivul ca mijloc de coerciţie, îşi adresă replica nu lui, ci marelui şi bunului ei prieten, contele de Almanza, un *sportsman* şi un apropiat al casei, de care o unea o vagă rudenie andaluză şi care etala nişte mustăţi ţanţoşe ce-l făceau să semene cu poetul laureat don Eduardo Marquina:

— Nu crezi că e tragic să am un fiu atât de imbecil? Ţi se pare drept ca, după ce m-am sacrificat atâta ca mamă, Paquito să-mi ceară să mă afişez într-o seară de concert la Teatrul Regal cu o grăsană gătită ca o bucătăreasă în ziua de Florii şi cu bărbatu-său, lucios şi negru precum un pian cu coadă? Şi chiar în seara când se cântă *Lohengrin*, o operă atât de dificilă şi, trebuie să mărturisesc, cam plicticoasă, pe care ei nici n-ar fi în stare s-o aprecieze. Nu pricep cum de-a ieşit fata asta a lor cu pielea atât de luminoasă, atât de frumoasă...

— A! Deci recunoşti...?

Casildei nu-i plăcea să vorbească direct cu Paquito, care, după părerea ei, era rece precum aluatul nepus la cuptor şi mirosea a mic dejun de internat, aşa că nu i-a răspuns şi a ieşit la plimbare cu Almanza, ca să inaugureze proaspăta achiziţie a maşinii Isotta-Fraschini.

Pe când cobora scările de marmură ale micului palat — care risca să ajungă pe mâinile veneticei ăleia —, în timp ce soarele pătrundea prin bâtlanii roşii ai vitraliilor şi arunca lumini jucăuşe pe chipul ei stilizat şi, ca de obicei, atent la sfaturile amicului, Casilda începea să-i

dea dreptate: să nu fie proastă, îi spunea Almanza, în definitiv paralele lui Paquito, ajuns de-acum la majorat, erau cele care plăteau mașina cea nouă și șoferul italian cu șapcă și uniformă. Din fericire, Paquito era un papă-lapte și, dacă se însura, avea să stea mult timp absorbit de Blanca — Almanza folosise un termen neaoș pentru „amorezat lulea", care sugera că urma să stea cu nasul în sexul femeii, la care falnica marchiză nici n-a clipit —, astfel că avea să treacă destulă vreme până să se intereseze la don Mamerto Sosa, notarul lor de o viață, care administra afacerile familiei Loria și care începea să devină enervant, cui aparținea dreptul legal de a deschide și închide băierile pungii. Aveau timp din belșug să caute o soluție, Casilda nu trebuia să-și facă griji. Pe de altă parte, Blanca era singură, sau aproape singură, căci, având în vedere fragilitatea regimurilor politice americane, părinții aveau să-i plece repede, lăsând-o fără protecție. În schimb, ce periculos ar fi dacă Paquito s-ar amoreza de una dintre cele șapte fiice ale lui Pepe Manzanares, care învârtea pe un singur deget capitalul și profitul averilor tuturor granzilor de España! Așa că să-i lase să se distreze, a sfătuit-o contele. Vor găsi ei prilejul să-l silească pe prostul de don Mamerto să aranjeze lucrurile în avantajul lor, înainte ca băietanul să se deștepte. Oricum, dacă ea prefera să nu se afișeze deocamdată cu diplomații aceia neînsemnați, era foarte simplu să aranjeze lucrurile în așa fel încât publicul de la Teatrul Regal să creadă că erau invitații lui Paquito — care era la vârsta când putea face asta —, nu ai ei; cât despre el, o să

de carne proaspătă care n-a întârziat să se înfierbânte şi să simtă pe papile înfiorarea cu care Blanca îi primea mângâierea; era sigur, căci o cunoştea, că nimic, nici măcar o clipire de pleoape, n-avea să-i trădeze plăcerea. Cu mâna în care nu ţinea programul, ascunsă între scaunul aurit şi spaţiul dintre loji, a mângâiat mai întâi spătarul scaunului iubitei, până mai jos, la nivelul şezutului, apoi, după ce a adăstat câteva clipe pe mătasea stacojie, a intrat — foarte blând — între ţesătură şi sublimul fund al Blancăi. Constatând, aşa cum se aştepta de altfel, că fata nu se clintea, a pipăit îndelung misterioasa curmătură care-i despărţea bucile. Dar buricele degetelor doritoare de carne vie i-au înconjurat drăgăstos coapsa, alunecând apoi pe rochia de *satin duchesse* de-a lungul coapsei primitoare. Mai mult decât primitoare, şi-a dat el seama: Blanca îi apăsa mâna, oferindu-i frageda vietate care-l aştepta între coapsele ei, unde trebuia să ajungă în timp ce ariile de amor neasemuit se succedau una după alta pe scenă: trebuia să ajungă la marginea fustei foarte scurte. Nemişcat, fără a-şi modifica expresia atentă a chipului semistrâzător cu care urmărea amănuntele luminoase ale reprezentaţiei, Paquito şi-a întins braţul ceva mai mult, a simţit că ea se înfioară în momentul în care îi cuprinde genunchiul şi, cu atât mai mult, când ajunge cu mâna în curba cea caldă, mână pe care i-a făcut-o prizonieră îndoindu-şi piciorul pe care l-a pus peste celălalt. Sincronizând mişcarea secretă şi pătimaşă cu un elegant gest public, Blanca a luat programul pe care Paquito îl ţinea în mâna cealaltă şi, după ce i-a aruncat o privire, l-a lăsat să

cadă deschis pe fustă pentru a ascunde mâna junelui marchiz, care scormonea cu îndrăzneală acolo, trăgea în jos jartiera, ajungea în fine la pielea coapsei, urca mai sus, acolo unde începea să crească vegetaţia pe care şi-a oprit mângâierile. N-avea să meargă mai departe, şi-a zis el: doar dacă Blanca, înnebunită, nu l-ar fi rugat, cu o mişcare a coapsei, să avanseze până la ţinta delicată. În clipa în care lebăda sosea pe apa de carton a decorului, Casilda a aruncat o privire trufaşă — de parcă ar fi fost proprietara tuturor acestor lucruri — spre Blanca. A văzut atâta concentrare pe chipul care ignora orice rafinament, încât şi-a spus că fiinţele foarte primitive, de pildă această fată frumoasă foc, posedă o puritate ce le îngăduie să înţeleagă chiar şi arta cea mai inaccesibilă şi selectă. Înainte de terminarea primului act, ea şi contele Almanza s-au scuzat, promiseseră să meargă să joace câteva mâini de *tresillo* în spatele lojei Teresei Castillo, verişoara contelui, care s-ar fi supărat teribil dacă ar fi lăsat-o singură în actul doi, care era extrem de plicticos: preferau să joace cărţi. Aveau să se întoarcă înainte de sfârşit.

Când s-au întors şi Casilda s-a aşezat la locul ei, a văzut cele două tinere profiluri atât de absorbite în tragicele consecinţe ale nesăbuinţei Elsei, încât nu i-au aruncat decât un zâmbet sumar. Cum s-a aşezat, cele două profiluri au redevenit capul şi pajura unui cuplu imperial de pe o monedă. Casilda a scos un suspin: nu mai era tânără. Văzuse prea multe opere la viaţa ei, era un pic *blasée*, astfel că pasiunea muzicală a Blancăi Arias i s-a părut înduioşătoare prin naivitate, dar şi exasperant de

americană. Almanza a intrat chiar înainte de căderea cortinei şi i-a anunţat că şampania era pregătită. Casilda şi-a condus invitaţii înainte ca luminile să se aprindă şi spectatorii să-şi pună lornionul ca să vadă pe cine avea în lojă.

A fost o adunare extrem de animată: nevasta ambasadorului lăuda neobosit cozile lungi şi blonde ale Elsei, neuitând să adauge că, în patria ei, avea nişte verişoare cu plete la fel de lungi şi de blonde precum cele ale sopranei, în plus şi nişte ochi albaştri, dar albaştri...! Almanza n-a găsit necesar s-o dezamăgească, spunându-i că, în cazul de faţă, era vorba de o perucă; o fi fost frumoasă soprana Velázquez, dar avea părul ca pana corbului. Ştia el bine, căci o cunoştea de la modestele ei începuturi; ca şi el, era de baştină din Huelva, lucru care se vedea în accentul ei andaluz şi în intonaţia cântătoare ca de fandango, perceptibilă chiar şi atunci când cânta în germană. În vremea asta, Paquito, vorbăreţ ca niciodată, îi explica cele petrecute pe scenă Excelenţei Sale, care nu pricepuse nimic. În timp ce vorbea, junele marchiz îşi tot ducea la nas două degete de la mâna stângă, mirosindu-le în timp ce-i arunca ocheade Blancăi. Ea, ştiind bine de ce face el asta, se străduia să nu râdă, şi numai un surâs i se oprea pe gropiţe. Enervată de purtarea fiului său, Casilda l-a certat:

— Dar nu-ţi mai şterge mucii de faţă cu prietenii tăi! Zău, parcă n-ai avea douăzeci de ani, tot te mai porţi ca un şcolar...

Pus la punct, Paquito s-a potolit şi a băut mai multe cupe de şampanie, neliniştit pentru că ultimul act începuse

de cinci minute bune și ei încă nu-și ocupaseră locurile în lojă. Când, în sfârșit, s-au întors, Blanca a rulat programul ca pe un tub. L-a ridicat, mângâindu-l tandru și în mod repetat, de sus în jos și de jos în sus. Mâna stângă a lui Paquito, grăbită să nu piardă prețiosul timp până la sfârșitul reprezentației, scotocea deja printre coapsele lacom desfăcute ale Blancăi în căutarea bobocului vâscos al cărui pistil își propusese să-l înnebunească. Pricepând semnificația programului ridicat, cu dreapta și-a căutat propria persoană, imaginându-și că mângâierea programului Blanca i-o aplica lui, pentru a atinge un extaz amoros paralel cu cel al Elsei și al lui Lohengrin pe malul râului din Brabant. Acum. Chiar acum. Mai lipseau doar câteva minute, încă nu apăruse lebăda...

Când tenorul tocmai ataca aria „In fernen Land...", Paquito și Blanca, încordați, în pragul extazului, agitați, au rămas totuși aproape nemișcați, căci orice gest i-ar fi putut trăda, împiedicându-i să atingă apogeul. Ea își păstra expresia surâzătoare pe care se reflectau luminile dramei de pe scenă, dar își mișca șoldurile, partea inferioară a corpului ascunsă de întuneric, lipită de mătasea rochiei și de scaun, deși torsul îi stătea perfect liniștit. Din fundul lojei contele Almanza contempla extrem de entuziasmat gimnastica lor pe cât de ascunsă, pe atât de eficientă. Nu pierduse nici un gest, nici o mișcare, nici o secundă din tandra lucrare a celor două turturele, amintindu-și, nu fără un dram de nostalgie, că un lucru nu foarte diferit — luând în considerare dificultățile reprezentate de costumația femeilor cu cincisprezece ani în

urmă — făcuse şi el cu Casilda în aceeaşi lojă, în prezenţa orbului de bărbatu-său: dacă nu-l înşela memoria, se reprezenta *Evreica* de Halévy. Vrăjit, întinerit de ritmul subtil, dar înnebunitor al tinerilor, care devenea tot mai frenetic pe măsură ce pe scenă sporeau transpiratele exigenţe amoroase, contele s-a alăturat frumoasei Blanca, lui Paquito, muzicii care-i învăluia în senzualitatea ei declamatorie, pe care o urma şi o împărtăşea.

În clipa în care tenorul se declară a fi fiind fiul lui Parsifal şi romanţioasa istorie se termină într-un *tutti* al orchestrei, Blanca, Paquito şi Almanza s-au cutremurat la unison. Blanca, cu ochii daţi peste cap, a slobozit un vaiet slab de extaz, pe care marchiza văduvă l-a auzit. Ce oameni, şi-a zis. Dar văzând frumosul chip transportat de emoţie artistică în chiar clipa aceea de muzică sublimă, s-a lămurit. Temându-se ca fata să nu leşine, era gata să-i ofere sticluţa ei cu săruri; apoi a văzut că, fără să-şi ia ochii de la scenă, aceasta îşi făcea vânt cu programul, ceea ce i s-a părut suficient ca să-şi vină în fire. Înainte de a părăsi teatrul, Casilda a mai aruncat o privire prin public. Paquito a profitat ca să se încheie la pantaloni. Almanza l-a imitat rapid, căci recunoscuse gesturile caracteristice ale Casildei înainte de plecare: îşi aduna batista, ochelarii, geanta.

Marchiza de Loria s-a ridicat. Sub pretextul că din cauza astmului detesta aglomeraţia, şi-a luat rămas bun repede, însă plină de afabilitate, pentru ca fiu-său să nu-i facă reproşuri, de la invitaţi: le-a şoptit că nu dorea să le strice finalul operei. Şi în timp ce, în afara lojii, îi punea

pe umeri somptuoasa etolă de *petit-gris*, contele de Almanza a auzit-o murmurând ca pentru ea:

— Fata asta chiar că e *foarrte* sensibilă la muzică...

— *Foaaarrrteeee...*, a admis contele.

Și, luându-și marea și buna prietenă de braț, au coborât împreună, ca de atâtea ori, scările de marmură ale Teatrului Regal, puțin gânditori, nu se știe de ce, lăsându-l pe Paquito, care era de-acum băiat mare, să se ocupe de musafiri.

2

Cu cât vă spun mai puţine despre nunta propriu-zisă, cu atât mai bine. Casilda, învinsă de pasiunea nestăvilită a fiului său şi de logica lui Almanza, a pretextat regretabilul deces al unei surori a bunicii, stareţă la o mânăstire de călugăriţe clarise din Málaga — pe care n-o mai văzuse de când îi fusese naşă la confirmare —, pentru a celebra ceremonia în intimitatea cea mai strictă. Atât de strictă că Blanca şi Paquito s-au cununat în depărtatul sat Alarcón de los Arcos, feudă din moşi-strămoşi a neamului Loria, într-o biserică dărăpănată plină de localnici, singurele fiinţe de pe pământ, după spusele lui Almanza, geografic determinate pentru a lua în serios un papă-lapte ca Paquito pentru simplul fapt că făcea parte din stirpe. Iar banchetul — dacă agapa rustică ce a avut loc se poate numi astfel — s-a ţinut în conacul plin de blazoane, în care ploua şi pe care nimeni, presupunea Casilda, poate doar cu excepţia vreunui administrator aventurier trimis de don Mamerto, nu-l mai vizitase de vreo cincisprezece ani. În afară de familia Sosa, care era de baştină din acel sătuc, de micul grup de

intimi cu care Casilda şi Almanza jucau *bridge* — poate numai pentru a avea pe cineva cu care să moară de râs după aceea — şi de personalul Legaţiei, care s-a dovedit a fi o armată întreagă, au mai asistat doar cinci sau şase persoane care formau colonia nicaraguană rezidentă: bărbaţii, impresionaţi de atâta vechime mucegăită, femeile, gătite, cum era de aşteptat, ca pentru un bal la Palat.

Căsătoria, în sensul cel mai strict al termenului, a fost o cruntă dezamăgire pentru Blanca: tot ce însemna joc, atingeri, sărutări, râsete, gâdilături fusese minunat, pentru că Paquito, imaginativ şi îndrăzneţ, nu admitea oprelişti în ceea ce priveşte zbenguiala perversă. Numai că, în fiecare noapte lungă şi tăcută din dormitorul îmbrăcat în mătase pe care-l ocupau în micul palat din care Casilda se mutase după însurătoarea fiului, junele marchiz capota înainte ca focul pasiunii să apuce să-i potolească pofta; *hélas*, era ca şi cum toată vârtoşenia lui Paquito s-ar fi topit în chiar momentul culminant al dorinţei, reuşind să umezească doar exteriorul admirabilei flori de carne pe care Blanca i-o oferea cu drag.

— Regele meu, micuţul meu rege..., îl consola ea, asigurându-l că ceea ce făceau îi plăcea nespus de mult, iar în plus, aveau toată viaţa înainte, aşa că acum se puteau mulţumi cu atâta, era bine şi aşa, îi spunea.

Pentru Paquito noaptea era prea lungă, iar fostul dormitor al maică-sii era prea mare — aceasta, mutându-se, declarase că nu era dispusă să se afle pe post de rudă în propria ei casă; cu toate astea, folosea palatul ca pe o sucursală a apartamentului modernisim pe care-l avea,

primind musafiri şi dând ordine de parcă ea, şi nu Blanca, ar fi fost stăpâna casei —, era prea respectuoasă tăcerea enormei clădiri; în plus, în orice moment risca să le cadă în cap *il baldacchino*, argumenta el tot mai neurastenizat de eşec, pe măsură ce săptămânile treceau. În ciuda protestelor Casildei — care-şi părăsise relativa discreţie de soacră pentru a protesta împotriva îndrăznelii americancei care îi critica gustul pentru decoraţiile interioare —, Blanca a scos baldachinul, a mutat patul într-un colţ mai intim şi i-a instalat pe peretele opus o oglindă mare. Dar tot degeaba.

— Regele meu, nu plânge..., îl consola ea mai departe, încercând să-i potolească exasperarea.

Recunoscător pentru tandreţea nevesti-sii, Paquito revenea la atac, cu amorul şi orgoliul reînnoite vârtos: era capabil de orice folosindu-şi degetele, genunchii, buzele pofticioase şi îndrăzneţe, chiar şi nasul proeminent, dacă era cazul. Iar ea, trebuie să recunoaştem, dotată cum era cu o uluitoare vocaţie pentru perversiuni, care la femeile de la tropice merge mână în mână cu tandreţea, râdea şi accepta şi iubea, nu fără a jindui, firește, plenitudinea definitivă cu Paquito şi numai cu Paquito, căci în cele cinci luni de căsnicie Blanca n-a visat la alţi bărbaţi, aşa cum visase înainte şi cum avea să viseze după aceea. Era foarte frumoasă. Chiar mai frumoasă după căsătorie decât înainte. Şi se ştia în stare de orice, chiar şi să-l reanime pe Paquito după desele sale eşecuri nocturne. Şi-a dat seama că asta avea să dureze. Dar instinctul ei feminin o asigura că, după nu foarte multă vreme, stimulat de

frumuseţea ei, Paquito va pătrunde triumfător prin, ca să zic aşa, uşa principală şi-şi va ocupa locul de rege pe care i-l destinase în corpul ei.

După ce şi-a studiat bine soţul şi eşecurile repetate cu oarece obiectivitate, dar şi cu cea mai mare dragoste, a stabilit un soi de strategie menită, credea ea, să-i asigure victoria. Nu i-a luat mult să înţeleagă că ceea ce-l deranja cel mai mult în lunga şi tăcuta noapte palatină şi conjugală era absenţa interdicţiei, a întâmplătorului, a pândei, a paşilor care ameninţau să se apropie sau a scârţâitului unei uşi care s-ar fi deschis în chiar momentul acela, adică elementele esenţiale, socotea Blanca, pentru ca bietul ei bărbat să-şi poată conserva vitalitatea completă — atât de deosebită de simplitatea ei americană — până în clipa atacului în profunzime. Dar cum să creezi situaţii dătătoare de frică într-o căsnicie atât de convenţională ca a lor, într-o situaţie economică mai mult decât îmbelşugată? Prin artificiu, a găsit Blanca răspunsul. Şi cum era nu numai îndrăgostită, dar şi inteligentă şi hotărâtă, odată deduse elementele lipsă a purces să le şi ofere junelui marchiz.

Ar fi plictisitor să vă descriu ocaziile în care Blanca, graţie unor regii poate prea transparente ale pericolului, a fost pe punctul de a cunoaşte fericirea. Totuşi, nu trebuie omisă seara de iarnă memorabilă în care aproape că au atins momentul culminant. Casilda şi Almanza îi invitaseră la palat pe Tere Castillo şi pe Pepe Manzanares, care, pe vremea aceea, erau combinaţi, ca să joace *bridge* într-un colţ al salonului încălzit de un mare şemineu în

stilul Renaşterii franceze. Dincolo de sofale, lămpi şi mese Boulle, pline de tot felul de bibelouri scumpe şi bunătăţi, Blanca şi Paquito zăceau pe perne în faţa focului vesel în care, din când în când, învingându-şi cu greu lenea, mai aruncau câte un buştean. Blanca îl mângâiase îndelung pe păr, în timp ce el, agale, îi martiriza drăgăstos pe sub bluză sfârcurile vulnerabile. În jurul mesei de bridge, adulţii spărgeau pauzele de sterilă concentrare izbucnind în râs, dar prezenţa atât de apropiată a familiei, de la care, după părerea lui Paquito, emana ideea de pedeapsă, i-a înflăcărat dorinţa. Blanca l-a descheiat la pantaloni şi bărbatul ei s-a arătat roşu de reflexele flăcărilor proprii şi ale celor din cămin, ţeapăn de pericol şi de sărutările ei. L-au văzut pe Almanza ridicându-se în picioare, că era rândul lui să fie mână moartă. Era de ajuns să-şi răsucească doar puţin capul şi să-i surprindă.

— Acum..., a şoptit Paquito, percepând pericolul.

Cum nu purta chiloţi niciodată, tocmai pentru că aştepta o ocazie ca aceasta, Blanca şi-a ridicat fustiţa şi l-a încălecat. Frumoşii ochi ai tinerei marchize — călare pe bărbatul ei, aceasta ajungând cu capul la nivelul farfuriilor de pe mese şi al spătarelor fotoliilor şi sofalelor — s-au întâlnit cu cei ai lui Almanza, care-i spiona de ceva vreme cu coada ochiului. Simţind că, sub ea, Paquito începea să slăbească în lipsa unui stimulent extern, privirile ei expresive au implorat ajutorul gentilomului: da, îl ruga pe el, care, după cum se zvonea, făcuse totul în viaţă (inclusiv să-şi toace averea cu şansonetista aceea din Cádiz pe care o instalase la Hotel Negresco, drept care

acum trăia pe seama Casildei, mai bine zis a lui Paquito) să-i ofere prilejul de a cunoaşte o plenitudine neştiută până acum, asta îl implorau frumoşii şi maliţioşii ei ochi. Contele, care era în definitiv un cavaler şi un om de lume, expert în descifrarea mutelor rugăminţi feminine, a înţeles atunci că mesajul avea şi un post-scriptum, mai exact promisiunea că, mai târziu, între patru ochi, avea să-l răsplătească. Almanza s-a dus la fonograful plasat în mijlocul salonului, între masa de bridge şi şemineu, şi s-a apucat să învârtă manivela.

— Atenţie, regele meu, se apropie Almanza, a şoptit Blanca la urechea soţului care trepida de patimă, simţind că, graţie pericolului, bietul de el reuşea în sfârşit să-şi unească propria tensiune cu cea a inelului cărnos cu care îl primea.

Între timp, la masa de joc se lăsase o tăcere concentrată, care îi izola pe ceilalţi trei într-un colţ îndepărtat al salonului. Almanza a ales un disc. L-a pus pe platan, a adus acul care a scârţâit un pic, după care au izbucnit acordurile cântecului *Nunta păpuşii pictate.* Contele şi-a aplecat capul nobil spre pâlnia fonografului de parcă ar fi vrut să audă mai bine, de fapt ca să poată vedea prin buchetul de crizanteme din vaza de Lalique ce făceau cei doi în faţa focului: Blanca, din nou ridicată şi dreaptă, cu pleoapele umede de plăcere, îşi lăsa lent şi savant trupul uşor peste cel al lui Paquito, în poziţie de decubit dorsal, insinuând, într-un du-te-vino imperceptibil, pe care îl captau doar pupilele sensibile ale marchizului, ritmul de *fox-trot* al gramofonului. Pentru a ajunge unde

trebuia şi a o face fericită, Paquito s-a apucat zdravăn de fesele Blancăi, în timp ce deschidea ochii larg, surprins de minunata-i ispravă. Din păcate, privirile i s-au întâlnit cu acelea pline de bunăvoinţă ale contelui, care-şi ascundea plăcerea în spatele crizantemelor, aplecat, aidoma câinelui-mascotă de la RCA Victor, lângă pâlnia gramofonului. I-a fost de-ajuns să constate complicitatea acestuia pentru ca, brusc, toată fiinţa sa să se prăbuşească, să cadă învins chiar pe drumul lubrifiat pe care mai avea puţin până la triumf, fără să simtă nici măcar spasmul inutil care de obicei o inunda pe Blanca. Satisfăcut deoarece credea că-şi îndeplinise rolul, deci putea încasa în natură recompensa, contele s-a întors la masa de *bridge* unde ceilalţi comentau rezultatele ultimei mâini.

— Cu o mână ca asta chiar că n-aveam ce face, se scuza Pepe Manzanares.

Paquito şi-a îngropat faţa în braţele încrucişate pe genunchii ridicaţi. Auzind vorbele grasului de Pepe, nu s-a putut stăpâni să nu-l contrazică:

— Mâna e singura care nu dă greş, a spus smiorcăindu-se.

— Şşşş, a şoptit Blanca.

— Ce răcit eşti, fiule, a spus Casilda, fără să-şi ia ochii de la mâna plină de pici şi fără să aştepte un răspuns. Blanca, ai întrebat dacă au venit de la mânăstirea de maici, unde le-am comandat, aripile costumului lui Paquito pentru balul de mâine? Să le încerce imediat.

— De ce, dacă nu sunt în stare să zbor?

— Îl deghizezi în Mermoz? a întrebat Tere Castillo, aruncând pe masă un as de cupă. Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu cred că Paquito e cel mai potrivit...

— Se costumează în Icar, a replicat Almanza. Deşi, răcit cum eşti, nu vreau să-mi imaginez cum o să arăţi cu paltonul peste tunică şi aripi, a spus Almanza.

— Mâine noapte n-o să fie frig, a decretat marchiza văduvă, adunând toate picile şi cupele de pe masă. Aşa că Paquito n-o să pară o pocitanie cu costumul lui de semizeu stricat de un palton democratic.

Într-adevăr, Paquito nu şi-a pus paltonul. Au admirat cu toţii îndemânarea cu care mâinile preacurate ale măicuţelor vopsiseră şi lipiseră penele de găină pentru a conferi veridicitate aripilor. Numai că şi-a pierdut coroniţa de laur aurită la puţin timp după începerea balului; fără ea, lipit de fustele Blancăi pentru că aglomeraţia îi făcea rău, s-au hotărât să părăsească balul chiar când acesta era în toi. Ca să nu-i certe Casilda, n-au chemat maşina Isotta–Fraschini (obrăznicătura aia de şofer italian juca pesemne cărţi cu ceilalţi şoferi pe bancheta din spate a vreunei maşini) şi au alergat la staţia de taxi de la colţul străzii. În timp ce străbăteau scurtul traseu, a căzut o aversă care a făcut praf aripile nefericitului Icar, lipindu-i penele ude de corp şi costumul la fel de ud de spate şi picioare, astfel că a ajuns la palat ca vai de el. În iarna aceea, la Madrid era epidemie de difterie. La două zile după miercurea în care avusese loc carnavalul, Francisco Javier Anacleto Quiñones, marchiz de Loria, a murit înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani, lăsându-şi familia

nemângâiată, mai ales pe tânăra sa soţie — născută Blanca Arias, fiica neuitatului diplomat nicaraguan, după cum au scris cronicile mondene ale ziarelor —, a cărei frumuseţe, toţi au constatat asta pe bulevardul Jerónimos pe unde a trecut cortegiul funerar, era perfect pusă în valoare de doliu.

3

Pe furiş... sau mai bine în mod spontan, pe faţă? Categorii deosebite, aproape contradictorii, pe care ea, în lipsa ei de experienţă, le confundase. Aşa medita Blanca în timp ce se plimba prin parcul Retiro, în rochie de *crêpe de Chine*, cu mâinile vârâte într-un manşon de blană de maimuţă, în cea dintâi primăvară a văduviei sale. Da, ceea ce-i lipsise lui Paquito pentru a se „realiza", cum se zice, fusese mai ales spontaneitatea în actul amoros, pe care căsnicia o ucidea prin permisivitatea ei codificată şi sterilizată de orare şi facilităţi. Iar ea făcuse prostia să confunde dorinţa, firească pentru un suflet curat, cu o anumită înclinaţie perversă a fanteziei ei pentru jocul furiş şi interzis. Şi cum într-o căsătorie nimic nu e interzis cu adevărat, se înşelase. Acum nu mai avea de gând să se înşele încă o dată. Ce s-ar fi ales de ea dacă idealurile lui Paquito s-ar fi împlinit? De departe, dintr-un colţişor ascuns al minţii, atât de ascuns că atingerea acestei certitudini fu la fel de uşoară ca aceea a unei aripi foarte negre, şi-a zis că ar fi fost ca atunci când îmbătrâneşti, te sfârşeşti, adică exact contrariul dorinţei

arzătoare de necunoscut care-o făcea să dea ocol cu paşii ei elastici şi mărunţi Palatului de Cristal, pentru a se opri apoi în faţa lacului şi a contempla în apă — ca pe o miraculoasă lebădă neagră între cele albe — propria-i imagine îndoliată, delectându-se cu ceea ce vedea. În ciuda dragostei pe care o simţea pentru neuitatul ei soţ, accepta faptul inevitabil că soarta ei era să cunoască totul. Oare care dintre dolofanele slujnice metise cu basmale multicolore pe cap, din acelea care-i spuneau poveşti cu vrăji la lumina lunii pe malul unor ape încremenite de nişte pericole mult mai mari decât aceasta pe care alunecau blândele lebede, ghicise, în scrisorile pe care i le trimiteau des, că destinul ei avea să se împlinească glorios în această lume civilizată în care, pentru doamna elegantă în care o transformaseră întâmplările vieţii, totul era limpede şi previzibil (inclusiv dezamăgirea), deci cu atât mai manevrabil? Chiar şi acum, după atâtea luni, mai simţea dulcea atingere a inelului pe care Paquito i-l implântase în carne în sunetele *Nunţii păpuşii pictate* atunci când, vremelnic şi singura dată, ajunsese unde trebuie. Era ca şi cum grăuntele acela de senzaţii, acum, cu primăvara aceasta îndrăcită în care totul înflorea şi rodea şi se umplea de seve, ar fi dat rădăcini în toată anatomia ei, înviorând-o toată, făcând-o mai fragedă şi mai înmiresmată şi mai dăruită.

Dar dăruită cui, pentru ce, în definitiv...? Admirându-şi imaginea reflectată în lac, a fost străbătută de un fior vag, de parcă rădăcinile care creşteau din frugala amintire ar fi fost atât de încărcate de senzaţii tactile, încât

trupul ei plin de fantezii era gata să leşine din cauza stării de sinestezie; aşa că a întors spatele sie înseşi, ca nu cumva să se întâmple. Totuşi, enervantă, întrebarea persista: dăruită pentru ce, pentru cine? Niciodată n-avea să mai simtă amorul tandru pe care-l simţise pentru Paquito; în acelaşi timp însă o tulbura să ştie, să fie sigură că viitorul ei era să cunoască toate lucrurile alea de care-i scriau slujnicele că-i erau menite, plus altele. Deocamdată, singura persoană ce putea culege divinele roade ale ardorii sale era ea însăşi, închisă în dormitor împreună cu amintirea palidă şi repetată; amintire care, abuzată şi invocată cu gemete şi suspine printre cearşafurile parfumate, în timp ce-şi căuta cu degete abile şi îndelung exersate misteriosul boboc al plăcerilor, se eroda prin repetiţie *ad nauseam*, astfel că îi venea tot mai greu să se agaţe în nopţile neliniştite de această unică amintire. Şi-atunci n-avea încotro şi dădea frâu liber fanteziilor, care o lăsau udă de epuizare şi frustrare, de parcă ar fi fost violată de un batalion de vrăjmaşi neciopliţi. Nu îndrăznea să pună în practică aceste fantezii, deşi totul era pregătit, ca o uşă dată de perete: îi era frică de tot şi de toate, de toţi, de soacră-sa, de prietenii ei, de Almanza, de don Mamerto Sosa, de lachei, de toate femeile şi toţi bărbaţii care veneau spre ea pe trotuar şi-o cercetau, străbătând doliul ei enigmatic şi *chic*, despuind-o de broşa prinsă în decolteul sub care se ghiceau sânii la pândă, de fustiţa din *crèpe marocain* pe care vânticelul primăvăratic i-o lipea de coapsele ale căror linii nu erau ascunse nici de jupon, nici de chiloţi, de penele de pasărea paradisului care confereau

pălăriei mari o subtilă clipire de gene; da, cu toţii voiau s-o dezbrace, s-o atingă, să-i mângâie pielea, să-i muşte carnea splendidă... orice gest al ei putea s-o trădeze, ar fi ghicit că trecea printr-o stare în care i-ar fi fost imposibil să refuze orice oricui i-ar fi cerut-o. Almanza, de exemplu, îi ţinea la plecare mâna cu o jumătate de secundă mai mult decât era cuviincios, iar când o saluta, mustăţile lui mari şi pomădate exprimau intenţii de neconfundat în clipa în care îi atingeau dosul palmei. Sau erau doar fantezii de-ale ei? Greu de spus dacă era aşa sau nu...!

Blanca îi purta pică lui Almanza. Nu uita că, în seara memorabilă din faţa şemineului, Paquito capotase exact în clipa când ardoarea sa întâlnise grosolana complicitate a privirii contelui. În noaptea care a urmat, cu corpul lui rece ca luna în patul din faţa oglinzii, Paquito îşi analizase problema în lumina acelei priviri, învinuind-o pentru eşecul său. Aripile blestemate şi încă nepurtate atârnau de spătarul unui scaun ca o speranţă deşartă.

Paquito, care nu degeaba fusese educat de iezuiţi, era pornit să analizeze şi să întoarcă lucrurile pe toate feţele. Departe de a fi un papă-lapte, cum credeau toţi, pricepuse încă de mic multe lucruri, în ciuda adevărului ruşinos escamotat de familie şi de servitori, încă din vremea în care Almanza le intrase în casă, sub ochii şi în prezenţa bunului său tată, care ajunsese bătaia de joc a întregului Madrid, începând să-şi aroge prerogative tot mai multe încă de când orbul de marchiz mai trăia. Iar acum, junele marchiz era sătul de autoritatea nejustificată pe care

acela o avea. Iar după ce marchizul murise, Almanza avusese chiar pretenția să se însoare cu Casilda, propunere la care ea, care numai proastă nu era, a răspuns:

— Văduva care se remărită nu merită să fie văduvă.

Și a refuzat pe loc ceea ce s-ar fi dovedit o afacere cât se poate de proastă, păstrându-l pe conte ca pe un soi de rudă săracă fără venit fix, însărcinat mai ales cu amănuntele de lux ale casei, de pildă șampania rosé pentru familia Arias.

În orice caz, maică-sa și Almanza — și, bănuia el, chiar și cinica aia de Tere Castillo, într-un mod pe care încă nu-l înțelegea — trăiau pe spezele lui, controlând administratori și notari, servitori și oameni de casă și silindu-l să semneze, din clipa în care ajunsese la majorat, o mulțime de hârtii pe care nici măcar nu-l lăsau să le citească.

— Când ai să fii mare o să-mi mulțumești, spunea Casilda.

Dar toate astea aveau să ia sfârșit. Da, totul avea să se schimbe chiar de mâine, gemuse Paquito în timp ce se plimba gol și atât de vijelios, că marele său mădular moale și alb se bălăngănea precum un fir cu plumb. Pe urmă dăduse un picior faimoaselor aripi. La atât i se limitase agresivitatea, pentru că a doua zi era balul mascat la care Blanca dorea foarte mult să se ducă și n-avea el inimă să-i strice cheful, așa că și-a amânat înfruntarea pentru ziua următoare.

La bal, cum își pusese aripile de Icar, Paquito a simțit că mădularul atât de bleg cu o noapte în urmă se învârtoșa acum într-un mod invincibil, umplut de chiar focul

planului său de a se lupta a doua zi cu maică-sa şi cu Almanza, de a le spune adevărul verde în faţă, chiar dacă aceştia ar fi negat şi l-ar fi acuzat de lipsă de bună-creştere: tăria subită era destul de scandaloasă, mai ales din cauza costumului scurt şi clasic în care era cu neputinţă să disimulezi ceva. A luat-o deci pe Blanca de la bal cu scopul de a o duce direct în pat unde, spre plăcerea amândurora, avea de gând s-o violeze fără măcar să-şi scoată aripile, fără s-o lase să-şi lepede crinolina de păstoriţă. Proiect care a avut lamentabilul final pe care-l ştiţi, căci la întoarcerea acasă bietul băiat era deja răguşit şi avea febră.

Cu toate că n-au fost căsătoriţi decât cinci luni, a fost destul pentru ca Paquito să-şi ia nişte precauţii însemnate. Don Mamerto Sosa, din vremuri imemoriale credincios neamului Loria, era pe cât de expert în genealogiile şi blazoanele familiei, pe atât de cunoscător al încurcatelor izvoare ale veniturilor lor. Inima lui bătrână i-a sărit în piept de bucurie atunci când junele marchiz, întors din luna de miere, a venit la el ca să aibă o discuţie de taină. Mărunţel, palid, fragil şi colbuit precum o molie, cu nişte ochişori care-i străluceau în spatele ochelarilor şi mâini micuţe şi extrem de îngrijite, care se ocupau de documente la fel de îngrijit scrise, don Mamerto, mândru ca niciodată şi parcă întinerit prin onoarea care i se făcea, a petrecut câteva zile închis cu Paquito în biroul său — separat de restul sediului notarial printr-o uşă cu geam în partea superioară, prin care se întrezăreau siluetele robotitoare ale funcţionarilor — instruindu-l în legătură cu

valoarea averii sale și sugerându-i cu multă delicatețe ce avea de făcut pentru a neutraliza rapacitatea persoanei care — dar asta doar se ghicea din sobrietatea discursului său de notar castilian — nu era, în definitiv, decât o andaluză trufașă care păta prin purtările ei onoarea familiei. Până acum încă nu avusese loc vreo catastrofă economică, în ciuda tendinței ei fățișe îndreptate mai curând spre lichidare decât spre conservare sau reinvestiție, la care se adăuga — emise don Mamerto printre accese de tuse ce păreau să-i pună viața în pericol — o neglijență pe care era tentat s-o califice drept risipă curată. Datorită unor cercetări recente pe care păcătosul cuplu le făcuse după majoratul lui Paquito, notarul vedea la orizont anumite dificultăți ce nu-i plăceau defel. Era de preferat să fie atent. Și cum el, Paquito, se bucura de tot ce-și putea dori un domn în materie de haine, mașini, călătorii, distracții, iar soția sa avea cont deschis la cele mai scumpe modiste din Madrid, cheltuieli pe care subalternii lui don Mamerto aveau grijă să le plătească, era cazul să-l pună în gardă despre niște posibile, dar deocamdată îndepărtate — slavă Fecioarei Neprihănite — necazuri ce riscau să apară; pentru asta era destul să semneze un testament prin care lăsa totul și fără drept de apel Blancăi. Și, luând în calcul cheltuielile mari ale casei, atât de mari că ajungeau și pentru mofturi precum abonamentul pe care-l avea Tere Castillo la Teatrul Regal, cel mai bine era să se bucure mai departe de actualul *statu-quo* și, până la profilarea pericolului, să nu schimbe nimic și să nu deschidă gura. Pe dată, Paquito a semnat testamentul

răzbunător şi secret sugerat de don Mamerto (care, în ciuda aparenţelor, era un pătimaş) şi a pus-o pe Blanca la curent cu drepturile lor, pe care, deocamdată, aveau eleganţa de a nu şi le exercita.

Devenită văduvă, Blanca a preferat să pară că nu pricepe nimic, că n-are habar de nimic, precum o superbă păpuşă de lux care nu-şi umplea căpşorul cu astfel de plictiseli. Sigur că-i făcea plăcere să ştie că atât soacră-sa, cât şi Almanza depindeau de ea — ar fi putut îngheţa toate fondurile printr-o simplă semnătură. Totuşi, cei doi aveau un gând ascuns, pentru că la masă i-au sugerat să profite de doliu şi să facă o călătorie în America pentru a-şi întâlni familia, potopind-o cu cadouri. Tânăra văduvă le-a mulţumit pentru sfaturile înţelepte, dar le-a spus că n-avea inimă să plece de lângă amintirile adoratului ei Paquito. Se mulţumea cu plimbările sentimentale prin parcul Retiro.

— N-ar trebui să o însoţeşti? a întrebat-o contele pe Casilda.

— Ai înnebunit?, a exclamat marchiza, vizibil deranjată de o nuanţă ascunsă sub nevinovata întrebare. Detest natura. Nu ştii că respir în voie doar pe asfalt? În plus, sunt incapabilă să fac deosebirea între o violetă şi o salcie!

Aşa că, de atunci, dacă era vreme bună, tânăra marchiză de Loria îşi plimba doliul misterios pe aleile din Retiro numai pentru priviri necunoscute — arareori vedea ridicându-se câte o canotieră a vreunei cunoştinţe care păstra o distanţă respectuoasă sau se apropiau de ea oarece neamuri ale Casildei. Dar de urechi îi atârnau două

lacrimi de aur, a căror strălucire se vedea prin vălul negru ca o clipire perversă din ochi, pentru că Blanca mergea în pas vioi.

Tocmai aceste clipiri ascunse în spatele vălului au provocat complimentul lui Tere Castillo, cu care Blanca s-a întâlnit într-o zi nas în nas în timp ce dădeau ocol admirabilului monument al lui Alfonso XII, una mergând într-un sens şi alta în celălalt:

— Eşti de un *chic* nebun! a exclamat Tere agitându-şi penele cam demodate, însă „foarte ale ei", ale pălăriei care sublinia şi mai mult silueta-i oricum spectaculoasă. Dar de ce eşti tot timpul singură?

— De unde ştii că tot timpul?

— O, am o legiune întreagă de spioni care mă ţin la curent cu tot ce faci, a replicat aceea cu maliţie, deşi incapabilă de subtilităţi.

— Ştii, doliul... durerea...

— Prostii, fetiţo! Paquito era un papă-lapte! Cu ce ţi-a lăsat bărbatul ai putea să-ţi porţi doliul după cum ai chef şi să fii precum personajul lui Lehar aici, la Madrid! Dar cine vine pe cărare? A, bunul meu prieten...

Nou-venitul s-a aplecat să sărute mâna pe care i-o întinsese Tere Castillo, în timp ce Blanca îşi aducea aminte cum se distrase cu Paquito când o ascultaseră pe Esperanza Iris în rolul Văduvei Vesele. Apoi, bunul prieten a încercat să facă două lucruri în acelaşi timp: să răspundă prezentărilor şi să-şi ţină în frâu căţelandrul pe care-l ţinea în lesă. Blanca l-a cercetat; mai bine zis, n-a apucat: prezenţa lui puternică a năvălit peste ea, fâstâcind-o,

sufocând-o, acaparându-i atenţia atât de agresiv, că nici măcar nu i-a auzit numele şi calitatea, care de data asta păreau să fi scăpat de răutăţile Terei.

După ce omul şi-a potolit câinele, Blanca s-a liniştit suficient ca să-l privească, aşa cum te uiţi să vezi ce-a mai rămas după un incendiu: muşchii lui, puşi în evidenţă de efortul de a struni animalul, deveniseră vizibili pe antebraţe şi pe picioarele acoperite de catifea neagră, iar sub umbra pălăriei, precum cele ale artiştilor pe care le ştia din ilustraţiile din *La esfera* făcute de Rafael de Penagos sau de Echea, îi sclipeau privirile insolente şi negre ca smoala, dar catifelate, iar când râdea lăsa să se vadă o limbă puternică şi nişte dinţi mari, umezi, carnivori, înconjuraţi de o barbă la fel de neagră. Paquito era imberb. Blanca a încercat să converseze ca o cucoană civilizată, dar n-a fost în stare să scoată nici un cuvânt, copleşită de fantezia în care barba cea neagră i se insinua printre coapse, limba viguroasă o purta la delir, dinţii puternici îi muşcau părul umed al pubisului, de respiraţia lui gâfâită provocată de efortul de a potoli căţelandrul jucăuş care trăgea de lesă; toată fiinţa ei feminină clocotea concentrată în canalul zemos ce-i cuprindea esenţa identităţii.

— ... în portretul pe care mi-l face Archibaldo am o basma pe cap şi un coş cu guvizi, de parcă aş fi o pescăriţă galiciană, deşi sunt andaluză... — erau frânturi din trăncăneala lui Tere pe care Blanca abia le auzea, căci, îngrozită, îşi dădea seama că începea să se ude. Era efectul prezenţei pictorului. Un efect atât de puternic, încât precis că îi simţise deja mireasma puternică de creolă, pe

care nici chiar parfumul „L'Heure Bleue" nu era în stare s-o acopere. Şi nenorocirea era că pata de umezeală precis că-i apăruse pe fusta pe care vânticelul de primăvară i-o lipea de trup. Pe malul lacului, în loc să se uite la bărcuţe, Archibaldo o privea zâmbind şi direct, fără pic de respect pentru rangul şi doliul ei, măsurând-o de la glezne până la şolduri şi de la talie până la bust, de parcă orice discreţie ar fi fost inutilă şi între ei ar fi existat acordul dat de exuberanţa sexuală a tinereţii, care o excludea pe Tere.

Dar ea n-avea nici un acord cu nimeni! Ea era marchiza de Loria, doamnă şi stăpână pe ea însăşi şi pe multe alte persoane şi lucruri! Nu consimţea la nimic. Nu-şi suporta îmbujorarea produsă de certitudinea că fantezia cu barba asta care-o gâdila între picioare îi udase fusta, şi într-un loc atât de vizibil, pe care degeaba încerca să-l acopere ea cu manşonul din blană de maimuţă şi pe care perversa de Tere şi pictorul precis că-l observaseră. S-a scuzat că întârziase la o întâlnire importantă cu don Mamerto Sosa — a fost singurul pretext onorabil care i-a venit în minte — şi, după ce s-a despărţit sumar de cei doi, care cu siguranţă erau amanţi, a luat-o din loc. A urcat în goană treptele care duceau de la debarcader la monument, cu o mână ţinându-şi pălăria să nu-i zboare din cap, iar cu cealaltă, în care avea manşonul, fusta, ca să nu i-o ridice vânticelul de primăvară şi să-i descopere porţiunea de piele goală cuprinsă între jartierele ce-i ţineau ciorapii negri şi marginea fustei, pe care pictorul şi-ar fi putut arunca privirile arzătoare; de jos, acesta se delecta cu

spectacolul fugii, fără să încerce măcar să-şi potolească câinele care lătra întruna.

Dar ea nu fugea de nimic şi de nimeni, şi-a spus, odată ajunsă sus, unde nu mai auzea lătrăturile, îndreptându-şi paşii către Puerta de Alcalá. E adevărat că avea întâlnire cu don Mamerto, care-şi avea biroul două străzi mai încolo. Pe strada Serrano a început să meargă mai repede, de parcă în biroul unde i se ascultau toate ordinele avea să-şi găsească liniştea de care avea atâta nevoie. Don Mamerto era un om leal: va şti să i-o ofere.

Îşi vedea imaginea fugară în vitrinele pe lângă care trecea; acum, când vântul îi ridicase fără drept de apel vălul negru, lacrimile de aur îi clipeau elocvent la urechi, astfel că n-a fost lustragiu sau gură-cască să nu o celebreze cu o fluierătură sau cu un compliment atât de amuzant, că trebuia să facă eforturi serioase să nu pufnească în râs şi să distrugă seriozitatea ţinutei de văduvă. În ascensorul care o ducea la etajul al treilea, a perceput cutia mecanizată ca pe o cutie de rezonanţă pentru inima care-i bătea nebuneşte, ca pe un ambalaj ermetic pentru aroma aproape de nesuportat de femelă agitată amestecată cu parizianul Guerlain. A deschis dintr-o lovitură uşa liftului, la fel şi pe cea a notariatului şi, fără să spună bună ziua secretarelor cu care până atunci fusese amabilă, ca să demonstreze că rangul ei putea să se manifeste şi simplu, a deschis şi a închis în urma ei uşa cămăruţei ticsite de hârţoage îngălbenite, îngrămădite pe jos, pe sofaua Chesterfield şi pe biroul de după care don Mamerto abia se vedea; singura reacţie vizibilă a bătrânului a fost să

păleasca la intrarea intempestivă a marchizei, care era așa de agitată că nici măcar nu l-a salutat cu deferența ei obișnuită, ci s-a proptit în colțul mesei, cu spatele la el, lăsând, abătută, să-i cadă capul spre frumosu-i piept. Cavaler castilian desăvârșit în ciuda anilor, don Mamerto s-a îndreptat, și-a încheiat haina pe care și-o dezbumbase ca să lucreze mai comod, și a purces să se ridice, tușind și gâfâind. Sprijinindu-se cu o mână de marginea mesei, s-a apropiat să-și primească musafira de vază.

Ajuns lângă ea, a văzut că-și acoperea ochii cu o mână, ca și cum ar fi plâns, iar cu cealaltă se sprijinea de biroul al cărui colț, a observat el, îi intra adânc în superba carne elastică a pulpei.

Primul impuls a fost să-și cheme subalternii care trebăluiau de partea cealaltă a geamului și să le ceară să aducă săruri, ceai de roiniță sau un pahar cu ceva. Dacă n-a făcut-o e pentru că, după ce și-a îndreptat pe nas ochelarii mici cu ramă de aur și a cercetat mai bine patetica siluetă îndurerată, și-a dat seama că răul marchizei nu era dintre cele care trec cu o infuzie. Așa că s-a apucat s-o consoleze poate mai eficient, mângâindu-i palma care se sprijinea de masă cu mâna lui pistruiată și zbârcită.

Printre degetele mâinii înmănușate, Blanca vedea totul: mișcările siluetelor vagi de dincolo de geam, pașii înduioșător de șubrezi ai bătrânului care venea s-o aline. Și a simțit o ciudată și deloc neplăcută zvâcnire a sexului dând cu ochii, sub manșeta pantalonilor și deasupra marginii jambierelor, de niște șnururi imaculat de albe cu care, neîndoielnic, își lega izmenele lungi de glezne. Așa

cum îţi mângâi un bunic, a acceptat ca don Mamerto s-o liniştească cu o familiaritate duioasă de răul fără nume, bătându-l uşor cu mână înmănuşată.

— Nu plânge, fata mea, murmura el, mângâind acum şi frumoasa ei încheietură împodobită cu un ceas Patek Philippe foarte simplu. Ai totul ca să fii fericită, tinereţe, frumuseţe, o avere imensă apărată de lealitatea mea, a familiei mele şi a angajaţilor mei. Ce-ţi mai poţi dori? Sigur că sărmanul Paquito...

Auzind numele iubit, Blanca s-a cutremurat de un suspin adânc, gata să leşine, astfel că bietul bătrân s-a văzut nevoit să-i sprijine tânărul corp cu propria-i bătrâneţe şubredă, luând-o de mijloc cu un braţ cavaleresc pentru ca marchiza să nu se prăbuşească. Ea şi-a lăsat capul pe umărul patern oferit atât de generos. Într-adevăr, o calma aroma bătrânească a lui don Mamerto, ca de amidon vechi sau de hârtie îngălbenită. Cu o mână înmănuşată, a pornit să-i mângâie uşor obrazul aspru, spânatec nu de tinereţe ci de bătrâneţe, simţind inima agitată a acestei persoane care avea menirea să-i îndeplinească toate dorinţele; mâna ei a trecut peste găvanele prăbuşite ale ochilor notarului, peste obrazul supt, peste pielea flască a maxilarului inferior şi a gâtului închis în gulerul tare al cămăşii, a coborât pe piept până la inima care bătea înnebunită, apoi pe burticica strânsă în curea, ajungând acolo unde voise de la bun început: la locul alinării ei. Cu coada ochiului a controlat siluetele de dincolo de geam şi a tras cu urechea la ţăcănitul maşinilor de scris: totul decurgea normal. Putea continua, căci şi don Mamerto era absolut dispus s-o mulţumească. Gemând mai departe, cu ca-

pul sprijinit de umărul patern, l-a descheiat: diminuat, deşi uimitor de eficace pentru vârsta lui, a ieşit la iveală micul dar agresivul corn neîmblânzit, exact cât trebuia, nici mai mult, nici mai puţin decât avea ea acum nevoie. Şi-a ridicat fusta şi şi-a desfăcut picioarele, smiorcăindu-se mai departe şi supraveghind uşa. Iar atunci bătrânul s-a împins în ea cu atâta artă pelviană, încât a pătruns-o lesne, ajutat de trupul ei, lubrifiat încă din parcul Retiro. Blanca şi-a înăbuşit un geamăt de plăcere în braţele unui don Mamerto agitat, apoi suspinele ei s-au transformat în suspine de delectare, şoldurile i se mişcau, aspira mireasma de supunere, de lucruri vechi, de decrepitudine normală şi virilă, în timp ce notarul îi impunea ritmul său expert, apoi tot mai accelerat; cu picioarele ridicate şi fusta sumeasă până la brâu, aşezată pe colţul biroului, acoperind capul bătrânului, care gâfâia, cu penele pălăriei, Blanca s-a lăsat pradă ritmului. Dar unde erau mâinile acestui om minunat, care n-avea nevoie de ele ca s-o excite sau să se excite el însuşi? În vâltoarea minutelor de periculoasă nebunie, respiraţia lui don Mamerto devenea periculos de sacadată, ca şi a ei, atât de sacadată încât, după ce a inundat-o, iar ea i-a răspuns cu un orgasm scurt şi violent, el a rămas dintr-o dată perfect încremenit, de parcă ar fi vrut să prelungească clipa ducând-o în eternitate, sfârşit şi fără respiraţie. Bătrânul şi tânăra marchiză au stat îmbrăţişaţi aşa preţ de o secundă, pe parcursul căreia ea-şi scormonea mintea căutând atitudinea corectă pe care trebuia s-o ia la despărţire. Don Mamerto era atât de mic, uşor şi fragil, încât l-ar fi putut ridica aşa cum ridici o pasăre, atât de delicat că risca să-l zdrobească dacă şi-ar fi lăsat picioarele jos

ca să-şi acopere cu fusta jartierele şi ciorapii răsuciţi şi căzuţi sub genunchi. În timp ce Blanca stabilea protocolul ce ar fi trebuit să urmeze desprinderii din îmbrăţişare, el a rămas în ea, firește, total lipsit de viaţă. Îngrozită şi dându-şi seama că don Mamerto se prelingea de-a lungul trupului ei extrem de viu, căzând încet precum o cămaşă uşoară şi fără formă, nefiind în stare să se apuce de ceva, Blanca s-a ridicat. Lăsat fără sprijin, notarul s-a năruit fără zgomot, alb şi fără suflare.

Marchiza şi-a dus mâna la gură oprindu-şi la timp un ţipăt de spaimă. A îngenuncheat lângă el, i-a pus bătrânului în izmene micul şi binevoitorul său sex, l-a încheiat la pantaloni şi a şters petele. Şi-a scos din buzunar pieptenele de carey şi diamante, i-a pieptănat puţinele şuviţe ciufulite şi l-a aranjat în aşa fel încât să se creadă că se prăbuşise singur. I-a pus alături un dosar găsit pe masă, în care era vorba de vinderea recoltei a zece mii de nuci de pe o proprietate din Andaluzia a familiei Loria. Pe urmă şi-a pus în ordine propria-i ţinută, şi-a dat cu *rimmel*, fard şi pudră, şi-a ridicat ciorapii şi i-a prins în jartiere, şi-a îndreptat pălăria şi a fixat-o cu un ac mare. Pe urmă, văzându-l pe don Mamerto mort la picioarele ei, străpunsă de durere pentru că omul murise într-o situaţie atât de intimă, îngrozită de această pierdere care o lăsa fără apărare în faţa hienelor care erau soacră-sa şi contele de Almanza, Blanca Loria a scos un ţipăt, la care au năvălit pe dată funcţionarii notariatului şi fiii lui don Mamerto. Abia atunci şi-a permis să leşine.

4

Cu toate astea, tânăra marchiză văduvă de Loria n-a rămas lipsită de protecţie.

Urmând cortegiul funerar care pornise din bulevardul Jerónimos şi la care Casilda, Blanca şi Tere Castillo asistaseră, îmbrăcate în doliu strict, de parcă ar fi fost vorba de un membru de familie foarte iubit, tânăra marchiză a constatat un lucru pe care nu-l mai observase până atunci şi care a liniştit-o imediat: don Mamerto nu era un exemplar unic şi de neînlocuit. Dimpotrivă, cei ce păreau să fie un şir de facsimile ale răposatului urmau cortegiul de la cel mai mare la cel mai mic, apoi au salutat şi s-au urcat în maşini exact ca răţuştele de jucărie pe care copiii le trag după ei legate de o sfoară şi care înclină capul la unison: fiii şi nepoţii lui don Mamerto, cu toţii mici de statură, cu toţii gălbejiţi precum hârtia veche şi, neîndoielnic, cu toţii în mod necondiţionat devotaţi Blancăi, de-acum stăpâna averii casei de Loria. Soţia celui mai tânăr Mamerto purta în braţe un prunc în scutece. După plecarea cortegiului, când doamnele neconsolate au mai rămas un pic pe scările bisericii vorbind de belşugul de flori cu care

tânăra marchiză o umpluse — toate albe, ca pentru o nuntă, au constatat —, ea o rugă pe nora răposatului să-i dea voie să ia în braţe nepotul... sau poate că era strănepotul. În timp ce-l ţinea în braţe şi se strâmba drăgăstos la el, şi-a vârât mâna printre scutece ca să vadă dacă băieţelul care semăna leit cu don Mamerto era identic şi mai jos; de cum l-a atins, minusculul corn s-a ridicat în slujba ei la fel ca răposatul, şi-a zis Blanca, şi la fel, a presupus ea, ca infinitul şir de Mamerţi. Verdictul ei, care a făcut-o să plângă înduioşând asistenţa, a fost că, peste ani, plodul pe care acum îl ţinea în braţe avea să fie replica perfectă, fizică şi spirituală, a exemplarului bărbat care fusese notarul Mamerto Sosa.

— Americancele astea vulgare nu pierd nici o ocazie ca să facă o scenă, a şoptit Casilda către Tere Castillo.

Însă Blanca apucase să audă răspunsul oferit de Tere prietenei sale intime, în sensul că poate nu era decât o stratagemă ca să se pună bine cu familia Sosa, şi a fost sigură că, chiar şi fără lacrimile care de fapt fuseseră cât se poate de sincere, dacă ar fi avut o problemă, oricare din nenumăraţii membri ai familiei avea s-o ajute cu aceeaşi aleasă deferenţă dovedită de don Mamerto în nefasta ocazie.

În după-amiaza zilei care a urmat înmormântării, pentru a se asigura de această fidelitate, Blanca s-a dus la birourile Sosa. Cum se gândea la alte probleme, nu venise pregătită pentru ceva anume, aşa că Mamertului care se ridicase de la biroul înţesat de dosare, care fusese al tatălui său, şi o invitase să ia loc pe sofaua Chesterfield, i-a

spus primul lucru care i-a trecut prin minte: dorea să comande un tablou în care Paquito să apară întreg și costumat în Icar, pe care să-l atârne alături de strămoșii săi la Alarcón de los Arcos. Îl ruga deci pe notar ca, în numele ei, să ia legătură cu Archibaldo Arenas, un portretist foarte bine cotat printre cunoștințele ei. Putea fi atât de amabil să-l întrebe de preț, să-i trimită niște fotografii ale lui Paquito, ce mai rămăsese din costum și aripile, să-i ceară o schiță și să stabilească data predării tabloului? După ce și-a însemnat, notarul a rugat-o să-l urmeze și să stea de vorbă cu ceilalți Sosa, toți urmași ai răposatului don Mamerto, care, aflând de vizita doamnei marchize, se adunaseră și o așteptau.

Să fi fost opt sau zece, care, după ce s-au repezit să-i sărute mâna, s-au așezat în jurul unei mese, rugând-o să ocupe ea locul de onoare. Voiau s-o informeze în legătură cu anumite aspecte confidențiale care, în opinia Mamertului care o primise — sau a altuia, căci cei mai în vârstă se confundau cu cei tineri, cu toții la fel de mititei, așa că era extrem de greu, dacă nu de-a dreptul imposibil, să-i deosebești și să pricepi ce spuneau —, cereau o rezolvare urgentă. Căpșorul ei drăguț, pe care purta un *cloche* negru prins cu o agrafă de argint, în loc să fie atent la gravele probleme pe care încercau să i le expună, îi privea pe rând pe membrii familiei Sosa, bătrâni, tineri, foarte tineri, înșirându-i pe masă și dezbrăcându-i în ordinea înălțimii, imaginându-și ce efect ar fi avut dacă ar fi dansat goală în fața lor și cât de repede ar fi căzut morți la atingerea corpului ei; gulerele astea scrobite, mânușițele astea puse cuminte

pe masă de parcă se pregăteau pentru rugăciune, ochii ăștia de după ochelari, căscați de mirare în fața lipsei ei de atenție, a zâmbetului care îi cuprindea frumoasele buze, a râsului provocat de imaginea familiei atât de serioase, deși în pielea goală, a hohotului pe care nu și l-a putut opri. I-au adus un pahar cu apă ca să-și calmeze bieții ei nervi, pe când cel mai înțelept dintre ei conchidea:

— *Ridi, pagliaccio*, pentru ca și ceilalți să respecte uriașa suferință a sensibilei marchize.

După ce ea s-a liniștit, oratorul principal a încercat să-i explice cu toată delicatețea că, în timpul ședерii la Paris a doamnei marchize Casilda, unde aceasta se dusese cu scopul de a cumpăra articolele de vacanță pentru plaja de la Biarritz, contele de Almanza, din exces de familiaritate sau din neatenție, dispusese de masivele fonduri recent vărsate și provenite din vânzarea către o fabrică de ciocolată elvețiană a produsului unei livezi de nuci din Andaluzia, proprietate din moși-strămoși a familiei Loria — adică proprietatea *mea*, și-a zis Blanca — pentru a-și cumpăra un cal de curse englez, cu *pedigree* impecabil, dar *performance* deocamdată impredictibilă.

— Almanza? a rostit Blanca, dintr-o dată înviorată precum un copoi ce simte urma vânatului.

Și, în timp ce-i ruga să-i repete totul amănunțit, cu cifre și date de tranzacție, dispusă de data asta să fie mai atentă, nu s-a putut stăpâni și l-a dezbrăcat și pe gentilomul absent, care, urcat pe masa de consiliu, îi depășea pe micuții Sosa nu numai prin statură, dar mai ales prin virilitatea musculoasă și sportivă a celor patruzeci de ani ai

săi; evocându-l, a fost ca și cum în biroul ferecat ar fi pătruns o boare de aer curat, o elegantă prezență animală între atâta hârțoage, personificarea însăși a indolenței, a dezinvolturii și a plăcerii între atâta seriozitate și limitare. Într-adevăr. Almanza era un nerușinat. O prevenise chiar și Paquito. Atenție însă să nu și-o ia în cap: în definitiv, ea era o femeie hotărâtă din noul continent, lucru de care nu se rușina, cu toate că-și poleise condiția cu o spoială de civilizație, spoială la care era gata să renunțe dacă avea chef, mai ales dacă era vorba să se răzbune pe un cinic ce avea pretenția s-o transforme într-o victimă. Să nu-i spună nimic contelui de Almanza, i-a rugat pe uluiții Sosa. O să rezolve chiar ea situația. Deocamdată, să nu-i plătească nici o factură din cele trimise de Casilda de la Paris și să nu-i dea nici o explicație. Se săturase. Într-atât, încât, dacă nu se potoleau, avea de gând să-și lichideze toată averea și să cumpere jumătate din Nicaragua și s-o exploateze cum avea chef, lăsându-i pe Casilda și pe Almanza în fundul gol. Văzând mutrele consternate ale tuturor la asemenea idee, care i-ar fi sărăcit și pe ei, s-a hotărât să lase lucrurile în aer: a repetat că era sătulă să fie umilită și a plecat lăsându-i pe toți cu gura căscată, în picioare în jurul mesei.

A mers în josul străzii Serrano preț de două cvartale, fără să se oprească în fața nici unei vitrine. Ajunsă la Puerta de Alcalá, s-a uitat la ceasul Patek Philippe: da, deși era cam târziu, mai putea să se bucure un ceas de cerul splendid al înserării madrilene, și chiar plimbându-se în Retiro, uitând de clipele neplăcute prin care tocmai trecuse.

Dar să nu credeţi că Blanca Loria a apucat să se bucure de crepuscul şi de plimbarea prin Retiro, căci exact la intrarea în parc, de parcă ar fi aşteptat-o, apariţia lui Archibaldo Arenas, cu pălăria lui mare şi neagră, cu mantia şi cu câinele gri care trăgea de lanţ, i-a ocupat întreg câmpul vizual. A salutat-o cu atâta afectare, că, după o clipă de surpriză, Blanca s-a simţit în largul ei străbătând aleile cu gentilul ei însoţitor. Au râs de Tere Castillo, care era un model extrem de dificil: odată voise să pozeze costumată ca o mahalagioaică de Anglada Camarasa, iar când tabloul era aproape terminat, a avut chef să pozeze gânditoare, cu cotul sprijinit de o coloană grecească, apoi în chip de amazoană englezoaică...; era de văzut cât va dura tabloul de acum, cel cu coşul de peşte, în stilul lui Álvarez de Sotomayor... Tere era imposibilă, au fost ei de acord, dar era un personaj extrem de amuzant, şi asta compensa totul.

Au rămas o clipă tăcuţi, cu câinele care se potolise, de parcă ar fi înţeles ce se întâmpla, lângă ei, admirând apa cenuşiu-gălbuie a lacului atât de calm în amurg. Pictorul şi-a scos pălăria ca să simtă aerul în pletele negre; lumina care i s-a aşezat pe chip i-a arătat Blancăi o tinereţe pe care nu o observase pe trăsăturile lui aproape la fel de vulnerabile — deşi ruga ei mută a fost „nu, pentru Dumnezeu, nu şi de data asta!" — ca ale lui Paquito. Şi, cu o uimire pe care n-a ştiut dacă s-o califice drept plăcută sau neplăcută, a constatat că ochii pictorului nu erau deloc negri cum crezuse, ci transparenţi, cenuşii sau de nuanţa ca de lămâie a apei pe care o contemplau şi, asta a

perceput-o cu un fior care a trezit magnificul instrument de sensibilitate care era corpul ei, exact de aceeași culoare ca și ochii câinelui. La fel ca și ei, câinele se uita la apa lacului. Ochi de culoarea lunii, și-a zis Blanca. Și, ca să n-o ia razna lăsându-se cuprinsă de toate acestea, l-a întrebat pe Archibaldo:

— Cum îl cheamă?

— Pe cine?

— Pe câine.

— Luna.

— Dar nu e fetiță...

S-a îmbujorat auzindu-și ultimele cuvinte, care trădau că observase ceea ce o doamnă nu trebuie să observe: că Luna era îmbrăcat cu o blană asemănătoare celei mai moi și bune de mângâiat flanele, și care-l acoperea pe de-a-ntregul, inclusiv partea aceea pe care nu era cuviincios s-o vadă și care o făcuse să rostească ceea ce rostise. Așa că a rămas dreaptă, serioasă, foarte *chic*, cu privirile pierdute în neant, ca să nu simtă — așa cum simțea de când ultimele cuvinte îi treziseră din nou niște urgențe pe care deocamdată le respingea — impulsul de a o lua la goană, de a se ascunde undeva unde nici bărbatul, nici câinele să n-o găsească nicicând, deși nu reușea să-și învingă impulsul opus, la fel de puternic, de a-și apleca trupul doar puțin, o idee, ca să simtă apropierea caldă a trupului lui Archibaldo. Ca și cum ar fi înțeles-o și ar fi vrut să-i sară în ajutor, Luna a început să se agite iar ca un nebun, posedat parcă de o frenezie pe care Blanca a preferat să n-o descifreze, ca să nu fie nevoită s-o descifreze în

propria-i persoană. Între timp, Archibaldo, folosind un limbaj în care se amestecau în părţi egale autoritatea şi blândeţea, dar şi forţa braţelor, încerca să potolească animalul care îşi răsucise lanţul în jurul Blancăi. Eliberând-o, i-a trântit din cap pălăria *cloche*, gest care a făcut să i se reverse pletele pe umeri.

— Dar de ce nu-i dai drumul bietului căţel? l-a întrebat după ce şi-a recuperat pălăria şi făceau acum paşi cam prea rapizi, pentru că Luna iar trăgea de lanţ.

— Nu-ţi pune pălăria...

— Eşti nebun? În public şi fără pălărie? Ce nu-ţi place la ea?

— Aşa cum erai acum un minut, cu lacul gri-lămâie în fundal şi cu părul lăsat liber, aşa mi-ar plăcea să-ţi fac portretul.

— Ba nu, pentru că o să mă tund *à la garçon*, cum se poartă acum!

— Îţi interzic să faci nebunia asta...

— Dar de ce nu-i dai drumul bietului căţel? Aşa ne-am plimba mai liniştiţi...

— E prea tânăr şi s-ar putea pierde.

— Sărăcuţul.

Soarele apunea. La ceasul acela nu mai era nimeni în parcul Retiro. Fără să ştie cum — sau poate el, care procedase la fel cu alte femei, o condusese acolo — Blanca s-a pomenit într-un loc aproape împrejmuit de un gard viu înalt şi întunecat; cu un fior de groază care-i pornea din sex şi-a zis că aici, neştiuţi de nimeni, el, sau oricare altul, ar fi putut s-o sugrume, de exemplu cu lanţul

câinelui Luna. Dar Luna sărea şi lătra pentru că voia să se joace şi, de parcă ar fi fost dresat pentru asta, şi-a răsucit iar lanţul în jurul ei. În timp ce mâinile lui o eliberau, şi-a zis că era momentul să se supere pe el. Dar n-a apucat să-şi pună în practică intenţia, că pictorul a luat-o în braţe. Ea s-a zbătut puţin pentru a-şi lipi trupul delicios, pe care în sfârşit părea să-l cunoască, de cel al lui Archibaldo, care încerca să-i desfacă picioarele cu genunchiul. Prefăcându-se că se luptă, ea se dăruia încetul cu încetul, tot mai mult, refuzându-i gura, dar lăsându-l s-o sărute pe obraz, pe gât, pe ceafă; când n-a mai rezistat, i-a întins gura, pe care el a deschis-o cu a lui, luându-i respiraţia şi explorându-i-o cu limba; atunci a trebuit să dea drumul câinelui, care a luat-o la goană cu lanţul după el şi a dispărut în întunericul parcului. Archibaldo şi-a băgat mâna sub fusta ei şi Blanca şi-a dat seama cât de plăcut surprins a fost constatând că nu purta chiloţi şi alunecând pe pielea mătăsoasă a coapselor până la moliciunea umedă a pădurii pe care a mângâiat-o. Şi-a eliberat gura şi i-a suflat la ureche:

— Nu aici...

— Dar unde?

— Nu vrei să-mi faci portretul?

— La mine la atelier.

Continuau să se sărute şi să se pipăie.

— Şi la atelier, cu câte ai mai...?

— Are vreo importanţă?

N-are, şi-a zis Blanca. Se întorsese şi Luna, jucăuş şi fericit, sărind să-i lingă ba pe unul, ba pe altul, până când

Archibaldo şi Blanca s-au văzut siliţi să se despartă. În timp ce el apuca lanţul câinelui, ea se aranja şi auzea cum o întreabă rugător:

— Când... când...?

Au ieşit din desiş şi s-au îndreptat spre aleea principală.

— Mâine... la şase. Hai să ne întâlnim ca din întâmplare la poarta principală de la Poştă...

Acum Luna sărea în jurul ei, nu al stăpânului, dansa, se-nvârtea, se repezea la ea şi o făcea să râdă; când se potolea un pic, îl giugiulea şi ea. Noaptea cădea repede, aşa că au luat-o spre ieşirea de la Puerta de Alcalá.

— Ieşi pe acolo, pe la intrarea Legasca, iar eu am să ies pe dincolo. Pe mâine, a spus Blanca.

— Pe mâine...

În timp ce ea se depărta, Luna a început să geamă în aşa hal, încât Blanca s-a întors spre el şi a spus:

— Ce e, Luna, ce-ai păţit, sufleţelule?

— Vrea să meargă cu tine.

— Săracul...!

— De ce-l compătimeşti?

— Pentru că cei ce se îndrăgostesc de mine suferă.

Paquito. Don Mamerto. Pictorul a râs:

— Nu şi el.

— El s-ar putea să fie excepţia.

— S-ar putea...

— În orice caz, dacă nu suferă unul, suferă altul.

Ştia asta de la negresele ei şi din lecturile din Zamacois şi Alberto Insúa. Archibaldo a ezitat o clipă, apoi i l-a oferit:

— Ca dovadă de încredere, dă-mi voie să ți-l dăruiesc.

— Ai înnebunit...?

A luat-o ca pe o jignire, îi oferea cățelul ca pe un înlocuitor al propriei intimități, nu un medicament, ci un placebo. Sau poate că-i oferea, în schimb, o intimitate mult mai riscantă decât cea atinsă până acum, mai mare chiar decât cea pe care își propunea s-o atingă a doua zi începând cu ora șase? Nedumerită, le-a întors spatele bărbatului și câinelui care voiau să vină după ea și a mers cu pașii ei mărunți spre Puerta de Alcalá.

Grăbindu-se spre ieșire, Blanca simțea cum în ea fierbeau laolaltă dorința, rușinea, teama și furia. Dorința o accepta, delectându-se cu obsesia arzătoare. Cât despre rușine și teamă, sigur, în definitiv, o doamnă ca ea... în plus, și într-un loc public în care n-ar fi îndrăznit să apară fără o pălărie la ultima modă pe cap... Dar furie, de ce? De ce furia asta teribilă, care făcea să-i lăcrimeze ochii și să-i curgă *rimmel-ul* pe care și-l dăduse pe când ieșea din parc? Nu, nu era o furie îndreptată împotriva lui Archibaldo, numai tendoane și nervi sensibili, numai dulce hotărâre de a împărtăși cu ea, care o ignora cu totul, o intimitate unică. Era altfel de furie. Furia de a se simți umilită, folosită, abuzată, ca și cum niște dinți lacomi ar fi vrut să-i sfâșie frumoasa carne de care era atât de mândră. Almanza. Da. Almanza. Localizându-și furia cu exactitate, numele contelui îi venise automat în minte. Da, Almanza. Don Mamerto — vai, în fine, un Mamerto ce nu era, firește, adevăratul don Mamerto — i-o spusese limpede chiar în această după-amiază. În fața Porții Alcalá, de-acum

cufundată în întuneric, s-a oprit o clipă: avea să se întoarcă la biroul notarilor ca să obţină mai multe date cu care să-l poată umili pe conte. S-a uitat la ceasul Patek Philippe: nu, era prea târziu. Toţi Mamerţii, fiecare cu nevasta şi copiii respectivi, se odihneau după o zi de muncă. Pe nesimţite, şi-a dat ea seama, ajunsă pe Juan de Mena, coborâse foarte repede pe strada Alfonso XII. A traversat pe trotuarul celălalt şi a luat-o pe Ruiz de Alarcón. Pentru că, în definitiv, frumosul bloculeţ de apartamente unde locuia contele fără să plătească nici un sfanţ chirie, de pe strada Ruiz de Alarcón, era proprietatea lui Paquito, adică a ei. Şi avea de gând să-i notifice imediat — că tot se găsea întâmplător în apropiere — că o fi fost el conte, dar pentru ea nu era decât un găinar de ultimă speţă.

L-a întrebat pe portar unde locuia contele de Almanza, iar acesta, văzând-o aşa de frumoasă şi hotărâtă, sau pentru că, în ciuda vechii legături cu Casilda, Almanza primea des vizite feminine, nu s-a opus defel şi i-a spus. În timp ce urca la etajul respectiv cu ascensorul, Blanca s-a aşezat pe bancheta de catifea roşie ca să-şi refacă la lumină rujul pe care elanul amoros al lui Archibaldo i-l ştersese. Ba nu, şi-a spus: a-şi da frâu liber furiei ar fi fost ceva nedemn de o femeie de lume care-şi putea permite luxul de a se situa deasupra acestor micimi. În schimb, dacă Almanza şi Casilda aveau de gând s-o folosească, ceea ce era limpede, avea şi ea să-l folosească pe Almanza, care, la urma urmei, nu era decât unul dintre mulţii ei servitori. Nu-şi ascundea că, în ciuda instinctului ei sigur în materie, prefera ca a doua zi Archibaldo să nu-i constate lipsa

de experienţă, având în vedere că nici Paquito, nici don Mamerto nu se puteau numi experienţe în acest sens. Almanza, un recunoscut pierde-vară, putea măcar să-i plătească generozitatea instruind-o pentru dăruirea de a doua zi, era doar celebru ca expert în treburile amoroase.

Iar dincolo de asta, nu putem nega faptul că se şi temea un pic să nu-l vatăme pe Archibaldo, căci corpul ei pătimaş — carnea atât de frumoasă pe care o avea era lucru vrăjitoresc, şopteau noaptea negresele bătrâne din copilăria ei, când ea era doar o copiliţă şi nu putea să doarmă până nu răsărea luna — i-ar fi putut face rău celui menit s-o facă fericită. Dar astea erau prostii de oameni primitivi: ea era marchiza de Loria, purta o rochie foarte simplă, dar foarte la modă, de la Drecoll, în clipele libere citea din Rubén Darío şi din Villaespesa, asistase şi la nişte conferinţe ale lui García Sanchiz, lua ceaiul la Ritz, drept care nu i se putea întâmpla nimic rău. Şi-a deschis geanta şi şi-a dat pe vârful nasului cu o pudră parfumată. Abia după aceea a sunat.

Îmbrăcat într-o pijama căzăcească de mătase violetă, însă pe chip cu un soi de mască oribilă care-i aplatiza mustăţile, Almanza a întredeschis uşa. Apoi a trântit-o la loc. După încă o clipă, de data asta cu mustăţile făloase şi ascuţite, i-a deschis larg Blancăi uşa locuinţei sale.

— Pot intra...? a spus ea timidă, ezitând în prag.

— Dar ce onoare!

Apoi i-a explicat că tocmai făcea gimnastică, de aceea era în *déshabillée*. Mai exact, se distrase un pic — acum când Casilda era plecată avea mult timp liber — ridicând

haltere; le putea vedea chiar acolo, într-un colţ din modesta lui bibliotecă.

— Ah! Dumneata eşti un intelectual! a exclamat ea şi s-a apropiat de rafturi, nu înainte de a constata că mâna soacră-sii domina despotic decoraţiunea interioară a apartamentului care păstrase doar un colţişor pentru trofeele ecvestre ale contelui. În plus, a mai constatat ea, apartamentul era destul de mic, iar aici se vădea zgârcenia Casildei, pusă pe economii drastice doar în beneficiul ei.

— Caballero Audaz... Felipe Trigo... Vargas Vila... Hernández Catá..., citea ea cotoarele cărţilor, stând cu spatele la Almanza, care mergea după ea cam nedumerit de vizita ei intempestivă. S-a întors brusc către el şi l-a întrebat: Pe Rubén Darío îl citeşti?

Acum feţele lor erau foarte apropiate, cea a contelui încremenită într-un surâs de bucurie neîncrezătoare.

— Ştiai că este un compatriot de-al meu?

Contelui nu i-au trebuit decât câteva secunde să asimileze semnificaţia faptului că, pronunţând numele divinului Rubén, ea-şi apropiase chipul tineresc de al său cu doi centimetri, dar doi centimetri încărcaţi de o intenţie delicioasă. Bâlbâindu-se, a răspuns:

— Dar... sigur că da... — după care, revenindu-şi rapid, a continuat într-un stil mai potrivit: cine oare care se pretinde cu suflet sensibil şi civilizat nu cunoaşte „Era un aer blând, parcă rotindu-se alene..."? Dar, Blanca, să stăm jos. Te rog, vino aici, aşază-te, fă-te comodă pe divanul ăsta, uite, îţi pun perna asta la spate ca să stai mai bine şi pe asta aici, ca să-ţi sprijini braţul. Vrei ceva mai

sus? Nu? Bine, dacă aşa stai mai comod... Ce rochie frumoasă! Te felicit, eşti printre puţinele femei din Madrid care ştiu să combine doliul cu o ţinută *chic*. Vrei să bei ceva... un strop de *pernod*...? Un ceai? Ce păcat că tocmai azi servitorii au liber.

Sau poate vrei să spui că, atunci când e plecată, Casilda îţi taie fondurile şi te lasă fără servitori ca să facă economie? Nu pentru că avea neapărat chef, doar ca să-l pună la treabă, în timp ce-şi scotea mănuşile cu gestul delicat cu care ar fi curăţat o fructă, Blanca a miorlăit:

— Ştiu eu...? Nu ştiu..., poate că da...

Un bel homme Almanza ăsta, cu musculatura (cam prea masivă pentru gustul ei, care visa amanţi felini) pectoralilor strălucind sub mătasea violetă a cazacei... Şi cu capul ăsta complet sec — ea să nu ştie, care venea dintr-un continent ce producea recolte masive de astfel de domni! — aşezat precum cel al unei statui pe construcţia clasică a gâtului şi umerilor... Când Almanza s-a întors s-o privească înainte de a-i îndeplini dorinţele, care, firește, pentru el erau ordine, Blanca a observat că respira în aşa fel încât pieptul i se umfla şi nările nasului acvilin vibrau, şi în acelaşi timp îşi arcuia imperceptibil sprânceana stângă.

— Ba nu... sau totuşi, da. Da. Dacă se poate, un ceai.

Şi lăsă să-i cadă mănuşile lângă pantoful de lac. Imediat, Almanza s-a aplecat lângă ea să le ridice, dar în aceeaşi clipă Blanca şi-a pus picior peste picior, mişcare ce a făcut să-i alunece în sus fusta de mătase, descoperindu-i genunchiul şi, peste jartieră, adică chiar în nasul

contelui, un centimetru din pielea coapsei împodobită cu o aluniţă. Îngenuncheat, omul a încercat să-şi unească privirea pătimaşă cu a ei, dar ea se uita în altă parte. Atunci, Almanza a depus o sărutare uşoară pe aluniţă, gâdilând-o în mod plăcut cu mustăţile care aveau să-şi continue drumul mai sus, se gândea Blanca cu un început de îmbujorare de delectare. Ba nu: doar dacă avea să-i dea ea voie. Şi nu era dispusă să-i permită stilul acesta frivol, în mod limpede atât de facil pentru el. În schimb, i-a tras o palmă peste ochiul stâng, apoi s-a ridicat, furibundă de gestul jignitor. S-a ridicat şi el, la fel de furibund, cu ochiul lăcrimând sub sprânceana care acum nu mai era arcuită, aproape atingând cu pieptul sfârcurile Blancăi, ce-i fremătau sub mătasea rochiei. Gâfâiau furioşi, cu răsuflările îngemănate şi privirile sudate. Avea mai puţin de o jumătate de secundă, a socotit Blanca, pentru a se decide dacă să sărute sau nu buzele umbrite de mustaţă. Însă i-a mai dat o palmă, cu mâna cealaltă, peste ochiul drept:

— Derbedeule!

Apoi încă una:

— Obrăznicătură! Am să te spun soacră-mii!

De data asta, Almanza a apucat-o de mână. A trântit-o pe pernele divanului şi s-a lăsat să cadă peste trupul apetisant care se zbătea. Mâna lui experimentată a găsit pe loc sub fusta ei centrul electric care se aprindea şi se umezea, lucru care l-a făcut să fie sigur de victorie. Cu toate astea, Blanca se zvârcolea şi-l zgâria, în timp ce el îi sfâşia rochia, dezgolindu-i sânii pe care-i muşca fără milă,

făcând-o să scoată pe gura ei frumoasă tot felul de insulte — hoţule, derbedeule, babalâcule, profitor nerușinat, livada de nuci, calul de curse, Casilda, apartamentul, cinicule, ipocritule —, încrucișându-şi picioarele ca să respingă mângâierile, care nu erau mângâieri, ci o agresiune jignitoare de o tehnică desăvârşită, pentru ca el să nu ajungă să-i cunoască interiorul tainic cu bârna asta de fier care le despărţea corpurile aproape goale înconjurate de hainele zdrenţuite. Dacă Almanza voia ceva, să facă bine s-o violeze, cu toate că unghiile ei manichiurate îl zgâriau pe faţă până la sânge şi îi sfâşiau bluza de cazac, descoperindu-i pectoralii păroşi. Insultele cu care o acoperea — putoare, curvă, băgăreaţă, ce credea ea, că-l păcăleşte, să lase pretenţiile, că pofta i se vedea după mirosul care se simţea de la o poştă, doar de aia venise la el, putoare — îi dădeau forţe sporite ca să-şi ferească gura şi să nu-şi desfacă picioarele. Dar ce-şi închipuia americanca asta de doi bani...! Almanza a placat-o cu corpul lui puternic, a luat o pernă de atlaz şi i-a apăsat-o pe chipul înfrumuseţat de frică, furie şi dorinţă: da, să-i fie frică, să moară de frica lui, care era un bărbat adevărat, nu un pămpălău ca Paquito. Ia să-l mai insulte acum, când nici să respire nu mai putea.

După ce spaima, firește, a făcut să i se relaxeze minunatele coapse, contele a pătruns-o cu unul din celebrele sale asalturi, percepând lăcomia cu care-l devora. I-a dat la o parte perna de pe chipul neasemuit de frumos aşa cum stătea acum, cu ochii închişi şi plânşi, dar pe care el îi dorea deschişi, strălucitori, rotunzi şi vioi, drept care

s-a retras din bobocul care voia să-l ţină prizonier. Atunci Blanca a deschis nişte ochi rugători şi alarmaţi de pierdere, i-a prins mijlocul în menghinea picioarelor şi l-a atras spre ea. Şi-a deschis şi buzele ca să-i primească gura şi să-i devoreze limba.

De data asta el a pătruns-o încet, aşa cum ştia atât de bine, chiar dacă a dat impresia că nu voia, până la o adâncime pe care tânăra marchiză nici nu bănuia că o avea corpul ei, iar timpul s-a scurs fierbinte şi umed până când amândurora li s-a părut că semăna cu o versiune absolut satisfăcătoare a infinitului.

5

Deci asta era...?

Se făcuse târziu şi nu reuşea să doarmă. Se tot sucea între cearşafurile patului plasat sub un nou *baldacchino*, trează de parcă ar fi auzit urletele unei haite de animale, ceea ce, firește, n-avea nici o legătură cu contele de Almanza, care era orice, numai animal nu. O implorase cu vorbele cele mai dulci să rămână peste noapte la el. Blanca refuzase, prevenindu-l că nici acum şi niciodată n-avea de gând să încalce convenienţele, în respectarea cărora vedea o formă de lux desăvârşit; servitorii s-ar fi mirat dacă ar fi ajuns acasă târziu, mai ales că o văzuseră plecând după masă la notar, îmbrăcată simplu. Nu trebuia să-i reamintească unui cavaler ca el că astfel de amănunte erau atât de necesare în târgul ăsta mare care trăia din bârfă, de parcă toţi locuitorii ar fi fost portărese. El, contrazicându-se singur cu scopul de a o convinge — Blanca n-avea să uite că într-o clipă de furie o făcuse vulgară, acuză pe care o americancă n-o uită nicicând —, o îndemna la îndrăzneală, asigurând-o că poziţia ei la Madrid era atât de sigură că putea să facă ce dorea, lumea tot

o s-o respecte, căci averea casei de Loria, mă rog, a ei, era... cum se spune... respectabilă...

Să fi fost unsprezece noaptea când portarul somnoros al casei i-a deschis uşa; a intrat repede de tot, ca să nu-i vadă frumoasa rochie făcută zdrenţe. Dar nu putea să doarmă. Să fi fost douăsprezece... sau douăsprezece şi jumătate? Să ia veronal, cum făcea Casilda? Parcă trecuse o veşnicie de când se răsucea printre cearşafuri. În ciuda urletelor care veneau din stradă, simţea că mângâierile experte ale contelui de Almanza îi acordaseră corpul ca pe un instrument extrem de sensibil, transformându-l într-un obiect de lux făcut din mătasea cea mai moale: niciodată nu fusese atât de frumos, de împlinit, de tânăr şi de uşor. De mai multe ori în timpul insomniei inexplicabile, se ridicase din patul de mătase zmeurie şi se admirase goală în oglinda care, după moartea lui Paquito, atârna pe peretele dormitorului nupţial în care se întorsese ca văduvă. Se amuzase — atunci lătrăturile se auzeau doar ca nişte ecouri îndepărtate — reproducând în faţa oglinzii, singură, mai bine zis cu propria-i umbră, o poziţie amoroasă pe care contele, atât de versat în astfel de arte, tocmai i-o arătase şi pe care ea-şi propunea s-o aplice a doua zi. Pentru că, în ciuda plăcerii, totul nu fusese decât o repetiţie. Ca şi cu Paquito. Ca şi cu don Mamerto...

Oare câinele vecinului lătra şi n-o lăsa să doarmă? Îl auzea mereu, de departe. Acum însă îl auzea mult mai tare şi prea aproape. Dar, oricum, dat fiind că în seara aceasta „trăise", avea la ce se gândi, avea ce să-şi amintească, în memorie nu-i mai pluteau ineficientele

fantome ale precedentelor sale victime. I-a trecut prin minte o imagine fugitivă: după ce o adusese acasă în modestul, dar nou-nouțul lui Ford (pe care mai mult ca sigur îl plătise ea), Almanza, beat de amor, poate că se zdrobise de un copac pe drumul de întoarcere, murind pe loc și, deie Domnul, cu puțină vărsare de sânge, doar pentru că se culcase cu ea. Ba nu, Almanza n-avea să moară pentru că nu simțise nici un fel de emoție pentru ea, și nici ea pentru el. Plăcere, desigur, toată plăcerea inimaginabilă, tot ce nu îndrăznise ea să viseze. Dar ca să-l simtă ca pe o persoană, ca pe o ființă omenească legată de plăcerea ei și a lui, încercând să le împletească într-o relație emoționantă a două fantezii personale deosebite, a două ființe de neînlocuit, asta nu. De asta Almanza, care nu era vulnerabil, n-avea să moară. Pe urmă, întinsă goală pe pernele divanului, ea se smiorcăise puțin la gândul acesta, dar cum nu era dispusă să-și explice lacrimile cuiva care n-ar fi înțeles, preferase să-i spună că plângea pentru că era singură, fără părinți sau rude, străină în ciuda titlului și averii; pentru că el n-o respecta, în concluzie, pentru că n-avea pe nimeni care s-o apere. La care el îi spusese:

— Acum, sincer, dragă Blanca, am impresia că eu, nu tu, am nevoie de apărare în bătălia asta.

— Cam așa ceva, și-a șters ea lacrimile.

După care l-a violat ea pe conte pe covorul de Bucara de lângă divan. Iar acum, ascultând zgomotele neliniștitoare care veneau din stradă și n-o lăsau să doarmă, se gândea cu invidie că Almanza, pe deplin satisfăcut și după

o duşcă de coniac, dormea dus, poate că şi sforăia, cu masca de ţinut mustăţile pe figură.

S-a mai răsucit o dată în pat. Şi-a tras cearşaful peste cap. Şi-a adus aminte că pe vremea când era micuţă de tot i se spunea că, dacă va fi cuminte, or s-o ducă să vadă marea, asta i-o promiteau mai ales metisele care nici nu văzuseră marea, nici n-aveau puterea să-i ofere premiul; e atât de uriaşă, îi spuneau ele, orizontul e atât de imens, atât de albastru, privirea se pierde pe valurile nesfârşite. Când, după multe aşteptări, a fost în sfârşit dusă la mare şi a zărit-o de sus, de pe un deal, şi-a uluit familia exclamând:

— Dar nu e aşa de mare cum mi s-a spus!

Ceva ce existase doar în cuvintele celor ce n-o văzuseră, adică miezul unei legende, al unei fantezii, îi lipsise atunci Blancăi; un ceva ce însemna mai mult decât oceanul propriu-zis. Iar seara cu Almanza fusese ca o scufundare în apele calde ale Mării Caraibelor, ca un înot lipsit de riscuri în apele albastre şi pure, fusese precum sarea şi soarele copilăriei pe piele, desenându-i corpul, legănându-l, răsfăţându-l, dezmierdându-l... ceva esenţial şi minunat. Îi lipsise însă exact ceea ce visase atunci când văzuse prima dată marea şi era o copiliţă ce-şi permitea să simtă şi să spună adevărul: nu fusese, desigur, aventura devastatoare proiectată de superba ambiguitate a cuvântului, mai ales reflectată în imaginaţia celor care, într-un fel sau altul, erau incapabili să o cunoască în mod direct.

O să-l mai folosească pe Almanza, asta da, sigur. În seara precedentă îi propusese să fugă împreună, chiar

și în Nicaragua, dacă ea i-ar fi cerut asta, unde le-ar fi fost ușor să trăiască precum regii. Îi mărturisise că era sătul de Casilda, de răceala și zgârcenia ei, de narcisismul ei nelimitat cu care-i încăleca pe toți; iar repetiția păcatului îl sacraliza într-un plictis insuportabil. Blanca îi râsese în nas la propunerea de căsătorie — căci asta era —, obiectând că propunerea era o alianță din care ea n-ar fi avut nici un folos, nu o legătură născută din dragoste cum fusese cu Paquito, deși nu-i spusese nimic despre lipsurile de care suferise căsătoria ei. În timp ce asculta lătrăturile câinelui care n-o lăsau să doarmă a înțeles și de ce îl refuzase pe Almanza: nu putea să-l omoare, nu era vulnerabil. Lăsa mereu ceva, destul de mult, de fapt, în afara patului, nu-și propunea nici o clipă să fie o victimă în brațele ei divine și infernale, așa ca don Mamerto, de exemplu, pe care vârsta îl făcuse atât de vulnerabil încât l-a putut elimina, cum s-ar zice, dintr-o suflare, sau ca bietul Paquito, care i se dăruise plenar în limitarea sa lamentabilă. Impecabila *performance* a contelui de Almanza fusese dibăcie pură, tehnică pură, mecanică pură, adică ceva ce existase înainte de ea, n-avea nimic de-a face cu ea. Ritmul, îndrăzneala, *crescendo*-ul calculat cu toate bemolurile, mângâierile, căutarea, descoperirea entuziastă a punctelor anatomice cele mai sensibile, aventurarea mai întâi aici, apoi acolo, totul calculat și heterodox: o lecție magistrală. Dar atât.

Și în fond ce mai voia, că doar de asta se dusese pe strada Ruiz de Alarcón!

Dacă n-ar fi lătrat atâta, câinele vecinului poate că ar fi găsit un răspuns care să-i mulţumească, măcar în noaptea asta, nervii chinuiţi. Cearşaful dogorea, învăluind-o nu în muşchii puternici ai contelui, ci într-o febră blestemată. Ca de obicei, paliativul se găsea în ea însăşi; cu lumina stinsă, sub cearşaf, şi-a mângâiat corpul pe care-l iubea atât de mult, ajungând la „perla ascunsă sub ombilic", cum îi citase contele un vers care, citit, era emoţionant, dar aşa n-a reuşit decât s-o facă să râdă. A pipăit tot mai jos, în căldura părului care aproape că nu mai avea nimic animalic, căutând centrul ascultător care n-o trădase niciodată. Mai întâi fără să-l atingă, unduindu-şi şoldurile, lipindu-şi şi frecându-şi puternic coapsele, lăsând cearşaful să-i atingă sfârcurile, începând să simtă ceva ce, oricât s-ar fi gândit întâi la Almanza, ca la cel mai expert, apoi la bietul don Mamerto, nu putea să ajungă să simtă... poate doar mâine, cu Archibaldo. Dar nu, nu trebuia să-şi propună asta: Archibaldo o aştepta, iubitor, frumos, amuzant. Avea s-o poarte mai presus de simpla plăcere cu condiţia ca această plăcere să fie totală. Evocând figura pictorului cu apa gri-lămâie a lacului la asfinţit reflectată în ochi, Blanca, aproape fără să se mişte şi fără să se atingă, a ajuns ca niciodată la marginea plăcerii, dar, când era gata să se arunce în apa acelor ochi, lătrăturile de nesuportat s-au ridicat ca o flacără chiar sub fereastră, insistente, demenţiale, exigente. Furioasă, a sărit din pat şi a deschis geamul. Jos, pe strada întunecată, a recunoscut prin grilajul ferestrei o siluetă animală mai neagră decât noaptea, care sărea

şi gemea. Doi ochi gri-lămâie licăreau privind-o printre gratii.

— Luna... a spus încet şi s-a ascuns după oblon.

S-a uitat o vreme la prezenţa inexplicabilă a câinelui.

— Pleacă, marş, i-a spus în şoaptă, ştiind că n-avea s-o audă şi nici să plece.

Luna, ştiind-o (mirosind-o?) spionând de după obloane, a lătrat şi mai tare. Acum îl vedea ridicat în două labe, sprijinit de grilaj, lătrând direct la ea, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. I-a fost frică să nu apară pe strada liniştită paznicul de noapte şi să-l sperie sau, mai rău, să-l ia pe Luna. Trebuia să facă ceva. Doar n-o să lase bietul căţel să urle toată noaptea la gardul ei.

A închis obloanele cu grijă (câinele nu trebuia să creadă că-l lasă de izbelişte), a deschis dulapul, a scos un capot de brocart roz pe care şi l-a pus peste cămăşuţa prea sumară. Fără să aprindă toate luminile, pe furiş ca să nu trezească pe nimeni, nici camerista care dormea la câteva camere distanţă de a ei, a coborât la parter şi s-a dus la uşă. A tras zăvoarele, a coborât treptele, a traversat mica grădină şi a deschis poarta ca să iasă pe trotuar. Sau a vrut să iasă, dar n-a mai apucat: cum a deschis poarta, Luna, care o aşteptase liniştit, s-a repezit la ea, ţopăind şi lingând-o, dar fără să scoată un sunet, de parcă n-ar fi vrut să-şi trădeze prezenţa lângă Blanca, păstrând un secret doar al lor. A băgat câinele în curte şi a închis poarta. Au păşit pe aleea cu pietriş, pe lângă trandafirii înalţi, în timp ce ea-i vorbea, liniştindu-l şi mângâindu-l pe spate: trebuie să mergem tiptil, pentru ca

nimeni să nu prindă de veste că suntem împreună, să nu se trezească nimeni, să nu se mire că ne cunoaştem. A pipăit blana ca de flanel gri şi au urcat treptele până la uşa de intrare, apoi scările de marmură, urmăriţi doar de privirile, oarbe acum, ale bâtlanilor din vitralii.

Ajungând în dormitor, tot întrebându-l pe Luna de ce venise la ea, de ce fugise de la stăpânul lui, de ce o alesese tocmai pe ea, Blanca aprindea toate luminile, făcând să strălucească argintul şi cristalul, oglinzile, bronzul, mătăsurile, lacrimile candelabrului. Luna s-a aşezat; ochii săi inteligenţi din cale-afară admirau toate astea, după care se întorceau către ea, aprobând parcă opulenţa.

— N-ai vrea să mănânci ceva? Sau să bei...? l-a întrebat Blanca, aşa cum ar fi făcut cu orice musafir.

Luna s-a uitat la ea, acceptând oferta. Blanca l-a rugat să stea cuminte în timp ce se ducea să-i caute ceva. Oare ce mănâncă un câine? Carne, şi-a zis şi a coborât la bucătărie. A găsit nişte bucăţi sângerii pe care, deşi iniţial i-au făcut silă, le-a stivuit pe o farfurie, ajungând chiar să i se pară apetisante. Apoi s-a spălat pe mâini şi şi-a adunat poalele halatului roz. Cu farfuria cu carne crudă în mână a urcat înapoi în dormitorul ei, învârtind cheia de două ori în broască. A căutat câinele din priviri în toată strălucirea aceea de cristal şi argint, descoperindu-l încolăcit la marginea patului, cuibărit în mătase şi deschizând nişte ochi miraţi. N-a sărit din pat până nu l-a chemat:

— Hai, Luna, vino...

A lăsat farfuria pe covor. Fără lăcomie, Luna a devorat toată carnea, apoi a lins marginile farfuriei, lăsând-o per-

fect curată. După care s-a urcat la loc în pat, încolăcindu-se fericit în acelaşi loc, care părea să fie al lui. Blanca şi-a scos halatul, a stins toate luminile, a întredeschis fereastra ca să intre aerul primăverii şi s-a băgat în pat.

Acum că Luna mâncase bine şi se acomodase în camera asta al cărei lux era pe placul său, n-avea să mai latre şi să geamă. O s-o lase să doarmă. Totuşi, de la picioarele patului, Blanca vedea sclipind în întuneric doi ochi palizi, gri-lămâie, lichizi. De ce o priveau aşa? Ce voiau? Căci voiau ceva ochii apoşi care nu se stingeau aşa cum se stinseseră lătrăturile. Cum să-i stingă oare? Sau de ce să-i stingă?

Mâinile i s-au refugiat în inevitabila crăpătură dintre coapse. De data asta, butonul magic a răspuns, am putea spune chiar că a venit în întâmpinarea dulcilor burice ale degetelor cu care se înţelegea atât de bine: inelarul, cel mai slab, era în acelaşi timp şi cel mai abil în iniţierea lentei căutări a ritmului sub cearşaf, jocul pe întuneric al unei copilării de la tropice, reînceput în faţa celor două luni caste şi îngemănate care o priveau — o lună pe cer, foarte jos la orizont, alta, reflectată pe marea caldă a unei nocturne caraibiene, două luni care erau una singură — la fel ca aceşti doi ochi care formau o singură privire care nu înţelegea nimic, dar era mai presus de orice înţelegere; ea şi Archibaldo erau precum două luni, care erau doi ochi; totuşi exista o singură lună, o singură privire, o singură plăcere. A vrut să-l aducă şi pe Archibaldo în jocul ei solitar, dar chiar atunci cele două luni s-au stins, căci câinele le acoperise cu pleoapele, iar ea a adormit şi nu s-a trezit decât în dimineaţa următoare.

La deşteptare, caldă şi mulţumită, primul ei impuls a fost să sune, ca de obicei, după Hortensia, camerista, ca să-i aducă micul dejun şi s-o sfătuiască în alegerea rochiei. A întins braţul şi a dat cu ochii de Luna, treaz, încolăcit în aceeaşi poziţie în cuibarul de mătase de la picioarele patului.

— Bună dimineaţa, inimioară, a şoptit Blanca.

Fericit, dar fără să scheaune sau să latre, ca şi cum relaţia sa cu tânăra marchiză era o taină pasionată, câinele a venit la ea, a lins-o drăgăstos pe obraz, i-a suflat în faţă respiraţia trufei catifelate, limba mare cu papile enorme i-a lins braţele, umerii goi şi mâinile. Pe urmă, Luna a sărit jos şi a privit-o fix. După ce i-a captat atenţia, a început să dea ture prin dormitor, arcuindu-şi spinarea, aplecându-şi capul şi ridicându-şi fundul, cu coada sus, cerându-i să se joace cu el. Blanca a înţeles. Deşi cam obosită după agitaţia zilei de ieri, a alergat cu Luna, împiedicându-se ca un copil de scaune, de măsuţele înnobilate de bronzuri, de pat, în timp ce câinele fugea după ea ca un puiandru, ceea ce şi era, ascunzându-se după mobilă, iar când se lăsau prinşi se mângâiau şi se giugiuleau, se tăvăleau jucăuşi în pat, iar Blanca îl pupa pe botul catifelat şi cald. Când se aştepta mai puţin, Luna a ridicat o labă şi, înainte să-l poată opri, a făcut pipi pe mătasea care îmbrăca peretele.

— Luna! Răule! Uite ce-ai făcut! Cum o să-i explic Hortensiei, care e atât de băgăreaţă, ce s-a întâmplat aici?

Dar imediat a trebuit să-şi înăbuşe un strigăt, ca să nu fie auzită de afară: semiaşezat pe perna de mătase de pe

pat, Luna defeca. Oripilată, a fugit să ia un ziar, a adunat excrementul şi l-a aruncat la closet. Apoi s-a apucat să spele mătasea maculată de pe perete şi pernă, dar nu i-a deschis uşa cameristei care o întreba dacă n-are nevoie de ceva. I-a spus s-o lase în pace, că vrea să se odihnească; avea să se scoale mai târziu ca să se ducă la cursul de tenis de la Puerta de Hierro; Mario să aibă maşina Isotta-Fraschini pregătită la unsprezece fix.

Când a venit ora să se îmbrace, l-a închis pe Luna în baie şi l-a rugat să stea cuminte până se întoarce ea să-i dea drumul. Abia atunci a intrat Hortensia, aducându-i ultimele bârfe şi imaculata ţinută de tennis — prefera să plece îmbrăcată aşa, ca să nu fie tentată să se ducă după curs în altă parte — pe care a ajutat-o să şi-o pună: fustiţa plisată, bandoul alb stil Suzanne Lenglen care să-i ţină părul. În timp ce-o ajuta să se îmbrace, Hortensia a spus că, nu ştia de ce, deşi îl mai simţise primăvara, percepea în odaia doamnei marchize un miros între plăcut şi neplăcut, oricum foarte deosebit faţă de alte dimineţi. După ce camerista a plecat, Blanca a scos câinele din baie şi l-a rugat să stea cuminte, să nu facă zgomot. Avea să se întoarcă la prânz, o să mănânce împreună, apoi, după masă, o să-l ducă acasă la stăpânul lui, de unde n-ar fi trebuit să fugă niciodată, nici măcar din dragoste pentru ea.

Blanca şi-a încuiat dormitorul, poruncindu-i Hortensiei să nu intre acolo în absenţa ei. Fără nici o explicaţie. A meditat asupra avantajelor pe care ţi le dă puterea: faptele celor puternici, şi-a zis, nu sunt decât acţiuni pure, nu e nevoie să le justifici, ele sunt — şi-atât. Hortensia

nu trebuia să priceapă nimic. Ea era stăpâna, putea să şteargă cu buretele de pe tablă tot ce voia şi când voia. Hortensia n-avea de ce face mutra asta posomorâtă, de parcă ar fi fost jignită de moarte.

6

Să fi fost cam douăsprezece şi jumătate când Blanca Loria a ajuns la Puerta de Hierro şi a întrebat de *miss* Merrington, profesoara ei de *tennis*. I s-a spus că-i lăsase vorbă să o scuze, căci avea să întârzie douăzeci de minute. Englezoaicele astea, şi-a spus Blanca, n-or să priceapă niciodată că douăzeci de minute nu înseamnă o întârziere! S-a dus pe terenul pustiu la ora aceea, exersând în imaginaţie câteva lovituri, încântată de imaginea asta care deschidea încă o ipostază a ei înseşi: da, îi va sugera lui Archibaldo s-o picteze aşa, arhetipul fetei moderne şi sportive, toată în alb, în contrast cu apa gri-lămâie a lacului din parcul Retiro ca fundal. Nu era o idee rea. Tabloul ei preferat era *Scăldătoarele* de Paul Chabas, iar ea se vedea pictată precum o scăldătoare îmbrăcată. De fapt, era o idee excelentă..., atât de bună încât ar fi avut chef să fugă imediat la pictor. Dar de ce să fugă, de cine să fugă? Era suficient să se hotărască să plece, şi-a spus, pentru că, dacă avea nevoie de ceva, era să ştie ce-i simţea corpul, adică ea, în clipa asta. *Miss* Merrington, tenisul erau doar nişte înlocuitori ineficienţi. Forma

adevărată de a se bucura de plenitudinea dulce a existenţei era doar acolo, în semiîntunericul atelierului necunoscut al lui Archibaldo, stând aproape nemişcată, aproape adormită, ore în şir, în braţele lui, mângâindu-se reciproc, fără grabă, ca şi cum n-ar dori altceva decât delectarea clipei, mângâierea în sine. Da, o să plece imediat. La ce bun să aştepte ceasul întâlnirii dacă el, ca şi ea, nu făcea decât să se pregătească toată ziua pentru clipa întâlnirii? Pentru că-l exaspera să nu fie cu ea îl trimisese pe Luna: câinele nu fugise, era mesagerul său.

Din extremitatea cealaltă a peluzei, aşezată la o măsuţă joasă cu umbrelă, a strigat-o Teresa Castillo, de parcă n-ar mai fi văzut-o de un secol. Simţindu-şi sânii zbătându-se sub bluza uşoară, Blanca a alergat să se aşeze alături de ea şi de o franţuzoaică atât de extravagantă — nu numai prin părul tuns *à la garçon*, dar şi prin inelul cu şevalieră purtat la degetul mic şi puternic, prin vocea groasă, taiorul de caşmir, cravata şi pantofii aproape lipsiţi de toc —, încât, dacă n-ar fi venit escortată de Tere, mereu bine-venită peste tot la Madrid, nici n-ar fi fost lăsată să intre la Puerta de Hierro, în ciuda pomelnicului de titluri sub care i-a prezentat-o prietena ei. Blanca, în schimb, a fost prezentată simplu: *la belle-fille de Casilde*. Fără să-i arunce nici o privire şi fără să i se adreseze, franţuzoaica şi-a continuat tirada critică la adresa unei amice comune, tiradă care s-a terminat cu cuvântul *débauchée*.

— Ce înseamnă *débauchée*? a întrebat Blanca, acesta fiind un termen care nu exista în lexicul măicuţelor din Nicaragua şi din Madrid.

Franţuzoaica şi-a oprit cascada verbală. Şi-a aţintit asupra Blancăi ăcele privirilor, apoi, adresându-i-se în sfârşit, i-a răspuns:

— *C'est la manière dont vous couriez tout à l'heure, ma petite.*

Conversaţia a continuat sensibil îmblânzită pe tema frumuseţii Blancăi: o adevărată minune, mai ales că era îmbujorată — era ceva atât de *primitiv* — de laudele străinei. Firește, a adăugat aceasta, spanioloaică fiind, nu i se putea cere *chic*-ul unei franţuzoaice: cineva care purta părul aşa ca ea nici nu putea aspira la asemenea calificativ înalt. Era extrem de urgent să-şi tundă părul exact ca al ei (i-a arătat ceafa rasă, dezgustătoare) sau à la Clara Bow, adică nebunește *ébouriffée*. Clara Bow, a fost de părere Tere. *À la garçon*, a opinat franţuzoaica. Şi, ca să-i demonstreze, i-a tras părul în spate, silind-o să se vadă în oglinjoara pudrierei. Da, îi stătea bine, şi-a spus Blanca: era ca un băieţel adorabil căruia perversul de Almanza putea să-i facă nişte chestii pe care de-acum le ştia. Franţuzoaica cea ciudată se plângea acum de ultimul ei amor:

—...*un jeune poète, beau, subtil, intelligent, cruel...*

Tere i-a şoptit Blancăi la ureche că era vorba de un copilandru şi că era de neînţeles cum de se putuse amoreza de o femeie trecută de patruzeci de ani. Franţuzoaica s-a uitat mirată la ele:

— *Mais c'est le décalage. Il faut absolument le décalage.*

Din fericire, în Spania diferenţa de vârstă nu era atât de necesară, şi-a zis Blanca, ridicându-se. Cu cât mai puţin *décalage*, aşa cum era cu Archibaldo, cu atât mai bine;

el era cu câţiva ani mai mare decât ea, dar asta nu le ştirbea simetria. De aceea îi trimisese ochii crepusculari ai câinelui, pe care ea nu i-l va restitui niciodată, păstrând mereu această parte a lui Archibaldo care era câinele îndrăgostit de ea, pentru ca ochii săi crepusculari să-i lumineze întotdeauna somnul. Nu, nici gând de franţuzoaice tunse *à la garçon,* de *tennis* şi de *miss* Merrington. S-a uitat la ceasul Patek Philippe. Exclamând că era în mare întârziere pentru o întâlnire, le-a spus la revedere şi a fugit la maşină, nu fără a mima din când în când o lovitură pentru ca, de sub umbrela unde-şi sorbeau jerezul, cele două să fie satisfăcute văzând-o cum personifică termenul francez pe care nu-l cunoştea.

Mario a pornit motorul. N-a întrebat-o pe doamna marchiză unde dorea să meargă, pentru că era logic ca astfel îmbrăcată la ora asta să nu meargă decât acasă, pe Castelló, aproape de întretăierea cu Lista. Numai că ea voia să ajungă în Piaţa Chamberí, la numărul opt. Cu puţin înainte de Cibeles, ştiind că şoferul avea s-o ia spre strada Velázquez, traseul său preferat, Blanca a coborât geamul care o despărţea de italian şi i-a poruncit s-o cotească la stânga, pe Castellana. Ceafa lui Mario, rasă precum cea a franţuzoaicei, numai că mai tânără şi mai puternică, s-a încordat la această schimbare a rutinei. Hortensia era înamorată teribil de el, însă Blanca păstra amintiri sinistre din copilărie legate de familiaritatea exagerată cu servitorii şi nu-i stimula confidenţele, deşi mai făcea concesii pentru ca ziua lor liberă să coincidă. Ajungând la Colón, Blanca i-a spus s-o ia la stânga, pe Génova. De data asta

Mario a bombănit, dar tot a ascultat-o. Pe strada Alonso Martínez i-a spus s-o ia la dreapta pe García Morato; vizibil enervat, pe ceafa şoferului se umflaseră tendoanele. Tăcerea obişnuită dintre ei a devenit tensionată, prin simplul fapt că acum geamul despărţitor rămăsese lăsat.

— Lasă-mă aici, a spus Blanca, odată ajunşi în piaţă.

— La ce număr merge doamna marchiză?

— Lasă-mă la colţ.

— Şi aveţi de gând să coborâţi aşa...?

Cum n-avea timp să se certe cu el, Blanca l-a trimis acasă.

Dar dacă Archibaldo nu era la atelier? A aşteptat până ce Isotta-Fraschini a dispărut pe Paseo del Cisne şi a început să caute numărul opt. Trecătorii se întorceau după ea: o tânără atât de frumoasă, atât de uluitor de îndrăzneaţă, cu capul gol şi o rachetă Dunlop în mână, o viziune insolită în acest cartier de false elegante, *flappers**, ţepene încă de balenele ieşite din modă pe sub rochiile lor fals îndrăzneţe, care, invariabil şi paradoxal, se duceau sau veneau de la spovedanie sau de la vizitarea săracilor. Dar şi-a dat seama că până şi ele o iertau, era prea frumoasă şi insinuantă, prea luminos de fericită ca să nu te uiţi la ea cu plăcere. Şi dacă s-ar fi întâlnit cu o cunoştinţă, ce? Cel mult ar fi ajuns la urechile Casildei drept o extravaganţă în plus a americancei. Şi ce-i păsa ei de ce-ar fi zis Casilda? Ea se ducea la Archibaldo, de care era aproape sigur îndrăgostită. Sau de care avea să se îndrăgostească aproape

* Tânără elegantă din anii '20 care, prin ţinuta sa, se răzvrătea împotriva convenţiilor. (*N. red.*)

sigur. El, care era un mare artist, aproape ca Paul Chabas, o să-i facă un portret nemaipomenit. Oare aici era numărul opt? Nu arăta rău edificiul cochet de apartamente foarte modern, cu două vaze uriaşe de o parte şi de alta a intrării şi ghirlande de stuc în jurul ferestrelor. Şi ea care crezuse că pictorii îşi duceau viaţa în mansarde care duhneau a prăjeală, cu colivii de păsări la balcon şi rufe întinse la uscat, în spatele Pieţei Mari!

Primirea pe care i-a făcut-o Archibaldo a fost atât de cordială, că mai că s-a simţit dezamăgită că nu o asaltase sexual pe loc, că nu se repezise la ea ca s-o posede chiar acolo, pe covorul roşu de pe postamentul pe care precis că pozau modelele. În schimb, că-i place politeţea simplă a pictorului, aproape timidă, nu era sigură. Sau o fi fost ruşinea că lăsase să-i fugă câinele? Şi-a propus să nu-l întrebe nimic despre câine; n-avea decât s-o ia ca pe o părticică a amorului său pentru ea.

E unu şi jumătate, a spus Blanca intrând, era în trecere; profitase de dimineaţa de la Puerta de Hierro ca s-o vadă în ţinuta albă de tenis şi să-i spună dacă era de acord s-o picteze aşa. Bucuros de întâmplare, pictorul a declarat plin de entuziasm că ideea i se părea o inovaţie foarte îndrăzneaţă, care avea să stârnească destule bârfe. Blanca se oprise în faţa ferestrei mari şi deschise şi contempla coroanele copacilor din Piaţa Chamberí. El a rămas în spatele ei şi-i asculta ciripeala entuziasmată despre vederea din atelier, după care s-a apropiat şi el, aproape atingându-i spatele şi sprijinindu-şi mâna de tocul ferestrei, astfel ca, fără s-o atingă, braţul său s-o poată cuprinde.

— Chiar îți place...?

— Mă încântă, a zis ea și s-a răsucit brusc, ajungând în brațele lui. El a rămas nemișcat. Zâmbea doar. Ochii ei, atât de aproape de ai lui, au văzut că nu erau gri-lămâie, pe aceia îi trimisese în dar împreună cu câinele. În schimb, a văzut că-i zâmbeau ochii cei negri din prima zi. Parcă-i pipăiau și acum rotunjimile, ca atunci când fugise pe scări în sus, în timp ce câinele lătra... și dinții ăștia atât de albi, încadrați de barba neagră și irezistibilă. A atins-o.

— Înțeapă!

Archibaldo i-a mângâiat părul.

— Dar părul tău nu...

— Amica dumitale Tere Castillo, a mințit Blanca, mi-a promis că mă duce săptămâna asta la coafor ca să mă tundă precum Clara Bow...

Abia aplecându-se, Archibaldo a sărutat-o ușor pe buze, sprijinindu-și mai departe mâna de cercevea. Apoi și-a retras obrazul și i-a zâmbit din nou, împletindu-și surâsul cu al ei. Fiorul de plăcere simțit de Blanca a fost cu mult mai adânc decât dacă i-ar fi băgat mâna în decolteu și i-ar fi mângâiat sânii. Atelierul era scăldat în incomparabila lumină de dimineață de primăvară a Madridului care transformă parcă totul în porțelan. Șaluri în culori vii erau atârnate de pereți, era unul cu o broderie spectaculoasă. A văzut perne, schițe, tablouri întoarse cu fața la perete, totul într-o dezordine aparentă, dar, și-a dat ea seama, având un soi de structură interioară care vorbea de o sensibilitate, de un fel de a vedea viața care

pe ea o excita. În penumbra unui paravan pictat cu crini şi rândunele Blanca a zărit în acel colţ primitor un pat acoperit cu o blană de leopard şi alături o vază cu pene de păun.

— Nu, a spus el, referindu-se la ce spusese ea demult, acum un secol, înainte de sărutul de care parcă uitase.

— Ce atelier cu atmosferă! s-a extaziat Blanca.

— Azi-dimineaţă am văzut-o trecând pe Tere Castillo, a adăugat Archibaldo, şi el pradă unei tensiuni delicioase. S-a uitat în sus şi am văzut-o cu penele ei cu tot exact din locul în care stăm acum, dar m-am ascuns, de frică să nu urce şi să-mi ceară s-o însoţesc la plimbare. Nu mai ies cu ea. Ultima dată m-a silit să merg cu ea pe Gran Vía. Era îmbrăcată în roşu şi galben, parcă era drapelul naţional, şi toată lumea lua poziţie de drepţi la trecerea ei. Eu mă străduiam s-o fac să lase steagul în bernă, dar degeaba, trecătorii începeau să mărşăluiască în pas de defilare, căci aşa e Tere, n-ai ce-i face...

Blanca a scos un hohot de râs atât de puternic, că abia a apucat să-şi strângă pulpele ca să nu facă pipi pe ea, o mică tragedie ce i se întâmplase când râsese prea mult la premiera piesei *Mamă, ce grozav sunt!* de Arniches. Văzând că o distrează, Archibaldo a continuat:

— Cel mai rău a fost atunci când am traversat strada, fiindcă poliţia a oprit traficul, iar Tere, firește, saluta în stânga şi în dreapta ca şi cum asta ar fi fost lucrul cel mai normal de pe lume...

Blanca leşina de râs şi s-a sprijinit de braţul lui. De-abia atunci mâna lui a părăsit cerceveaua şi i-a cuprins

ușor mijlocul, în timp ce cealaltă îi căuta ceafa caldă sub plete, iar ea îi mângâia barba. Gurile lor s-au unit. Ea l-a sărutat prelung și cu multă dulceață, chiar acolo unde stăteau, fără nici o urgență, ca și cum ar fi citit deocamdată doar titlul unei cărți, nu și cartea toată. Aveau o viață înainte, tomuri întregi; sărutul acesta atingea primul resort al plăcerii ce avea să-i facă — așa cum asigură romancierii — să vibreze la unison.

Când, după un secol, dulcele sărut care parcă aprinsese o lumină nouă în atelier s-a terminat, Alchibaldo și Blanca s-au înlănțuit de după mijloc și au pornit ca el să-i arate tablourile. Un grup masiv de mahalagioaice bălțate umplea un șevalet, revărsând în jur zarvă și flori. Mai multe schițe, cu straturi transparente de terebentină și câteva trăsături marcate și simple, își așteptau modelele pentru a fi continuate. Un postament cu un scaun, pentru model, presupunea Blanca, și un bloc de desen pe alt scaun vizavi; Archibaldo a apucat cărbunele și, ca prin minune, într-o clipă, a trecut pe hârtie chipul Blancăi, înstăpânindu-se astfel pe ființa ei, așa cum se temeau indiencele când erau fotografiate. Inima ei bătea, cum altfel, nebunește. Cum era cu putință? Cum de era posibil totul, căldura mâinii pe talia ei, o mână pe care o voia acolo mereu, fără grabă și fără teamă? Cum era cu putință să simtă fără pic de pudoare aroma feminină ce cucerea treptat și subtil ambianța, impregnând totul în jur? După ce-i lăuda în mod special un tablou — și nu era greu, căci toate erau foarte frumoase —, el o trăgea spre el și o săruta. Îi trecuse prima dezamăgire provocată de

faptul că el nu se repezise imediat la ea s-o devoreze ca un lup; introducerea asta lungă pentru inevitabilul ce avea să vină era în sine o formă de plăcere pentru mai târziu.

Pe neaşteptate, Archibaldo a spus că-i era foame. Nu voia să mănânce ceva înainte de... în fine, ca să nu se întrerupă mai târziu? Da, poate, a fost ea de acord. Păi, atunci, ce-ar fi să coboare la cârciumă şi să ia o gustare? În nici un caz, a spus ea, îmbrăcată aşa cum era. Să nu fie proastă, a insistat el: la frumuseţea şi tinereţea ei — în fine, cineva destul de sensibil ca să nu pomenească de titlu şi avere! — orice ţinută, cu atât mai mult cea pe care o purta acum, avea să provoace senzaţie oriunde ar intra.

— Uite ce nebunii mă pune să fac omul ăsta, a zis ea. Dar pentru că-i era foame, l-a însoţit.

Intrarea tinerei marchize de Loria, surâzătoare, îmbrăcată toată în alb şi fără pălărie, în bodega „El Bilbaíno", ticsită de bărbaţi gălăgioşi, muncitori, funcţionari, domnişori, n-avea importanţă, pentru că erau la fel, tineri care beau, mâncau, râdeau şi discutau, a fost apoteotică. Li s-a făcut drum până la barul aglomerat, Archibaldo era bătut pe spate şi întrebat unde găsise îngerul ăsta la care toţi voiau să se roage şi în ce piesă urma să joace, ca să cumpere toate biletele, erau entuziasmaţi, iar ea le spunea că nu vindea bilete, ci le dăruia, erau amuzaţi şi încântaţi, dar şi plini de respect, pentru că Blanca era perechea lui Archibaldo, care era prietenul sau cunoştinţa tuturor; au fost serviţi cu păhărele de vin şi gustări, au băut şi au mâncat până când Blanca, văzând în jur atâtea chipuri încântate de ea, s-a simţit în stare să-i satisfacă pe toţi, dacă

ar fi închis localul şi ar fi dezbrăcat-o pe loc. Archibaldo, mai înalt şi mai prezentabil decât ceilalţi, cu pălăria lui neagră, a început să-şi ia la revedere de la amicii săi, n-a fost lăsat să plătească, în cinstea îngerului pe care pictorul îl furase din cer. Făcându-şi drum prin mulţime, Blanca a luat-o spre ieşire, lansând bezele cu vârful degetelor şi mai acceptând şi câte o mână pe fundul ei delicios; când au ieşit pe stradă, ei cântau ceva în cinstea lor. Au urcat apoi cu ascensorul care mergea ca melcul. Înfierbântat de vin, Archibaldo a tras-o violent spre el şi a sărutat-o pe gură, şi cu toate că grilajul liftului nu le ascundea intimitatea, şi-a vârât mâna sub fusta ei, căutând mătasea cunoscută a coapselor. Ea şi-a retras gura, scuzându-se:

— Azi a trebuit să mi-i pun, pentru că nu poţi juca *tennis* fără...

Frustrarea lor a luat sfârşit când, închizând uşa după el, a dus-o la pat.

— Dezbracă-te, i-a şoptit, în timp ce făcea la fel, lăsându-şi, ca şi ea, toate hainele aruncate pe covor, apoi a pliat paravanul pentru ca patul să fie scăldat în lumina aurie şi verde a ferestrei, care cuprindea rotunjimile moi ale Blancăi, întinsă deja cu ochii întredeschişi şi pleoapele umede, exact ce voia el să vadă.

— Ce frumoasă eşti!

De pe pat, Blanca a deschis ochii şi i-a zâmbit:

— Şi tu.

Aşa şi era: eleganţa zveltă a muşchilor, a torsului şi a picioarelor cu nervi care controlau fiecare tendon...

— Eşti aşa de puternic şi de subţire... exact la Paavo Nurmi...

Apoi, pe pat, lipiţi unul de altul, s-au îmbrăţişat ca la începutul lumii. Fără strategii, elementar, numai cu spontaneitatea veselă a plăcerii, gura lui sărutând-o pe a ei în mii de feluri diferite, picioarele lor înlănţuite, reci în ciuda excitaţiei, braţele lor înnodându-se fantezist, mâinile, degetele care căutau coccisuri şi cefe, aventurându-se mai sus, încurcându-se în vegetaţie. Va rămâne, şi-a spus ea, indiferent ce-ar spune lumea, şi nu numai în noaptea asta, dar şi mâine, şi poimâine, poate şi răspoimâine... şi încă, până la capătul delectării, cine ştie când, dacă chiar avea să ajungă la un capăt. Sânii ei dobândiseră o viaţă absolut nouă, precum două animăluţe dispuse nu să devoreze, ci să pască sau să soarbă mângâierile cu care el o copleşea, fiinţa ei era deschisă întru totul, aşteptând ca el să o ia în stăpânire. Amâna clipa, aşa voia ea. Căci toate aceste preliminarii, explorările asupra axilelor pe care şi le ştia atât de frumoase, tot ce căuta el cu buzele sau cu sexul, totul se aduna într-o împletitură de mângâieri, într-un *crescendo* firesc, o mângâiere o chema pe alta, sporea, se amplifica, devenind ceva infinit de coerent. Nici unul nu simţea greutatea celuilalt, nici unul nu se sufoca, amândoi erau activi, flămânzi, dăruiţi, talie, pântece, sex, pubis umed reflectat de triunghiul noptatic al sexului ei, astfel că, după mângâieri şi căutări şi descoperiri care parcă au durat ore întregi, ea s-a întins pe spate, iar el, uriaş şi pregătit, a ascultat-o imediat ce a auzit-o strigându-i ceea ce el aştepta:

— Acum, dragostea mea, acum...

Iar Archibaldo s-a prăvălit peste trupul dulce și proaspăt și mătăsos pe care-l mirosise și-l mângâiase și-l savurase, pătrunzând-o până la o adâncime incredibilă, mult dincolo de bobocul bine cunoscut, dar incluzându-l, ea răspunzând ritmului său vertical cu unul circular, care îi venea în întâmpinare și îl îmbogățea, două guri respirând aidoma, două trupuri transpirând la fel, două anatomii diferite contopite într-un singur animal care căuta două plăceri diferite care erau una singură, un animal frenetic, dar drăgăstos, încleștat de arcul coapselor Blancăi, care îl strângeau pe Archibaldo, îl zoreau și îi cereau delirul făcându-l să simtă că e gata să explodeze când ar fi vrut ea, după un veac de plăcere prelungită, gura lui afundată în pletele pe care n-avea să și le tundă pentru că așa voia el, urechea ei trandafirie devorată de limba lui căutătoare, limba asta care scormonea, da, scotocea, da, până când, înnebunită, Blanca a șoptit:

— Acum...

Iar el a răspuns:

— Acum...

Și a explodat imediat, cutremurat, umplând-o, în timp ce, frenetică, ea își unea spasmul cu al lui. După care în Blanca s-a produs și s-a desăvârșit o plăcere independentă și prelungită, pentru că Archibaldo a rămas neclintit în ea până când ea și-a savurat ultimul ecou al delectării îndelungate și irepetabile. Cel puțin asta a visat ea; în timp ce dormita alături de el, care se cufundase într-un somn ce poate n-a ținut mai mult de un minut, asta dacă chiar

a fost somn... că încerca să facă din nou dragoste cu el, dar el se topea precum Paquito, murea precum don Mamerto, ridica sprânceana stângă precum Almanza... dar nu, lângă obrazul ei era obrazul lui Archibaldo, adormit.

Adormit? Ca ea? Dezmierdându-l — făcea oare pe adormitul? — l-a devorat cu sărutări, iar el stătea nemişcat, prefăcându-se adormit, delicios de pasiv cu toate că puterea îi revenise intactă, l-a încălecat, constatând că zâmbetul îi înflorea în barbă pe măsură ce ea se lăsa tot mai adânc peste el. Ajungând la capăt, a constatat, pe lângă fiorul ce-o cuprinsese, că şi el era străbătut de unul, că s-a cutremurat în secunda în care atinsese adâncimea Blancăi, care voia să mai vadă o dată asta. Aşa că s-a ridicat, lăsându-l pe Archibaldo liber, apoi a repetat de mai multe ori procesul de a-l înghiţi treptat, înnebunindu-l, trezindu-l... aşteptând momentul când abia mai rezista cu ea înfiptă acolo, continuând să nu se mişte, dar delectându-se cu ochii întredeschişi de spectacolul sânilor ei mici care se clătinau deasupra sa, de dansul sfârcurilor pe care dorea să-i muşte, de pliul adorabil al coapselor ei unite cu ale lui, care alcătuiau minunatul animal bicefal şi bisexuat al plăcerii împărtăşite... Apropiindu-se de extaz, ea s-a aplecat peste el, astfel că sfârcurile lor s-au atins, electrizându-l, patru sfârcuri active şi sensibile înnebunite de ritmul accelerat de Blanca asupra bărbatului care făcea pe mortul de plăcere, cvartetul de mameloane sensibilizate la care, în sfârşit, el n-a mai rezistat şi a strâns-o la piept şi s-au îmbrăţişat într-un orgasm frenetic care i-a lăsat laţi.

De data asta, trezirea a fost lentă, poate pentru că și somnul a fost mai lung. S-au trezit în toiul unor mângâieri care, pare-se, începuseră în somn, și-au cercetat aluniţele și și-au povestit istoria micilor cicatrice, au râs de pilozităţile ivite unde nu te aşteptai, au dat nume de insule petelor de roşeaţă iscate de frecările care poate produseseră și un pic de durere, însă o durere care-i ajutase să atingă plăcerea și se contopise cu aceasta, nu, nu, n-a durut, nu fi proastă, cum să nu doară, uite urmele dinţilor mei, te-a durut, chiar nu-ţi pasă? Și aluniţa asta aspră, n-o fi cancer, cu toate că n-am mai auzit de cancer în talie... Și miracolul celor patru sfârcuri care puneau jar peste focul de jos și care au fost examinate minuţios, recunoscute, savurate. Asta până când Blanca a constatat că asfinţitul cuprindea încăperea și a spus:

— Cred că s-a făcut cam frig...

Archibaldo a sărit din pat și a aprins sobiţa cu kerosen, pe care a adus-o lângă pat, dar nu prea aproape. Au început să-și povestească diferite lucruri, ea vorbea despre Nicaragua. Dar de ce despre Nicaragua, și-a zis, în timp ce povestea mai departe, când ţara asta nu-i plăcea defel, din moment ce era atât de fericită aici, la Madrid? Nesuferitele ei de surori invidioase, mai ales Charo, doar un pic mai mică decât ea și care îi semăna mult, doar că era mult mai brunetă, și femeile negricioase din copilăria ei, și luna din Caraibe... Dar Archibaldo n-a reacţionat aşa cum se aştepta ea auzind cuvântul *lună*. De ce nu spunea nimic? Ce taină ascundea? Dar n-o să-l întrebe. Dacă o iubea cu adevărat, avea să-i explice el însuși, fără să-l

întrebe ea, absenţa inexplicabilă pentru toţi — cu excepţia ei şi, desigur, a lui — a lui Luna. Iar el? Avea atâtea de povestit; i se părea un bărbat plin de mister, de talent, de înţelepciune. Povestea despre maestrul său Anglada Camarasa, cel mai mare geniu pe care-l avusese pictura spaniolă şi căruia îi datora profesia şi tehnica sa. Într-o seară, Anglada l-a trimis cu un mesaj (pe atunci nu era decât un băieţandru) acasă la o frumuseţe cubaneză cam coaptă, dar încă celebră pentru sânii splendizi şi personalitatea exuberantă. Văzându-l pe junele emisar în salonul ei, crezuse că era chiar maestrul şi i s-a adresat cu elogii precum geniu, poet al culorii, stăpân al curcubeului, l-a îmbrăţişat, l-a pipăit, l-a potopit cu complimente, în timp ce tânărul Archibaldo nu apuca să întrerupă şuvoiul de laude şi s-o facă pe opulenta cucoană să priceapă că se înşelase. Atât de frenetic îi era entuziasmul pentru falsul Anglada Camarasa, încât, într-o clipă de maximă aprindere, şi-a scos din decolteu un sân neasemuit de frumos şi i l-a pus în mână, spunând:

— Uite, pentru matale, e tot ce-am eu mai bun şi-mi face plăcere să ţi-l dăruiesc.

Şi şi-a vârât uriaşa ţâţă în buzunarul lui.

— Cum?

— Da, aici, în buzunarul de la piept...

S-au privit şi au izbucnit în râs, ea zguduită de un hohot atât de nebunesc, că nu se mai putea opri, nu-şi mai putea controla corpul şi simţea că sub fundul gol se întindea o baltă caldă de neoprit, pe măsură ce râsetele ei, provocate de imaginea ţâţei uriaşe în buzunarul mic,

sporeau. În ciuda râsului, s-a înroşit la faţă de ruşine şi l-a îmbrăţişat pentru ca el să nu vadă umezeala ruşinoasă şi îmbujorarea ei. Epuizat de atâta râs, el a pipăit cu mâna udătura.

— Nu, a spus Blanca, eşti porc...

— De ce porc?

— Nu ştiu, astea-s porcării, chestii pe care le fac săracii...

Desfăcându-se din braţele Blancăi, el şi-a apropiat chipul bărbos de pata caldă produsă de lipsa ei de control şi a sărutat-o lin şi drăgăstos. Ea l-a tras peste ea şi jocurile amoroase au continuat până când întunericul s-a aşternut peste fereastra cea mare şi au adormit amândoi, scăldaţi în lumina felinarelor de pe stradă care desenau coroanele copacilor şi în cea a sobiţei de kerosen care umplea camera de taină şi peste care ea aprinsese şi un „Miss Blanche" parfumat. Mai târziu, Archibaldo i-a cerut să-i pozeze goală, ceea ce ea a făcut cu plăcere, dar l-a rugat să nu-i picteze şi chipul, ca să nu poată fi identificată. Şi a fost atât de mândră şi de bucuroasă vazându-se în frumoasele schiţe pentru care poza fără pic de oboseală, încât, în timp ce stătea cu un braţ ridicat la ceafă şi cu genunchiul flexat — exact ca în *Izvorul* lui Ingres, a spus el, care era foarte cult —, nu şi-a putut înfrâna un orgasm solitar, însă provocat de privirile lui pe părţile ei ruşinoase, un orgasm pe care a preferat să-l ţină secret.

Şi de ce nu, dacă el nu-i împărtăşea motivul absenţei câinelui Luna?

Pe urmă, mai ales pentru că îi era cam frig, şi-a pus ţinuta de *tennis* şi, cu racheta în mână şi braţul ridicat,

arătându-şi frumuseţea desăvârşită a axilei, în vreme ce Archibaldo îi povestea mai departe despre Anglada Camarasa, Moreno Carbonero, Pons Arnau şi alţi pictori ale căror nume nu-i spuneau nimic, dar îi plăcea să le asculte, l-a lăsat să-i facă nenumărate schiţe, dar nici una nu i-a plăcut cu adevărat. Tocmai se întreba dacă să-i spună sau nu, când s-a auzit clopoţelul de la intrare.

— Cine-o fi? a întrebat Blanca, tresărind.

— N-are importanţă. Sunt un profesionist. Nu vezi? Pictez acum portretul marchizei de Loria în ţinută sportivă, tablou care va avea un mare succes.

Era Tere Castillo, dar fără franţuzoaică. A fost mirată mai mult decât o putea spune în cuvinte dând cu ochii de Blanca în costum de *tennis* pe postamentul pe care stăteau modelele. Ochii ei scrutători umblau după urmele pe care, din fericire, cei doi apucaseră să le şteargă de pe pat şi din baie. A îmbrăţişat-o şi a pupat-o pe Blanca, aşa cum făcea de fiecare dată când o vedea.

— Vai, iubire, şi eu care habar n-aveam! Tu şi micile tale secrete. Atenţie, vezi că asta poate fi periculos — s-a apropiat ea de schiţele cu jucătoarea de tenis. Dar e superb, ce mai! Ce original, ce modern, un tablou important în costum de tenis! O frumuseţe, ce să mai vorbim! Archie, de ce nu-mi faci dumneata şi mie unul, cu toate că eu nu ştiu să joc *tennis* şi nici nu semăn nici pe departe cu Lily Álvarez? Sigur, genul meu ar fi Statuia Libertăţii, aşa, cu braţul ridicat. La băşcălie! Ai început tabloul lui Paquito pe care ţi l-a comandat don Mamerto? Unde sunt aripile?

— Păi tocmai de asta a trecut doamna marchiză pe aici, ca să vadă dacă mi-au fost aduse și să vorbim despre tablou, și-atunci m-am hotărât s-o pictez în ținută sportivă.

— Ia să văd. Astea sunt schițele? N-ai prea avansat...

Și dacă recunoaște trupul gol, s-a întrebat Blanca speriată. Imposibil. Corpul era al unei fete tinere, oricare, orice model fraged și rotunjor... Nu. Dar de ce venise totuși Tere? Să spioneze? Dar ce drept avea ea asupra timpului și muncii lui Archibaldo? Avea o relație cu el? Era atât de artificial la ea acest *dumneata*... Iar el avea legături cu toate femeile, cu toate doamnele care-i pozau, de asta numele lui începea să fie la modă între femeile de genul lui Tere Castillo? Și cum de era la curent Tere cu aripile lui Paquito, din moment ce tabloul fusese comandat abia ieri? Ei, Archibaldo nu-i pomenise nimic de portretul lui Paquito. Erau atâtea lucruri aici pe care nu le știa, pe care Archibaldo i le ascundea — îi era greu să-l ierte, s-a gândit furioasă, uite, cu toate că a stat cu ea o zi întreagă, n-a zis nimic de dispariția lui Luna —, și pe care ea refuza să le descâlcească! Perfect. Dacă Tere avea o legătură cu Archibaldo, ea avea una cu Almanza. Avusese de gând să nu se întâlnească cu el mâine seară, dar orice hotărâre poate fi schimbată. Archie, ce maimuțăreală! Asta mai lipsea! Dacă murea după contactul cu carnea ei divină, n-avea decât: să plătească consecințele. S-a uitat la ceasul Patek Philippe. Vai, a exclamat și și-a luat racheta Dunlop, ce târziu se făcuse, trebuia să plece imediat. O să-l anunțe când mai vine.

— Cum... plecați?

— Da, gata pentru astăzi, sunt obosită, a zis gândindu-se la Luna, la ochii lui calmi şi lichizi care o aşteptau în dormitor. Cel puţin el era constant. Iar mâine, cu Almanza, nici măcar nu era cazul să încerce să fie, asta era partea comodă. Dar nici s-o lase pe Tere aici nu mergea. I-a spus că Mario avea zi liberă; la ora asta şi în ţinuta asta era mai bine să nu se expună aşa pe stradă. Nu putea s-o repeadă ea acasă...?

Despărţirea a fost scurtă, ca să nu spun tăioasă, ceea ce a făcut-o pe Tere să ridice o sprânceană suspicioasă. S-au urcat în *coupé*-ul pe care-l conducea singură — anumite anale madrilene amintesc şi acum, cu afectuoasă nostalgie, că Tere Castillo a fost una dintre primele femei din înalta societate care au condus maşina ca un bărbat — şi au ajuns la micul palat Loria, care în definitiv se afla doar la câteva străzi mai departe, dincolo de Castellana.

Blanca n-asculta ce-i spunea Tere. Nu voia să audă. N-avea decât să spună ce dorea despre Archibaldo, deşi fiecare critică era precedată de un „sigur, e o dulceaţă de băiat, dar...". Şi ce-o apucase să vorbească atât de frumos despre văru-său Almanza? Nu voia să ştie nimic despre nimeni. Săptămâna viitoare, după ce-şi va pune la punct afacerile cu Mamerţii, avea să înceapă să-şi organizeze voiajul în Nicaragua, unde avea să rămână o bună bucată de vreme. Iar antipaticele ei de surori nu vor primi nici un cadou, doar rochiile ei purtate. Şi dacă pictoraşul ăsta voia s-o facă pe Don Juan, n-avea decât să-şi găsească alta. Tere tocmai înşira o listă de femei ultrafrivole, exact ca ea, care se uitau la pictor ca la soare. Chiar mâine va

merge la „Chez Alphonse" să se tundă *à la garçon*, murea de curiozitate să audă comentariile. Și a coborât în fața casei fără măcar să-și ia rămas bun de la Tere.

A fost întâmpinată cu multă îngrijorare. Plânsă, Hortensia a fugit pe scări în jos înaintea ei. Ce făcuse toată ziua îmbrăcată în ținuta asta care era pentru *sport*? Noroc că era cu domnișoara Tere, care e o sfântă! Blanca urca scările casei cu lenta indiferență a cuiva care urcă scările palatului purtând o trenă. Măcar putea să-i lase cheile de la dormitor, ca să facă curat, îi reproșa Hortensia... E bine și acum, o să termine într-o clipită...

— Nici gând, i-a tăiat-o doamna marchiză, cu mâna pe clanță. Nu cinez în seara asta. Tu du-te la culcare. Sau, mai bine, îți dau liber în seara asta... ieși cu Mario. Te chem mâine dimineață să-mi aduci micul dejun. Noapte bună.

Și i-a trântit cameristei ușa în nas. Din cuibul de mătase de la picioarele patului o priveau din întuneric cele două luni. Două acvarii limpezi gri-aur, gri-crepuscul, la ceasul la care, în parcul Retiro, nu se știe dacă oamenii sunt copaci uscați sau figuri fanteziste. Aveau ceva sacramental privirile fixe și rotunde, care i-au redat pe loc seninătatea pe care cu doar o jumătate de oră în urmă o credea pierdută definitiv. Ar fi dorit să rămână toată viața în întunericul ăsta, privită de cele două luni diferite care formau o singură privire. Dar trebuia să aprindă lumina, nu putea face nici un pas.

A aprins lumina și a scos un țipăt. Totul era distrus, cearșafurile fâșii-fâșii, fotoliile desfundate, măsuțele cu

oglinzi şi cristale răsturnate, halatul ei de brocart făcut zdrenţe, papucii roşi, mâncaţi, deformaţi, totul era o mizerie, o porcărie care nu se potrivea deloc cu ea..., şi mirosul ăsta de urină şi excremente. Farfuria în care-i adusese carnea era singura curată şi strălucea lângă pat. Încet, continuând s-o privească fix, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze pe biata Blanca, Luna, cenuşiu pe de-a-ntregul, flanel gri, numai tendoane şi muşchi şi mişcări precise, s-a dat jos din pat şi s-a apropiat de farfuria goală. Cu lunile transparente ale ochilor aţintiţi asupra Blancăi, s-a apucat să lingă lacom farfuria curată. Învinsă, Blanca a lăsat să-i cadă racheta pe covorul ferfeniţă. Nu va coborî să-i aducă de mâncare. De ce, doar se purtase atât de rău. Avea dreptul să se supere şi să treacă la represalii. Chiar dacă Luna avea să moară de foame şi ea la fel.

A încuiat camera pe dinăuntru. Iată, şi-a spus, că cei puternici, ca ea de exemplu, trebuie şi ei să dea socoteală în cele din urmă. Dar cum să dea socoteală despre asta? Mai întâi trebuia să-şi explice sie înseşi şi abia apoi servitorilor... deşi era neobişnuit ca Hortensia, care îşi vâra nasul peste tot, să nu fi spus că a auzit zgomote ciudate în dormitor. Dar era mai mult decât atât. Oare ce-şi închipuise ea închizând un câine nebun o zi întreagă, şi singur, în camera ei? Ce-ar fi costat-o să-l dea în grija grădinarului? O împiedica cineva să aibă un câine mare şi gri de rasă Weimaraner — aşa-i spusese Archibaldo când se plimbaseră prima dată în parcul Retiro —, un câine elegant, scump, tânăr şi simpatic? Lunile goale o priveau în timp ce limba mare, ale cărei papile braţele ei mătă-

soase le cunoșteau atât de bine, lingea farfuria goală... Metisele din copilăria ei, din nopțile în care-i era frică, îi arătau pe cer două luni identice ca s-o liniștească. Dar de ce făcuse hecatomba asta Luna, Luna al ei, câinele iubit de care, acum își dădea ea seama, îi fusese dor toată ziua, mai ales de ochii lui atârnați pe cerul propriei sale fantezii? Da, ți-e foame, câine mai deștept decât oamenii și mai sensibil decât ei. Vrei să mă convingi să cobor și să-ți aduc carne. Dar mai întâi trebuie să justifici distrugerile astea, murdăria, ura, violența asta a ta. Trebuia să înțeleagă că acum n-avea carne pentru el. S-a apropiat de câinele care lingea farfuria și, fără să-l mângâie, și-a desfăcut brațele într-un gest de neputință. Și-a ridicat umerii dându-i de înțeles că n-avea mâncare pentru el, n-avea carne.

Atunci, mârâind înfundat, câinele s-a repezit la ea, a trântit-o pe zdrențele imunde în care-i transformase patul și a început să-i sfâșie cu dinții ținuta de *tennis* care stârnise atâta admirație pe timpul zilei, să-i rupă hainele de pe ea, umplând-o de bale. O țintuia culcată pe spate cu labele puternice, într-un vârtej de groază care-i tăia respirația și-o împiedica să se apere, lăsându-se despuiată de colții sângeroși, dogorâtă de botul arzător, sufocată de gura duhnitoare. Nu putea să țipe. Zăcea aproape inconștientă sub bestia care îi smulgea nu doar rochia albă și jerseul, dar și bluza, fusta, chiloții și bustiera, lăsând-o goală și gemând. Timp de o clipă a crezut — fără să-i fie frică, pentru că cele două picături de lună transparente continuau s-o privească — că avea s-o violeze; ar fi fost măcar o modalitate de a înțelege, un motiv, o

explicaţie, un instinct împărtăşit... dar nu era asta. Dar ce era...? Iar când şi-a dat seama că nu va şti niciodată, că se apleca peste o prăpastie fără fund, a fost cutremurată de un fior năprasnic care-a culminat într-un orgasm de groază sub acest corp pe care nu-l putea satisface cu sexul ei în stare să sature, ba chiar să şi ucidă, pe oricine.

Şi atunci, când Luna a priceput că Blanca îi dăduse totul, s-a potolit. Cel ce e într-adevăr stăpân pe situaţie n-are de ce să fie crud sau despotic: erau suficienţi ochii palizi şi calmi. Iar în timp ce Blanca se scufunda vertiginos în propriul coşmar, Luna a adunat la un loc zdrenţele fostei ţinute albe de tenis a tinerei marchize de Loria, a făcut din ele un fel de cuib şi s-a încolăcit pe ele ca să doarmă.

Blanca a adormit. Luna, cu ochii lui gri-lămâie atât de lipsiţi de intensitate, atât de goi, care străluceau altfel decât cristalul şi lampadarul din ţurţuri şi argintul şi bronzul dormitorului nupţial refăcut după moartea lui Paquito ca pentru o altă nuntă, a rămas s-o privească fix toată noaptea, parcă vrând s-o includă pe vecie în orbita celor doi sateliţi îngemănaţi şi palizi.

7

Primul lucru pe care Blanca l-a constatat când s-a trezit a fost că frumoasele ei unghii erau distruse: aspre, cu lacul crăpat, cu pieliţele crescute şi rupte, ceea ce însemna că trebuia s-o cheme pe Hortensia să-i facă manichiura dacă avea de gând să se ducă în seara asta la Almanza şi să fie frumoasă ca un vis. Însă n-avea s-o cheme pe Hortensia. N-avea să cheme pe nimeni. Va rămâne singură, prizonieră a propriei sale voinţe, în încăperea devastată de câinele ăsta care ştia mai multe despre ea decât ea însăşi, până la ceasul la care trebuia să plece pentru ca Almanza să încerce să se ţină de promisiune şi, prin aceasta, să ridice vraja.

Că încăperea era la fel, sau mai distrusă decât propriile unghii, o lăsa cumva rece: aici nu se întâmplase nimic dacă nu se lăsa pradă teroarei. În definitiv, casa asta era a ei. Avea tot dreptul să hotărască ce anume lucruri să se petreacă acolo şi dacă chiar se petreceau, şi care anume nu se petreceau deloc, iar pe acelea să le treacă sub tăcere.

Din punctul ei de vedere — îşi trăsese cearşaful peste cap ca să nu vadă nimic, pentru că nu dorea să vadă —,

totul se reducea la a chema tapițerii și tâmplarii, a le cere o estimare și a le da un cec odată terminată treaba, asta după ce-ar fi trimis în prealabil câinele la una dintre fermele cele mai depărtate, cea din Extremadura, de pildă, unde ea nu fusese niciodată. Și nimeni să nu îndrăznească să ridice măcar o sprânceană a mirare văzând prăpădul: l-ar fi concediat pe loc. N-avea de gând să admită nici un fel de cenzură. Nici măcar vreo întrebare. Nici chiar din partea Casildei. O să aibă ea grijă și de Casilda, care, în fața noii sale atitudini de tărie inflexibilă, nici nu va îndrăzni să se bage. Dar acum era necesar să nu depășească sub nici un motiv grava chestiune a unghiilor, pentru ca astfel să nu se gândească la dormitorul transformat în cocină de porci și nici la preocupările sordide ale lui Archibaldo, iar imaginația să-i stea fixată doar pe calmul celor două astre palide care o priveau.

Însă Luna nu se uita la ea. Neliniștit, dar nu violent, câinele zgrepțăna din când în când lemnul ferestrei care dădea spre grădină. Las' să zgrepțăne! Ce mai contau, în haosul ăsta, niște zgârieturi în plus pe lemnul cercevelelor, când toată mătasea care îmbrăca pereții era fâșii-fâșii? În plus, avea destulă putere pentru a ține totul sub control: Hortensia n-o să urce până n-o cheamă ea, doar așa stabiliseră aseară. Nimeni n-avea dreptul să urce la etaj. Ea însăși, prin poruncile pe care le dădea, era propria sa protectoare. Numai că ce voia acum câinele ăsta care zgâria cu atâta încăpățânare cerceveaua, vrând ceva, calculând ceva? Se făcuse târziu, poate că trecuse și ora prânzului, poate chiar și a gustării; s-a uitat la ceasul

Patek Philippe sub cearșaful transparent tras peste cap. Cum nu-l întorsese, arăta patru dimineața. Sau patru după masa? Nu era imposibil să-l fi întors inconștient, în timp ce-și vorbea hipnotizată de ochii lui Luna. La ceasurile astea atât de scumpe, cu tic-tacul lor atât de aristocratic de slab, nici nu știi dacă s-au oprit sau nu. Apoi și-a dat seama că Luna reușise să deschidă fereastra: lumina năvălea în cameră, iar câinele, ridicat pe labele dindărăt, se uita în grădină așteptând parcă să vină cineva sau să iasă. Și dacă grădinarul, sau portarul, în fine, un servitor, îl zărește de afară, dacă lumina soarelui se reflectă în ochii săi selenari? Și dacă-l vede, ce? Puteau să-l vadă mult și bine, dar nicidecum să-i ceară o explicație sau s-o ia la întrebări. Doar dacă n-o să-i mintă, spunându-le că tocmai a cumpărat cățelandrul frumos de rasă Weimaraner ca să-l aducă acasă. Dar asta ar fi o concesie pe care n-avea chef s-o facă. Ce să explice, dacă și acum o mai dureau umerii acolo unde își pusese labele ca s-o imobilizeze pe pat? N-o violase, nu de asta era vorba...

Blanca a sărit din pat. A fugit în baie și s-a închis acolo fără să se uite la Luna sau la prăpădul din dormitor. În camera de toaletă curată și răcoroasă și în dressing-ul alăturat putea să se gândească la o lume în care ochii indescifrabili ai câinelui nu-și aveau locul. Așa că Blanca Loria a petrecut două sau trei ceasuri acolo, făcându-și unghiile cu o grijă obsesivă, scufundându-se apoi într-o baie cu săruri Clark. Pe urmă s-a uns cu lapte parfumat cu miros de flori. După care și-a ales și și-a pus zdreanța cea mai *chic* — i se spunea *chiffon* — de muselină înflorată,

a cărei fustă se desfăcea într-o rotire gitană. Când a fost gata, a ieşit; uluit de frumuseţea ei, Luna a tăcut şi s-a aşezat pe coadă s-o admire. Era târziu, ceasul Patek Philippe nu se oprise. Fereastra deschisă era întunecată. Da, era ora la care încep să zboare fluturii de noapte.

Hortensiei şi portarului le-a spus că avea să se întoarcă foarte târziu, aşa că să nu fie aşteptată. Le-a mai spus să nu urce nimeni la ea în timpul cât va fi plecată. Camerista — era limpede că nu dormise, fie de îngrijorare, fie că profitase de noaptea cu Mario — spunea da, doamnă marchiză, nu, doamnă marchiză, da, doamnă marchiză, neîndrăznind să întrebe de ce n-avea voie să urce şi ce era cu zgomotele acelea pe care precis le auzise. Aşa şi trebuia să fie. I-a spus şoferului s-o ducă acasă la contele de Almanza. Scurta plimbare prin Madrid, până la strada Ruiz de Alarcón, a ajutat-o să uite tot, să şteargă, cum se zice, tabla şi să fie ca nouă în clipa în care a decis că în noaptea asta avea să doarmă la Ritz. Iar mâine îi va chema pe Mamerţi ca să pună în vânzare micul palat, pe care n-o să-l mai vadă niciodată; şi nici garderoba de acolo: o să-şi cumpere haine noi; şi nici pe servitori, aşa că n-o să fie nevoie să le explice nimic.

De data asta Almanza o aştepta într-o cazacă verde-sticlă. Imediat ce Blanca a intrat, a început s-o sărute cu aceeaşi expresie pătimaşă ca prima dată, pe care ea n-a mai găsit-o defel ridicolă. Dimpotrivă, Almanza părea să aibă ceva ce lui Archibaldo îi lipsea: cum contele nu găsea de fapt nici o plăcere adevărată în sărutările şi mângâierile pe care i le dădea, toată demonstraţia de amor era

o reprezentație exclusiv în onoarea ei, el nu era decât un executant, lăsându-i ei toată aria de libertate a plăcerii.

Acum Almanza avea șampania pusă la rece și a destupat-o etalându-și aceeași tehnică desăvârșită și, cumva, plictisită: parcă voia să sublinieze că tot ce făcea, făcea bine. Almanza a dat jos chitara de pe divan și s-a așezat alături de Blanca pe perne, privind-o cum soarbe cu buze purpurii șampania din cupa fină de *baccarat* în timp ce stăteau de vorbă. Într-adevăr, mare poet Darío! Dar el, a adăugat, se născuse în Huelva, unde strămoșii săi fuseseră dintotdeauna potentați; nu încerca, firește, să concureze cu divinul Rubén de pe plaiurile ei din Nicaragua, dar în Andaluzia lui atlantică — a luat chitara — poezia populară a fandangoului era uneori la fel de excitantă și impresionantă precum cea a compatriotului ei. Blanca l-a rugat să cânte ceva. În timp ce ciupea coardele, el s-a scuzat că nu e în voce. Totuși a cântat, și nu fără talent:

Un fluture zbura
În jurul unui felinar.
Cine nu știe a iubi
Să nu se atingă de flacără
Ca să nu se ardă...

Impresionată, Blanca a aplaudat. A băut toată cupa și a mai cerut una în timp ce se lăsa sărutată pe brațe și decolteu. După care — de fapt, ca să scape de el — l-a rugat să cânte alt fandango. El a fost de acord. Voia să

asculte unul mai deochiat? Deochiat...? Da, chiar foarte neruşinat. De ce nu?

La fântâna din alt sat
Văzându-l cam însetat
Apă eu i-am dat să bea
Chiar din... mea...
Că nu-i alta mai bună ca ea...

— Vai, a exclamat ea, prefăcându-se jignită, după care l-a lăudat: Vai, Almanza, nu eşti doar un domn elegant şi arătos, eşti şi un mare artist!

— Şi un mare...?

— Amant?

— Spune-o, spune-o, mă înnebuneşte să aud asta rostită de buzele tale!

Dar n-a apucat, pentru că începuse s-o sărute. În timpul acesta, ea şi-a înfipt o unghiuţă proaspăt făcută în cazaca lui, căutându-i sfârcul, dar el n-a reacţionat cu înfiorarea cu care ar fi reacţionat Archibaldo. A mai băut nişte şampanie şi, de ce nu, a admis:

— Da. Un mare amant.

Modest, Almanza a zis:

— E tot o tradiţie populară de pe meleagurile mele...

Sărutând-o din nou, i-a declarat că avea să-i producă toate emoţiile posibile dacă era în stare să-i ţină piept, să nu se îmbujoreze de ruşine, să fie o femeie cu adevărat civilizată şi să nu se mire sau să se scandalizeze de nimic. Ea s-a declarat dispusă la orice. Printre mângâieri care au

ajuns s-o cam obosească un pic pe Blanca, au dat gata sticla de șampanie. Atunci, Almanza s-a ridicat și a spus că se duce în dormitor. Iar după zece minute, să intre și ea, goală.

— Vai, ce rușine, a spus Blanca.

— O să fie întuneric.

— De acord.

— Și-ai să găsești tot ce-ți dorește inimioara.

Când a intrat în dormitorul cufundat în beznă al lui Almanza a crezut — a sperat o clipă — să dea de ochii luminoși ai lui Luna care s-o îndrume spre ceea ce dorea. Dar nu. Doar glasul lui Almanza a orientat-o către locul unde știa că se află patul. Mâinile contelui au atins-o, au culcat-o lângă trupul său musculos, gol și el, au cuprins-o. Dar de data asta, în ciuda șampaniei, corpul Blancăi n-a răspuns; a rămas rece, deși politețea cea mai elementară cerea altceva, lipsită de interes, fără să se gândească măcar la Archibaldo, sau mai exact crezând că ar fi reacționat la fel dacă el, nu Almanza, ar fi mângâiat-o. Era de parcă ceva în ea s-ar fi epuizat definitiv, sau era în altă parte, poate pe un astru rece și îndepărtat. Almanza, care avea destulă experiență ca să-și dea seama că Blanca nu răspundea, îi șoptea porcării dulci la ureche, fragmente de fandango absolut de nerepetat. Dar era ca și cum le-ar fi spus de departe, pentru un auditoriu care n-o includea. Plictisită, înainte de a consimți ca Almanza să se scufunde în ea, l-a întrebat:

— Asta era excitația promisă?

— Nu, a răspuns el, asta...

Şi, răsucindu-se în pat, a tras-o în locul lui, iar el a venit în locul ei. Atunci Blanca şi-a dat seama că în pat mai era o persoană dezbrăcată şi foarte liniştită, chiar lângă ea. Pe dată, de parcă s-ar fi apăsat pe un buton, trupul ei s-a aprins, a început să simtă. Deci asta era surpriza?

Mă rog, depinde de cine era acea persoană.

Acea persoană n-a întârziat în a-şi face simţită prezenţa; iniţial, i s-a părut doar un corp mai catifelat şi parcă prea cărnos, care o îmbrăţişa şi o săruta cu o căldură ciudată. O femeie! Speriată în prima jumătate de secundă, a simţit însă imediat că însăşi sperietura asta era un stimulent, aşa că n-a costat-o nimic să răspundă mângâierilor acestor degete atât de suave şi-n plus mai înţelepte, mult mai înţelepte decât cele ale oricărui bărbat, şi jocului sfârcurilor excitate, în timp ce pe la spate Almanza îi dădea ceea ce prin natura ei femeia nu putea. Nici unul nu vorbea. Dar tustrei intrau într-un ritm, stimul şi reacţie, reacţie la un stimul care era reacţia care cerea altă reacţie care era alt stimul... necunoscuta şi-a plimbat limba pe corpul ei, ajungând la vârf, unde a executat cu o măiestrie impecabilă operaţiunea promisă în fandangoul lui Almanza, făcând-o să simtă; Blanca a exagerat puţin, în definitiv era o fată bine crescută şi fiică de diplomat, şi nu voia să rănească sentimentele nimănui. Doar a simţit. Nu a avut orgasm, şi-a zis ea, cam plictisită, pentru că chestiile astea între femei nu ajungeau pentru ea să însemne amor — oare o fi la fel şi între bărbaţi? —, nici măcar nu reprezentau ceea ce persoanele cu vocabular pedant şi ştiinţific numeau „o relaţie sexuală". Lipsea o tensiune, ceva,

cel puţin în cazul ei, nu voia să generalizeze: era precum o repetiţie palidă a jocurilor perverse din copilărie, între ea şi verişoarele care dormeau cu ea în cameră negăsindu-se destule paturi pentru ultimii sosiţi la conacul de la fermă, deja ticsit de musafiri şi rude, jocuri care erau pedepsite blând cu privarea timp de două zile de desertul cu nucă de cocos atunci când erau prinse. Chestia cea adevărată şi serioasă era cealaltă. Deodată, Almanza a aprins veioza şi a zis:

— Priveşte...

Nici n-a apucat să-şi termine vorba: în prima jumătate de secundă de lumină, înainte ca ea să-şi pună mâna posesivă pe sânii ei, Blanca a recunoscut zâmbetul răutăcios al lui Tere Castillo. Imediat, trecând peste Almanza care a dat s-o reţină cu forţa, Blanca a sărit din pat, spre disperarea Teresei, care o chema cu toată dulceaţa de care era în stare, secondată de rugăminţile contelui, care o muşca de sfârcuri ca s-o incite.

— Vino, o chema ea. Nu fi proastă, scumpete, n-o să-i spunem nimic Casildei şi-o să ne distrăm toţi trei.

Deşi decisă să plece imediat, Blanca s-a răzgândit, pricepând că aici avea de învăţat multe lucruri, deşi nu neapărat cele pe care Almanza şi Tere îşi propuneau s-o înveţe. Aceasta continua s-o roage, printre suspinele de plăcere pe care i le smulgeau mângâierile vărului ei:

— Nu te duce la Archibaldo, iubire, că el nu ştie să facă amor ca noi... el crede că amorul e să te căsătoreşti şi să faci copii, e un tont, un neghiob... şi un pictor de doi bani, a devenit celebru pictând bogătane grase mai slabe decât

sunt şi cu perle mai mari decât aveau, că asta le place... tu, scumpete, meriţi ceva mai bun... vino, nu pleca...

— Mi-e cam frig şi s-a făcut târziu... iar dacă prinde de veste Casilda o să se supere, mi-e frică...

Almanza a izbucnit în râs:

— Casilda? Haida-de, Casilda e atât de rece că răceşti doar dacă stai lângă ea...

La care Tere a spus:

— Uite, scumpo, ca să ştii şi tu: Casilda şi...

— Taci, tâmpito, că strici totul, a oprit-o văru-său Almanza.

Dar Tere, aproape isterizată, l-a dat la o parte, s-a aşezat în capul oaselor şi i-a răspuns:

— Lasă-mă să-i spun ca să priceapă. Nu vezi că e amorezată de Archibaldo şi riscăm să pierdem totul cu mania asta a lui de a avea copii...?

Blanca a lăsat-o pe Tere să-i mângâie coapsele şi să-i spună că erau moi ca mătasea, comentariu pe care-l mai auzise şi în alte ocazii cu mult mai interesante, în timp ce Almanza se ducea să mai aducă şampanie pentru întremare. Dar, mirată, Blanca a descoperit că cele aflate despre Archibaldo, de fapt ceea ce voia să afle, n-o atingeau în nici un fel, nici în bine, nici în rău, şi că personajele astea nu puteau decât s-o amuze. Almanza a umplut cupele. Au băut toţi trei. La următorul pahar băut pe jumătate, printre mângâierile la care Blanca se preta extrem de pasiv, în timp ce se gândea cum să plece fără să supere pe nimeni, Tere i-a spus, extrăgând din mormanul de haine un corset cu balene:

— Ajută-mă să i-l pun.

— Cui?

— Lui Almanza.

Ideea de a-l vedea pe contele de Almanza gol, purtând corsetul lui Tere a făcut-o să pufnească în râs și să se înece cu șampania care i-a ieșit pe nas în timp ce tușea. Cei doi au bătut-o pe spate ca să-și revină. O dată cu inițiativa Teresei, toată forța gentilomului a renăscut.

— Abia aștept să te văd în corset, a bătut Blanca din palme.

Cele două femei au deschis artefactul. Almanza s-a vârât în el. I l-au ridicat până în talie, astfel că pectoralii păroși, fundul și părțile rușinoase, la fel de păroase, au rămas pe afară și au început să se umfle pe măsură ce ele trăgeau de cordoane ca să strângă corsetul.

— Are o talie de viespe, exact ca o marchiză, a râs Tere.

— O marchiză cu mustăți, a spus Blanca, trăgând cu nădejde, prin urmare ceea ce contele pierdea în grosime în talie câștiga în susul și mai ales în josul anatomiei sale. Acesta și-a luat prietenele de mijloc și a început să recite, împăunându-se:

Pe terasă, în desul rămuriș,
ai zice că-i un susur de lire eoliene
când dalbele magnolii-și mângâie, învoalate,
mătasea rochiilor ascunse în desiș.

Marchiza Eulalia, doar râs și piruete,
se ocupa întruna de cei doi rivali:

vicontele cel blond al vechilor sfidări
şi-al madrigalelor mai junele abate...

Mustăcioasa şi sugrumata în talie marchiză Eulalia râdea întruna, în timp ce gramofonul îşi prefira notele magice, sărutând mai întâi vicontele blond al vechilor sfidări — care era Tere, ocupată să-i mângâie magnolia învoalată —, apoi mai junele abate al madrigalelor, care era Blanca şi râdea şi ea, cu toate că suspinele violoncelelor o cam plictiseau şi în stelele pupilelor ei umede începea să licărească spiritul blond al regiunii Champagne. Era de ajuns. Nu mai voia să se joace, la fel ca atunci când era mică: nu mă mai joc! Cine se credea Almanza? Avea să plece. Eulalia şi vicontele blond, cu *staccati* de balerină şi alergătură nebunească de şcolăriţă, se ţineau după ea. Încăpăţânată, Blanca le-a spus:

— Am ceva urgent de făcut.

Almanza s-a arătat atât de mulţumit de această veste, că vârfurile mustăţilor i-au coborât. Tere în schimb, care încerca s-o reţină, muşcând-o de sâni, i-a strigat furioasă:

— Sigur, te duci la golanul ăla înfumurat, la numitul Archie...

— Cel puţin e un golan tânăr, care n-are nevoie de corset ca să facă ceea ce face.

Asta e, şi-a zis Blanca, am spus totul. Ajunge. Almanza a tuşit, mângâind spatele gol al tinerei marchize care se oprise între dormitor şi salon şi apărându-se:

— Sincer, draga mea Blanca, nu cred că te poţi plânge de a mea *performance*...

— Sigur că nu. Mă plâng doar pentru faptul că asta a şi fost, o *performance*. Aşa că nu plânge, Tere, nu plânge, Almanza, sunteţi încântători şi vă iubesc mult, dar...

Au implorat-o să nu plece, să rămână, c-or să-i ofere toate plăcerile şi emoţiile, or să fugă tustrei la Tanger, la Bosfor, la luminile New Yorkului sau, pur şi simplu, la Paris, căci era sfâşietor să-ţi dai seama că anii trec şi marchizul, apoi Paquito, iar acum ea stăteau pe o avere de care nu profita nimeni şi care risca să ajungă pe mâinile unui escroc precum numitul Archie. O implorau în timp ce, trufaşă, Blanca îşi punea pe ea preţiosul *chiffon*. A închis uşa după ea compătimindu-i, dar mai ales plictisită de moarte.

Dar, când a deschis uşa dormitorului cufundat în întuneric, inima i-a sărit din piept şi i s-a tăiat respiraţia: acolo erau ochii precum două luni plutind în spaţiul infinit, întunecat şi fierbinte şi duhnitor. A perceput un orizont nou de mirosuri puternice, primitive, esenţiale. N-a aprins lumina. Ochii s-au apropiat încet de ea, până a văzut pupilele goale, lichide şi iridiscente peste botul bălos care mârâia. Mârâitul a devenit mai puternic, Luna s-a aruncat peste ea şi a trântit-o pe duşumea, peste cioburile de sticlă spartă, a lovit-o cu labele, a despuiat-o iar cu botul său arzător, muşcând-o de parcă ar fi vrut să devoreze carnea ei mătăsoasă, sânii ei perfecţi, coapsele tremurătoare, înfigându-şi colţii în braţele ei şi continuând să mârâie. De ce nu-i spusese Archibaldo că Luna plecase de acasă? De ce nu-i spusese ea că Luna era la ea? De ce Luna nu era în stare să vorbească, să se descifreze

singur, să-i unească pe ei doi? Vedea ochii limpezi precum două continente nedescoperite, două pagini nescrise, două cărări nebătute, două crăpături de aur gri, care nu exprimau nimic, doar *erau*, şi-n care mintea Blancăi putea să se scufunde şi să se dizolve, sau să găsească ceva ce nu se putea vedea dincoace de lunile gemene. Câinele a lăsat-o în pace când şi-a dat seama că Blanca se topea în primul spasm al nopţii. Goală în faţa necunoscutului, Blanca s-a refugiat în baie unde s-a încuiat cu cheia. A aprins lumina. Câinele zgrepţăna la uşă şi urla. Dar era de partea cealaltă a uşii, în regatul distrugerii, al haosului şi necunoscutului, unde era rege. Epuizată, Blanca a pus în cadă prosoapele cele mai moi, a stins lumina, s-a vârât în acest pat curat şi a adormit.

A doua zi, auzind alergăturile demente ale câinelui în camera alăturată, zgomotul ca de cutremur al perdelelor pe care le dădea jos, urletele sale feroce şi labele încăpăţânate care zgâriau uşa cu atâta forţă, încât ziceai că o să o dărâme, Blanca a dat să se îmbrace. A intrat goală în dressing şi s-a văzut întreagă în oglinzi: nu putea să se ducă la Archibaldo, cum avusese de gând, pentru ca el s-o ajute să se elibereze de o vrajă de care n-ar fi scăpat dacă i-ar fi restituit câinele. Tot corpul îi era plin de vânătăi şi lovituri, era zgâriat, pe piele erau vizibili colţii animalului, ajunsese un fel de sfântă tragică, îngrozitoare şi tenebroasă, o martiră însângerată ce producea oroare, care trebuia în primul rând ascunsă. Nu se putea duce după ajutor la Archibaldo, care era singurul în stare s-o ajute, căci ar fi vrut s-o dezbrace, iar

atunci... Trebuia să aştepte. Cât timp? Cu monstrul ăsta care-i distrugea universul camerei de alături, forţa asta dezlănţuită sub formă de unică întrebare repetată şi necunoscută a celor doi ochi pustii? Cât trebuia să aştepte pentru ca lucrurile să se lămurească cu acest...? Escroc? Nu. Acest... ceva, dar nu escroc; putea să-i aducă acuze, dar de alt tip, mai serioase. Câinele se potolise. Acum, în baia fără fereastră spre exterior, cu ceasul Patek Philippe făcut praf, habar n-avea ce oră din zi sau din noapte putea fi. Trecuse o bună bucată de timp de când câinele nu mai făcea gălăgie în dormitor. De ce? Nu era preferabil să urle în loc să păstreze o tăcere care era la fel de teribilă precum neantul ochilor săi de culoarea apei la asfinţit? Blanca şi-a lipit urechea de uşă. Neauzindu-l de partea cealaltă, dar fiind sigură că nu fugise sau sărise în grădină, a deschis-o: Luna era la geam, ridicat în două labe. Privea afară şi părea extrem de concentrat. Hortensia bătea la uşă:

— Doamnă marchiză, doamnă marchiză... jos e un domn cam ciudat... zice că-l cheamă Archibaldo Arenas... insistă să vorbească imediat cu doamna marchiză.

Deci venise? De ce? Să-i ceară mâna ca să facă mulţi copii? Să-şi justifice aventurile pe care le avusese cu o listă întreagă de femei, în cap cu heterodoxa Tere Castillo? Să-i ia câinele? Nici măcar asta nu putea să-i dăruiască blestematul ăsta care nu era în stare să dea nimic...? Voia s-o lipsească de febra ochilor palizi şi neschimbători cu care fascina şi apoi trăda, dându-i în schimb nişte simpli, deşi frumoşi şi vii, ochi negri? Era oare mai mult decât un

scamator care promitea fericirea şi nu se ţinea de cuvânt? Şi-acum voia să i-l ia pe Luna, de care nici măcar nu întrebase cu o zi în urmă? Ce putea el să înţeleagă din acest câine teribil şi minunat, în ale cărui pupile ea se putea scufunda aşa cum nu putea s-o facă în pupilele negre ale pictorului sau ale altcuiva? A, nu, asta nu. Dacă voia s-o vadă, să aibă răbdare până se îmbracă. Să aştepte jos. Avea să-i zică ea vreo două. S-a întors în baie, în timp ce câinele tăcea, cu căpăţâna lui mare scoasă pe geam. În primul rând, îşi propunea să nege însăşi existenţa acestui câine cenuşiu în faţa oricui ar fi pretins contrariul, acuzându-l de halucinaţii dacă ar fi susţinut că auzise lătrături la geamul ei.

În baie şi-a tăiat părul cu o foarfecă şi un brici, fără pic de milă, cu cruzime chiar, rămânând cu capul chilug. În ciuda evidentelor greşeli de tunsoare, nu putea nega faptul că era exact cum spusese Tere Castillo: „O frumuseţe, ce mai!" Tot corpul îi era o rană dureroasă şi vânătă. A ales rochia cea mai închisă, întunecată şi tristă. Şi-a dat pe faţă cu pămătuful de pudră de orez, devenind şi mai palidă. I-a trecut prin cap să-şi pună în geantă pistolul Baby Browning cu plăsele de sidef, pe care atâtea cucoane îl poartă astăzi ca pe un accesoriu necesar. Sau mai bine o sticluţă cu vitriol, ca să desfigureze frumosul chip trădător care promitea totul şi nu dădea nimic, şi-n plus venea să-i ia şi puţinul pe care-l avea? Ba nu: adevărul e că nu-l iubea. Şi-ar fi pus în geantă una din cele două arme dacă l-ar fi iubit. Dar nu-l iubea pentru că pe dinăuntru avea un continent pustiu.

A coborât treptele de marmură în exclamaţiile ininteligibile ale bietei Hortensia, sub privirile vigilente ale bâtlanilor din vitraliu. Rochia închisă şi ciorapii negri şi groşi îi ascundeau rănile trupului şi ale sufletului, căci n-avea de gând să le arate nici pe unele, nici pe altele. Deşi palidă, singurul lucru pe care admitea să-l arate lumii, care ar fi priceput chiar mai puţin decât pricepea ea cum stau lucrurile, era imaginea ei de văduvă tânără şi tristă, însă integră: o văduvioară care, în definitiv, n-avea nimic din Lehar, o văduvă pe placul tuturor Mamerţilor de pe lumea asta, aşa cum existau, neîndoielnic, nenumărate exemplare printre rudele familiei Sosa, în Alarcón de los Arcos.

Archibaldo o aştepta jos, cu pălăria în mână şi piciorul pus pe prima treaptă a scării. A cuprins-o o asemenea plictiseală văzându-i ochii negri şi rugători cărora le lipsea esenţialul — şi care poate nu era decât reflexul unui anume asfinţit, într-un anume loc, într-un anume moment din viaţa amândurora —, încât a fost sigură că era la fel de adâncă şi sfâşietoare precum plictiseala pe care o simţise cu o seară înainte în casa bunului său prieten contele de Almanza. S-a oprit pe o treaptă, n-a coborât până jos, astfel că Archibaldo trebuia să-şi ridice privirile ca să-i vorbească.

— Blanca..., a murmurat el.

— Doreaţi să-mi vorbiţi?

— Te rog, Blanca...

— Poate că în legătură cu un aconto pentru portretul răposatului meu soţ, marchizul de Loria, Dumnezeu să-l aibă în sfânta Sa pază?

Nu era nici măcar un servitor pe care-l plătea ca s-o slujească, precum şirul de Mamerţi. Să plece. La ea nu era nici un câine. Nu exista nici un câine. Trebuia să-i şteargă existenţa, să nu-i dea prilejul să întrebe de el, să nege înainte de a i-l cere, căci fără ochii palizi şi pustii ai lui Luna ea nu putea trăi. Tot ce-şi dorea era ca pictorul să plece cât mai repede din casa ei. De ce nu se dusese aseară la Ritz, aşa cum îşi propusese, ca să scape de toate astea? Nu. Luna nu putea rămâne singur. Avea nevoie de ea, tot aşa cum ea avea nevoie de el, căci amândoi erau precum lumina reflectată în celălalt. Cert este că n-avea nevoie de acest bărbat cu expresie posesivă care nu era în stare nici măcar să audă lătrăturile înnebunite ale câinelui închis în dormitorul împuţit şi distrus. N-avea de gând să i-l dea, chiar dacă i-ar fi cerut-o.

Archibaldo o privea neîncrezător, incapabil să scoată o vorbă în faţa noii imagini, absolut neaşteptată, a Blancăi. Da. Ochii lui, ca în prima zi, erau ca de smoală; descifrabili şi lacomi. Era supărat? Ei bine, atunci să se supere. Sfidătoare, Blanca a mai coborât o treaptă, fără să spună nimic, susţinându-i privirile ca şi cum ceva din ea continua să spere că un alt asfinţit ar fi putut să-i facă, chiar vremelnic, să devină gri-lămâie. Tăcea şi el, dar nu pentru că ar fi refuzat să vorbească, ci dintr-un motiv absurd pe care ea nu putea să-l înţeleagă: el era sclavul propriei sale nimicnicii. Ca să-i arate că nu amuţise, ea l-a întrebat:

— De ce mă deranjaţi cu mărunţişurile astea şi nu vă duceţi direct la don Mamerto Sosa, a cărui casă notarială

se îngrijeşte de bunurile mele, le administrează şi îmi face toate plăţile?

Archibaldo a privit-o fix preţ de o clipă, după care şi-a pus pălăria şi a spus:

— Cu multă plăcere.

După care a părăsit micul palat în mare grabă, de parcă ar fi vrut să fugă înainte de a face explozie şi a strica ceva în casa Blancăi.

Maşinal, după ce s-a auzit uşa trântită, ea s-a întors. Sprijinindu-şi degetele fine de balustradă, a urcat treptele. În fond, pictoraşul ăsta era un băiat destul de simpatic, pe lângă asta era şi educat, minus uşa trântită, care nu-i plăcuse defel; şi nici nu-i trecuse prin minte să-i ceară câinele, care era al lui; deşi precis că-l auzise lătrând, uite, ei îi vâjâiau urechile. Şi, în timp ce urca, până să ajungă la etaj, se gândea la pretenţiile bărbatului ce tocmai plecase.

— Ce bătaie de joc, şi-a spus deschizând uşa dormitorului care odată fusese atât de frumos, iar acum devenise ruina fetidă care-i făcea atâta plăcere.

8

Mai umblă şi acum prin Madrid legenda — până acum niciodată dezmințită şi formulată doar în şoaptă, sau pomenită doar din când în când, căreia nimeni nu-i dă crezare de-a dreptul înainte de a se trece la altă bârfă — după care cuplurile care vin cu maşina pe înserat în parcul Retiro ca să facă amor au parte de o imagine de groază: exact când sunt pe punctul de a ajunge la climax, la geamul maşinii răsare căpățâna unui câine mare şi cenuşiu, cu ochi strălucitori ce licăresc gri-auriu, cu limba băloasă care-i atârnă pofticioasă afară din bot, care latră întruna, cu labele din față proptite de geam, până când amanții înspăimântați reuşesc să se desprindă şi să pornească motorul, fugind cu toată viteza de elementul acesta de groază care nu intrase în dulcile lor calcule; fata scăldată în lacrimi sau pradă unei crize de isterie, bărbatul apăsând până la fund pedala de accelerație şi atent la lătrăturile câinelui care aleargă după ei, dar rămâne în urmă pentru că maşina merge mai repede şi se pierde în rumoarea oraşului. Rare sunt cuplurile a căror dragoste reuşeşte să treacă peste această încercare.

Nimeni n-a găsit vreodată câinele, nici chiar poliţia, care nici nu s-a străduit prea tare, normal, în vremurile astea trebuie să se ocupe de chestii mai serioase; nici măcar paznicii parcului, care la un moment dat şi-au propus să cerceteze ce s-o ascunde în spatele unor zvonuri atât de sinistre ce se repetă an după an, dar care, în definitiv, nu se dovedesc decât o halucinaţie isterică, deşi, trebuie s-o spunem, poate că nu e numai rodul unor fantezii coincidente.

După plecarea pictorului, Blanca a rămas în camera ei, căci Luna stătea la geam şi lătra, ridicat cu labele pe fereastră. S-a aşezat pe marginea patului distrus, cu salteaua sfâşiată, privind spinarea cenuşie a animalului care slăbise de nemâncare. Luna era înfometat, de aceea lătra. Dar nu pleca de lângă ea, pusese stăpânire pe această cameră. Însă foamea era un motiv prea simplu pentru a explica purtarea atât de ciudată a câinelui. Astfel, toată după-amiaza, Blanca a rămas cu ochii pierduţi în neant, atentă doar la durerea muşcăturilor care îi chinuiau spatele, coapsele, braţele. Mai târziu a bătut la uşă Hortensia. După ce i-a auzit glasul, a rostit pe un ton mai liniştit şi mai respectuos ca de obicei:

— Doamna marchiză?

— Da, Hortensia.

— A venit doamna marchiză doña Casilda.

— Să mă aştepte în salonaşul chinezesc. Pregăteşte acolo o gustare şi fă ceai. Cobor într-o clipă, roag-o să mă aştepte.

— Da, doamnă marchiză.

Și de ce să nu coboare imediat? În fond, era îmbrăcată așa cum trebuie, și asta era, nu-i așa, lucrul cel mai important, căci asta se vedea. Nu putea nega că era cam plicticos să stai așa pe marginea patului cu orele, ascultând câinele care lătra spre exterior și așteptând clipa în care Luna avea să se întoarcă spre ea, ca să-i vadă iar vidul ochilor galbeni. Avea însă satisfacția de a-l fi trimis la plimbare pe Archibaldo, împreună cu tot mirajul lui, rămânând, așa cum trebuia să fie, cu Luna și cu tot ce putea să-i dea el. Acum, rănile și zgârieturile pe care i le făcuse cu ghearele și cu dinții o dureau foarte tare, de parcă superba ei carne, care altădată avusese pretenții asasine, începea să se descompună și să moară. Dar n-avea să coboare încă la Casilda pentru că era important să impună un ritm teatral tuturor lucrurilor, să-și regizeze intrările și ieșirile ca într-o scenă bine pusă la punct, ca și cum nimic n-ar fi adevărat, doar calcul, artificiu, reprezentație; în felul acesta durerea era mai mică, animalele doar un element de decor, precum lebăda din *Lohengrin*. În plus, nu ședea frumos să se repeadă pe scări în jos la soacră-sa, țipând de bucurie ca o noră de la țară, ca s-o pupe de bun venit de la Paris. Așa că, după un răgaz bine măsurat, Blanca a ieșit din dormitor, a închis ușa cu cheia și l-a lăsat înăuntru pe Luna. A coborât în salonașul în care aștepta doamna marchiză, doña Casilda, care s-a ridicat cu brațele deschise și a exclamat:

— Ce fericire că m-am întors acasă! Sunt obosită moartă! Nu de drum, ci de slujba plicticoasă de azi-dimineață.

Și-a îmbrățișat și și-a sărutat nora, care spunea:

— Casilda! Cât mă bucur să te văd! Ce frumuseţe de rochie. Lanvin?

— Nu, Callot.

— Sigur, Callot, se vede imediat...

Au trăncănit o vreme despre noutăţile plăcute de la Paris, despre ce se purta şi ce nu, despre faptul că toată lumea, cu excepţia spaniolilor, îşi făcea acum vacanţele la Deauville, nu la Birarritz. Casilda îl văzuse pe Sacha Guitry cinând cu Yvonne Printemps la o masă vecină de la „La Tour d'Argent": Să ştii că ea arată mult mai bine decât pe scenă, mai doamnă, plus că în vara asta se poartă albul în draci, totul e alb, mobila, covoarele, casele, maşinile, rochiile, pentru ceai, de seară, ca să nu mai vorbesc de ţinutele pentru *sport*.

— Fireşte, a conchis Casilda sorbind din ceai fără să-şi privească nora, de parcă ar fi spus ceva lipsit de importanţă: Aflu că ai fost văzută în alb, cu fustă scurtă de *tennis* acum două zile, cred că aproape de piaţa Chamberí. Albul e culoare de doliu pentru reginele Franţei, draga mea, nu pentru bietele marchize spaniole ca noi...

— Se spune că e şi culoarea doliului la chinezi. Iar eu mă simt un pic chinezoaică la Madrid, Casilda, fără Paquito.

De data asta soacră-sa a privit-o direct în ochi:

— Eşti sigură că nu ţi-ai găsit o consolare sau o ocupaţie cât de cât distractivă?

Capul Casildei arăta superb sub pălăria împodobită cu cea mai graţioasă *aigrette*; o frumuseţe de neclintit, parcă sculptată în alabastru, din cele ce rezistă veacuri în şir

cu ochii închişi culcate în mormânt, dar cărora le lipseşte emotivitatea trecătoare care ţine de prospeţime, de veselie, de elasticitate şi strălucire, o frumuseţe care dăinuie doar o clipă, ca şi cum făptura care o poartă ar intra, s-ar opri o clipă şi ar ieşi apoi pentru totdeauna dintr-un con de lumină: era cazul frumuseţii Blancăi, atât de fragedă şi de zemoasă. Casilda se întreba cât o s-o mai ţină, căci astăzi părea palidă şi nu arăta prea bine. N-o să treacă mult şi o să ajungă la fel de grasă ca maică-sa. Blanca îi răspundea la întrebare:

— Mă gândesc să iau lecţii de şofat de la Mario, asta o să mă distreze. Pe urmă o să-mi cumpăr un *coupé* aşa cum are Tere, ca să mă simt total independentă.

— Ajunge să mă întorc cu spatele şi Tere începe să-ţi domine viaţa! Vezi că mi-ai fost infidelă?

— Infidelă, mereu; neloială, niciodată.

Preţ de o clipă, pe chipul marchizei-mamă s-a aşternut o roşeaţă uşoară. A luat o tartină şi a continuat:

— Oricum, n-are importanţă. Tere e prietena mea cea mai bună de o viaţă şi-mi spune tot.

— Şi Almanza îţi spune tot?

— Şi el.

— Interesant. Te-ai văzut deja cu ei?

— Firește. Doar nu-ţi imaginai că o să vin întâi la tine, nu la amantul meu.

Răspunsul brutal de direct a făcut-o să se îmbujoreze. I s-a făcut şi frică: asta însemna nu doar că ştia ceva, ceea ce n-o deranja deloc, dar şi că voia să ajungă undeva. Şi-a pus în ceai o felie de lamâie, a sorbit, apoi a spus:

— Ce amuzant cântă Almanza fandangoul din regiunea lui!

— Lasă prostiile. Almanza mi-e amant de ani de zile. Mă refer la Tere.

De data asta, în loc să se îmbujoreze, ceea ce ar fi însemnat să repete o reacţie ingenuă, Blanca a scăpat din mână cleştişorul pentru zahăr. Ambele s-au aplecat în acelaşi timp să-l ridice. Jos, ascunse de faţa de masă lungă, statuara Casilda, frumuseţea oficială, din cele pe care le vedem gravate pe monede vechi sau tipărite pe bancnotele de valoare ridicată, a apucat-o zdravăn pe Blanca de încheietura mâinii, înfigându-şi unghiile. Fără să se ridice, atingându-i fruntea cu făţoasa *aigrette* de la pălărie, i-a şoptit isteric:

— Hai să plecăm. Toate trei. La Paris. Tere e nebună după tine. Şi eu.

Blanca s-a ridicat. Mâinile ei delicate — Luna le respectase, respecta tot ce era vizibil la ea — au rearanjat simetria tăvii cu toast-uri şi fursecuri faţă de vaza înaltă în care era un singur trandafir. Apoi i-a spus Casildei:

— N-ai spus nimic despre noua mea tunsoare.

— Absolut fatal!

— Cum?

— Una e tunsoarea *à la garcon* şi cu totul alta tunsoarea cu foarfeca. Parcă te-ai bătut cu spălătoreasa din vecini şi învingătoarea n-ai fost tu.

— Mi-e greu să ies învingătoare într-o bătaie.

Blanca a simţit ceva viu şi mătăsos care-i căuta piciorul pe sub faţa de masă: era piciorul descălţat al Casildei

care-i mângâia glezna cu o dibăcie uimitoare, urca pe pulpele dureroase, se vâra sub fustă, încerca să-i pătrundă seducător printre picioarele pe care, deocamdată, le ţinea cu încăpăţânare strânse, în timp ce muşca dintr-o prăjiturică.

— Vrei să sun să mai aducă ceai proaspăt?

Atunci Casilda a renunţat la orice bună creştere, a început să gesticuleze, bând ceai după ceai, iar frumoasa *aigrette* se întrecea în elocvenţă cu frumoasele sale mâini. Să nu fie proastă, să plece toate trei la Paris şi să trăiască împreună! Nu, Almanza nu conta. Lui îi plăceau de fapt tipii de origine andaluzo-atlantică, aşa ca el, nu femeile: între ei nu se juca de ani de zile decât o comedie. Cât despre numitul Archie, haida-de, un pictoraş de doi bani, să nu-şi facă iluzii, un naiv, un romantic, un caraghios. Dacă Blancăi îi plăceau artiştii, la Paris n-avea decât să se sature de ei, căci moda asta se răspândise şi îi vedeai peste tot, chiar şi în restaurantele renumite. Că de unde ştia... mă rog, presupunea că între ea şi Archibaldo...? Să nu fie proastă: tot Madridul ştia — asta ca să vadă că aşa-numita capitală nu era decât un sătuc precum Alarcón de los Arcos — de amorul ei cu Archibaldo Arenas, imitatorul ăsta jalnic al lui Anglada Camarasa, la rândul său un imitator, iar bietul Archie imita şi el pe cei de la care putea să fure o idee, pentru că n-avea nici una, nefericitul. Şi se credea un Domergue...! Ce dovadă de *culot!* Pe de altă parte, întreg Madridul o văzuse intrând în casa din Piaţa Chamberí — putea să-i spună ziua şi ora — îmbrăcată în costum de tenis: ziceau că era o frumuseţe, dar asta nu

însemna că nu fusese o nebunie să umble aşa pe stradă, să intre în casa amantului ei şi să creadă că n-o văzuse nimeni. Pe ea ar încânta-o s-o vadă îmbrăcată aşa... şi degetul gros de la piciorul drept al Casildei, cu o autonomie şi o agilitate de parcă ar fi fost prevăzut cu două falange în plus, a reuşit să-şi facă drum printre coapsele sensibile ale Blancăi şi să ajungă la locul cel arzător; ea s-a lăsat mângâiată în timp ce elocventa *aigrette* sublinia mai departe comentariile frivole ale soacrei, ţinându-şi ceaşca de ceai în faţa buzelor pentru a-şi ascunde expresia — rictus de durere sau zâmbet de plăcere? — gurii. În ciuda durerii provocate de piciorul care apăsa pe rănile lăsate de Luna, Blanca a spus:

— Ţi-e teamă că o să mă mărit cu el.

— Şi că astfel averea noastră o să se facă praf?

— Mă rog, deocamdată averea *mea*. Că o să plec cu Archibaldo în Nicaragua, unde nimeni n-o să ştie că bărbatul meu pictor îl imită pe Anglada Camarasa şi unde va fi considerat marele geniu al picturii contemporane.

Piciorul Casildei a părăsit sprijinul dulce pe care-l găsise în cele din urmă; a slobozit un hohot de râs care a înfiorat-o pe Blanca:

— Dar... tu chiar mă crezi proastă?

Blanca s-a bâlbâit:

— După râsul tău se pare că n-am motive să cred asta.

Atunci Casilda, sarcastică şi dură, i-a explicat că Mamerţii de azi nu erau la fel ca don Mamerto de ieri. Semănau, superficial şi, din păcate, prin anumite detalii intime pe care trebuie că le moşteniseră de la tatăl lor. Însă

morala de azi se schimbase mult, sub mai multe aspecte, devenind, cum se zice, mai flexibilă, mai compatibilă cu mai multe puncte de vedere. Recenta ameninţare a Blancăi de a lichida tot şi de a pleca în Nicaragua — lucru pe care-l ignorau atât Almanza, cât şi Tere, şi îi spunea asta doar ca să vadă ce uluitor de proastă fusese — accelerase ceea ce mulţi ar fi considerat prăbuşirea morală a neamului Sosa: speriaţi de perspectiva ca americanca să disperseze patrimoniul familiei Loria, care, la urma urmei, era singurul lucru pe care-l respectau cu adevărat, o puseseră la curent cu planul de a exporta averea în Nicaragua. Iar ea, care, pe de altă parte, prevăzătoare, se înţelegea de nişte ani buni cu actualul Mamerto cap de familie, îl convinsese că, în cazul în care ea, Blanca, nu se astâmpără, anumite acte să dispară şi să apară altele, prin care ea, marchiza-mamă, prevalându-se de faptul că tânăra marchiză nu produsese urmaşi, devenea automat capul familiei şi moştenea toată averea. Distrusă, Blanca n-a reuşit decât să-i ofere soacră-sii platoul cu prăjituri, din care aceasta a luat una, spunând:

— Dumnezeu, în marea sa înţelepciune, îngăduie ca ceea ce mănânci duminica să nu îngraşe.

— Sunt făcute de măicuţe. Bune, nu-i aşa?

— Delicioase.

— Deci până la urmă ţi-au plătit facturile de la Paris?

— Pe toate.

— Şi calul lui Almanza?

— Şi. Şi loja lui Tere.

— Ce ceas drăguţ. Patek Philippe?

— Nu, Vacheron.

— Eu prefer Patek Philippe.

— Mă rog.

Ca şi cum ar fi căutat un acord, o alianţă, piciorul Casildei a căutat din nou pubisul Blancăi, în timp ce ochii marchizei-mamă, care-şi aprindea o ţigară pusă într-un portţigaret lung, licăreau, grei de *kohl* şi de patimă.

Blanca şi-a strâns pulpele pentru că n-o mai interesa absolut nimic. Voia să se ducă la Luna. S-a ridicat. Marchiza doña Casilda s-a uitat la ceasul Vacheron, spunând: Vai, ce târziu s-a făcut! Întotdeauna zăbovea mai mult decât îşi propunea când îşi vizita nora iubită! S-au despărţit cu un sărut pe obraz în poarta micului palat. În plus, Casilda a mângâiat-o puţin pe spate, ca şi cum ar fi vrut s-o consoleze, exact acolo unde vânătăile făcute de Luna dureau mai mult. În timp ce portarul ţinea uşa deschisă, înainte de a coborî treptele, Casilda s-a întors surâzătoare către Blanca:

— Toate aranjamentele astea... cum să-ţi spun eu, înseamnă că n-o să poţi cumpăra jumătate din Nicaragua, cum aveai intenţia, din câte am aflat. E prea mare, mai mare decât o moşie de pe timpuri. Dar îţi ajunge să cumperi o parcelă modestă în El Salvador, care, din câte ştiu, e mai mic. Totul e aranjat ca să dispui de o sumă pentru aşa ceva. Ţi-o spun ca să-ţi faci o idee: diferenţa, deşi nu pare, e uriaşă, draga mea. Vai, a început ploaia şi nu mi-am luat umbrela. Aşa e primăvara, nu ştii niciodată... de fapt, chiar că nu se ştie niciodată. *Au revoir, beauté!*

Blanca s-a întors în dormitor şi s-a sprijinit de fereastra pe care Luna stătea cu labele, a privit ploaia şi a ascultat cum câinele umplea seara oraşului cu urletele lui bestiale; ochii lui, care conţineau lumina, dar nu o proiectau, păreau elementul absolut indispensabil pentru ca noaptea care se lăsa să fie adevărată. Lătra atâta pentru că-i era foame? Luna era tânăr, vorace, tot timpul flămând: era unul din lucrurile care îi produceau frică şi totuşi o atrăgeau. Sau lătra doar pentru că era închis în cameră? Nu era chip să-l mulţumeşti, nici să-l saturi.

— Vrei la plimbare, Luna?

Câinele, acceptând invitaţia pe care o implica întrebarea, a început să ţopăie şi să se gudure de bucurie, la fel ca în prima zi: era din nou căţel, nu bestie. În penumbra odăii ochii care promiteau totul pentru că nu aveau nimic îi urmăreau pregătirile de plecare. Pentru că afară era cald deşi burniţa, Blanca şi-a pus doar pălăria *cloche* de lac negru cu agrafa de argint deasupra urechii. Şi-a mai luat şi geanta micuţă în care şi-a vârât pistolul Baby Browning cu plăsele de sidef. În timp ce cobora treptele cu câinele cenuşiu alături, a constatat că autoritatea ei asupra servitorilor era atât de mare, încât prezenţa câinelui se ştergea, iar ei, ascultători, o priveau cum coboară treaptă după treaptă de parcă ar fi fost singură. Hortensia i-a spus la revedere de la etaj, ca de obicei, la fel şi portarul; pentru că aşa voia ea, pentru ei câinele nu exista.

— Mergem în parcul Retiro, i-a spus lui Mario, apoi a închis la loc geamul despărţitor. Dar asta după ce a ascultat cuvintele prevenitoare ale şoferului. La ora asta şi pe

ploaia asta? Nu era periculos... sau trist? Nu prefera doamna s-o ducă în altă parte, pe Gran Vía, de exemplu, care era veselă şi aglomerată, căci era vineri? Sigur că pe burniţa asta care se transforma în ploaie în toată regula totul ar fi fost pustiu. Cam asta a îndrăznit să-i spună Mario, dovedind un interes şi o grijă deosebite pentru persoana Blancăi. Dar nu s-a arătat indignat de faptul că maşina de care se îngrijea atâta de când o adusese din Italia putea fi murdărită de câinele care stătea lângă ea pe banchetă. Ajunşi în dreptul biroului lui don Mamerto, la colţul cu strada Goya, Blanca a fost tentată, pipăindu-şi Baby Browning-ul din poşetă, să-i spună lui Mario să oprească, să urce în biroul neamului Sosa şi, după ce l-ar fi violat pe Mamertul de serviciu, cel cu care Casilda „se înţelegea", să-i împuşte pe toţi Mamerţii din lume. Dar era atât de greu să deschizi gemuleţul despărţitor... În plus, ce-ar fi făcut cu Luna? Să-l lase să urce cu ea sau să-l lase s-o aştepte jos, cu Mario? Nu. Prea complicat. Mai bine să-şi continue drumul spre Retiro.

Nu era nimeni în parcul ud de ploaie în noaptea madrilenă. Mario conducea încet, conştient de faptul că era vorba de o plimbare, nu de a ajunge undeva cu un scop anume, aplecat peste volan, scrutând locurile de parcă s-ar fi temut — sau şi-ar fi propus? — să nu vatăme pe cineva. În lungile conuri de lumină ale farurilor ploaia care cădea semăna cu franjurii de argint de la rochia ei de bal. Drăguţ. Nu-i aşa, Luna? Ajunşi în colţul cel mai izolat, a tras gemuleţul şi l-a rugat pe Mario să oprească maşina şi să-i deschidă portiera. A ascultat-o, ţinându-i portiera

deschisă, cu mână la chipiu, dar blocându-i respectuos ieșirea.

— Vrea doamna marchiză să iasă în ploaia asta?

Șoferul era înalt, puternic, un tânăr *romanaccio* cu nasul spart și fălci pătrate, cu brațe puternice și picioare zdravene în cizmele înalte; cu el alături n-avea a se teme de nimic.

— Mergem la plimbare, Luna? Hai...

Șoferul și-a dres vocea și nu și-a luat mâna de pe portieră:

— Dacă doamna marchiză îmi permite, o sfătuiesc să nu se îndepărteze prea mult de farurile mașinii.

Înainte de a coborî, ea și câinele l-au interpelat, câinele cu ochii săi pustii, ea cu vorbe:

— De ce?

— Ca să nu dea peste oameni răi.

— Ce idee ridicolă, în plin centru al Madridului!

— N-a văzut doamna marchiză, în timp ce veneam, niște siluete care se ascundeau după copaci și statui?

Blanca s-a uitat la el de sus. Apoi a rostit hotărâtă:

— Lasă-ne să coborâm.

Șoferul a lăsat capul în jos și a deschis larg portiera, lăsând-o să iasă. De ce n-o lăsa obraznicul ăsta să facă ce avea ea chef? Cu ce drept o interpela, punându-și umerii largi între ea și întunericul total care nu putea fi spart decât de lunile ochilor lui Luna? Ea voia să vadă lacul nemișcat la ora aceasta. Ce culoare or avea apele lui adormite? Iar Palatul de Cristal semăna cu o bășică pătrată și uriașă sub cerul orașului cufundat în beznă și în tăcere?

Ce făceau lebedele noaptea, unde se adăposteau? Dar bărcuţele colorate în care femeile precum Hortensia veneau să tragă la rame împreună cu iubiţii lor, precum Mario? Dar sărmanul don Alfonso pe soclul lui, atât de simpatic şi plouat tot? De ce se interpunea Mario ca un paznic sau un temnicer între ea şi dorinţele ei? Deschizându-şi poşeta, i-a arătat şoferului pistolul:

— La o adică, am asta ca să mă apăr.

— Nu e de-ajuns, doamnă marchiză. Sunt ţigani. Vă jur, am văzut un foc sub copaci şi un grup de siluete zdrenţăroase în jurul lui.

— Eu n-am văzut nimic.

A ocolit silueta apărătoare a lui Mario ca să facă ce voia. El a apucat-o brutal de mână. Ea s-a răsucit ca să-i dea o palmă, în timp ce Luna se uita aprobator, dar nu l-a pălmuit. I-a dat în schimb un sărut pe gură, cu buze doritoare şi umede, lipindu-şi corpul ud de ploaie de al său, care a răspuns săpând cu limba în gura ei, sorbindu-i ploaia din melcul urechii şi de pe gât, urmărind picăturile care i se pierdeau în decolteu, da, da, îl simţea înfiorându-se lipit de ea, tremurând de ceva ce nu era nici frig, nici frică, ci o chemare care-i făcea să se întoarcă, îmbrăţişaţi, în maşina care-i aştepta cu portiera deschisă. Mario a împins-o pe bancheta din spate, cea pe care stau domnii. Blanca uitase — de data asta chiar uitase, nu o făcuse cu intenţie — să-şi pună chiloţi, astfel că după ce i-a ridicat fusta şi i-a desfăcut coapsele înfiorate şi învineţite, şoferul s-a repezit la ea, lacom ca un animal, sigur, umplându-i toate particulele fiinţei, ale sânilor precum

două luni strălucitoare, ale fundului de la care senzaţiile urcau până la ceafa prinsă sub pălăria *cloche*, ale gurii sufocate de frenezia lui Mario, în timp ce Luna, cățărat pe locul şoferului şi cu labele pe spătar, se uita prin geamul lăsat şi lătra întruna; Blanca îi vedea ochii palizi în timp ce şoferul o viola cu consimţământul ei, se scufunda în lagunele de apă crepusculară, gemând de plăcere, amenințându-l pe Mario cu poliţia şi închisoarea, dar agățându-se de el, lipindu-şi sexul de al lui ca să n-o lase, zgâriindu-l cu unghiile în timp ce el o săruta şi o pătrundea, până când strigătele ei s-au contopit cu lătratul câinelui în acest colţ pustiu al parcului, în noaptea vegetală şi sălbatică exact ca la tropice, doar că în inima oraşului, în timp ce străinul acesta a cărui violenţă dezlănţuită o făcea să simtă ceea ce doar ochii palizi ai câinelui Luna o făceau să simtă, până când vigoarea brutală a şoferului a ajuns, fără să fie nevoie să-i spună în cuvinte, la limita plăcerii la fel de violent şi în acelaşi timp cu ea.

A lăsat-o cum şi-a terminat treaba, ca şi cum ar fi evitat ca Blanca să se delecteze mai departe dacă el nu mai avea nevoie de ea; s-a desfacut din îmbrăţişare, potolit. Pricepând că totul se terminase, câinele a sărit din maşină şi a început să sară şi să se gudure lângă portiera deschisă prin care picioarele lor ieşiseră până de curând. O chema, o îndemna să-l urmeze, o invita. De parcă nici n-ar fi văzut sau auzit câinele, Mario s-a ridicat primul. S-a aşezat pe locul lui, la volan, şi-a pus chipiul şi şi-a aprins o ţigară. A stat aşa, privind drept înainte şi fumând, fără să se uite la tânăra marchiză care-şi cobora

fusta, îşi refăcea ţinuta şi-şi aranja pălăria cu broşa de argint; o pălărie numai bună pentru ploaie, şi-a zis, după care şi-a luat geanta şi a ieşit în ploaie, doar ca să-i facă în necaz lui Mario şi să urmeze câinele care parcă avea de gând să-i ofere ceva în plus.

Omul, care-şi propusese s-o lase în legea ei, nu a putut să nu încerce un sentiment de admiraţie văzând-o cum trece prin faţa farurilor maşinii Isotta-Fraschini prin care se vedeau striurile ploii: era frumoasă, subţire, înduioşător de dezirabilă şi de neatinsă în timp ce traversa lumina, ţinându-şi cu o mână înmănuşată pălăria *cloche* ca să nu i-o sufle vântul, cu gentuţa minusculă în care, în afară de Baby Browning, abia avea loc o pudrieră, atârnată de cot.

Înainte de a o pierde din vedere în vegetaţie, lui Mario i s-a părut că din umbra deasă ieşea o arătare feroce, un animal, ceva monstruos şi înfricoşător care se repezea la ea, cu intenţia clară — spunea el după aceea, făcându-i pe toţi să râdă — de a o devora. Imediat, şoferul a ieşit din maşină, a alergat după ea s-o apere de fiara necunoscută, deşi nu era pregătit să apere pe nimeni, nici măcar pe el însuşi de un pericol atât de inimaginabil. Şi-atunci auzise o împuşcătură.

— *Brava!* a exclamat el atunci, plin de admiraţie pentru sângele rece al marchizei.

A continuat să caute, speriat şi disperat, ajutat de puţinii oameni pe care i-a găsit în parc, a strigat, dar nimeni n-a găsit-o pe marchiză şi nici ipotetica fiară. Tot ce-a văzut la câţiva paşi de unde se oprea lumina farurilor a fost

micuţul Baby Browning aurit cu plăsele de sidef. L-a adunat de pe jos, s-a urcat în Isotta-Fraschini şi a plecat cu cea mai mare viteză la cel mai apropiat post de poliţie, unde a povestit ceea ce autorul acestei istorii tocmai a relatat în capitolul care e pe punctul de a se termina; dar n-a pomenit nimic de câinele cenuşiu. Poliţiştii s-au urcat în maşina cea luxoasă, familia a fost anunţată, la fel şi autorităţile competente şi cele ale parcului, a început imediat o căutare exhaustivă care a ţinut toată noaptea cea ploioasă şi toată ziua următoare, sub un cer însorit, ca de porţelan, dar fără a se da de urma tinerei marchize de Loria şi nici a uriaşului animal a cărui umbră feroce şoferul încerca s-o descrie cât mai convingător ca să fie crezut de judecătorul care era gata să-l acuze de crimă. Tot ce s-a găsit a fost broşa de argint de la pălăria *cloche*, un pantof franţuzesc şi ceasul de aur Patek Philippe, ceea ce dovedea că nu fusese vorba de un jaf, ci de o crimă pasională, pentru care a fost acuzat Mario, care a stat câţiva ani buni la închisoare, datorită înverşunării cu care marchiza-mamă, doña Casilda, l-a urmărit în proces: iubita ei noră, spunea aceasta, era tot ce mai avea pe lume. Aşa că numitul Mario să lase poveştile cu animale feroce pe care nu le-a văzut nimeni.

O vreme s-a crezut că tânăra marchiză de Loria avea să reapară. Dar n-a mai apărut. Averea casei de Loria a trecut în mod firesc în mâinile Casildei, dat fiind că Blanca nu avusese copii, iar ceea ce urzise pe ascuns Paquito cu bătrânul don Mamerto a fost descâlcit de marchiza-mamă cu un Mamerto mai puţin bătrân, dar cu o mentalitate

mai modernă. S-a comportat atât de bine în afacerea asta murdară în care şi-au băgat nasul chiar şi ziarele, încât Casilda avea de gând să-şi folosească influenţa mondenă, care nu era de neglijat, pentru a ajunge până la Majestatea Sa şi să-l roage să ia în consideraţie posibilitatea de a distinge cu un titlu nobiliar vechea şi onorabila familie Sosa.

Au apreciat cu toţii că, în memoria nurorii sale, marchiza s-a arătat darnică cu familia ei. Când ex-ministrul Arias a venit la Madrid ca să cerceteze împrejurările dispariţiei fiicei sale şi să nu lase să scape criminalul violator sau răpitor, acesta a fost convocat de don Mamerto Sosa şi a primit ceea ce i se cuvenea. Era însoţit de fiica sa, Charo, căreia îi veneau de minune rochiile soră-sii pe care avea de gând să le inaugureze la Managua imediat după ce lăsa doliul. Cercetările l-au inclus şi pe pictorul Archibaldo Arenas, care, cum era pe punctul de a începe un portret al fiicei sale şi al lui Paquito — acesta din urmă comandat de însuşi don Mamerto Sosa —, o vizitase acasă în preziua dispariţiei. Una peste alta, pictorul s-a amorezat de Charo, care era tare graţioasă, deşi nu chiar ca sora ei, căci era mult mai negricioasă, astfel că tatăl — care mai avea şi alte fete de aranjat — a rămas la Madrid mai mult decât îşi propusese să stea, pentru chestiuni de moştenire şi altele.

În ceea ce-l priveşte pe amicul nostru, contele de Almanza, despre care credea că începe să îmbătrânească, marchiza doña Casilda l-a scos la pensie: i-a cumpărat pe doi bani nişte terenuri în apropiere de Huelva pe care el,

care nu era chiar atât de leneş cum credeau toţi, le-a urbanizat, construind acolo un club cu un *golf* în miniatură şi un bar, cu care, chiar dacă nu s-a îmbogăţit pe loc, s-a simţit destul de mulţumit de viaţă, într-atât încât, dat fiind că era vorba de o regiune din Spania de unde erau fetele care-l înnebuneau cu fandangoul lor, îi scria des vechii sale prietene Casilda ca să o ţină la curent cu afacerile şi, din când în când, s-o includă, în calitate de capitalistă, în vreo întreprindere. Casilda, însoţită de verişoara lui Almanza, Tere Castillo, a plecat să trăiască definitiv la Paris, căci Madridul nu e decât un sat mare, iar Parisul, nu-i aşa, e capitala lumii. Acolo, cele două prietene au îmbătrânit împreună, fericite, fără să-şi piardă accentul andaluz din franceza lor atât de specială, ambele purtând taioare de culoare gri, tunse *à la garcon* chiar după ce moda trecuse de nişte ani buni, încălţate în pantofi cu toc jos, cu cravată şi bască, ţinută pe care se lăudau că ele o lansaseră în cercurile elegante pe care le frecventau; plimbările de dimineaţă prin Bois le-au păstrat suple şi au trăit mulţi ani fără nici un fel de necazuri.

Şi, ca să terminăm într-o notă veselă, să spunem că ex-ministrul Arias, după ce şi-a căsătorit răposata fiică cea mare cu un Grande de España, a avut plăcerea să-şi dea cea de-a două fiică, pe scumpa lui Charo, după pictorul Archibaldo Arenas, care chiar dacă nu se împăuna cu un titlu nobiliar, îl avea pe acela, la fel de înalt, de artist. Cu banii primiţi după dispariţia Blancăi — şi trebuie să spunem că aici marchiza doña Casilda a fost extraordinar de generoasă, facilitându-i toate actele prin

intermediul distinsului notar don Mamerto Sosa — a putut să cumpere, ca zestre pentru fiică-sa, apartamentul din piaţa Chamberí în care locuia Archibaldo şi în care s-a instalat tânăra pereche. Şarmul personal al lui Archibaldo, gama largă a paletei sale, versatilitatea sa, bunele sale relaţii cu înalta societate l-au transformat repede în unul dintre portretiştii preferaţi de cercurile nobiliare.

După nuntă, fostul ambasador s-a întors în Nicaragua, mulţumit că în perioada asta, de „vaci negre" pentru el, avusese norocul să-şi înzestreze cea de-a doua fiică. Dar cum avea să le înzestreze pe celelalte trei? În fine, avea să vadă la momentul potrivit.

Archibaldo şi Charo au avut, aşa cum el mereu îşi dorise, mulţi copii. Uneori pictorul îşi aducea aminte de biata Blanca, atât de rece în comparaţie cu scumpa lui Charo. Dar anii trecând, imaginea ei s-a şters şi, deşi o botezaseră pe prima lor fată Blanca, în amintirea ei, după un timp nici nu se mai gândea la ea când Charo îşi lua liota de plozi ca să-i plimbe cu barca sau prin parcul Retiro, urmaţi de Luna, câinele lui cenuşiu, mare şi credincios.

Madrid, octombrie 1979 — ianuarie 1980

Tipar: „Monitorul Oficial“ R.A.

A fost recompensat cu:

Premiul Critich
(Spania, 1978)
Premiul de
Literatură
(Chile, 1990)
Alături de
Misterioasa
dispariție a tinerei
Marchize de Loria,
cele mai bune
romane ale sale
sunt considerate a
fi *Coronación*, *El*
lugar sin límites și
El obsceno pájaro de
la noche.

Cum ar fi sunat un basm erotic scris de frații Grimm? Poate nu vom ști niciodată, dar Donoso ne oferă un text senzual, care prin stilul aparte, recreează atmosfera feerică a poveștilor, într-un Madrid parcă atemporal.

Blanca, frumoasa fiica a unor diplomați din Nicaragua, reușește, fără prea mari eforturi și căutări, să pună mâna pe tânărul și la fel de neexperimentatul, marchiz de Loria. Fericirea conjugală le este umbrită însă de impotența soțului. Problema este rezolvată o dată cu moartea acestuia, când Blanca îl alege pe amantul soacrei să o inițieze în tainele amorului...

«Donoso este unul dintre scriitorii cei mai importanți pe care i-a cunoscut literatura hispanică în perioada contemporană. I-a conferit romanului o nuanță extrem de personală, îndepărtându-l de spiritul regionalist al realismului latino-american tradițional. A modernizat romanul. Lucru care se datorează pe de o parte unei vaste culturi literare și, pe de altă parte, contribuției personale la crearea unei lumi originale, o lume imaginară, pe care a înzestrat-o cu propriile fantezii și manii. Arta lui Donoso este cea a unui profund cunoscător al tehnicii literaturii moderne. A fost, poate, dintre toți scriitorii pe care i-am cunoscut, cel mai literar: literatura era singurul lucru care îl interesa.

Știu că opera lui va supraviețui timpului. Va fi citit în continuare de generațiile care vor veni. Nu mă îndoiesc de asta.»

Mario Vargas Llosa

ISBN: 978-973-707-177-4
www.edituratrei.ro